Varga József

ÖSSZES KÖLTEMÉNYEI

Varga József

ÖSSZES KÖLTEMÉNYEI

Varga József

ÖSSZES KÖLTEMÉNYEI

Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület
Pilisvörösvár, 2017

© Dr. Varga József, 2017

Egérbolt

Egyszer volt, de igaz volt,
Volt nálunk egy egérbolt.
Boltvezető a Cirmos,
Főkönyvelő a Kormos.

Mit árultak? Nem hinnétek.
Mindenféle egérkéket.
Kurta farkat, kövér fület,
Egérszőrből szőnyegeket.

Mindenféle drága jót,
Ám csak macskáknak valót.
Végül megbukott a bolt;
Ez csak egérmese volt.

Ébredés

Figyeljetek, gyerekek,
Dalt dalolok tinektek,
Az érkező tavaszról,
Hírt hozó madarakról.

Messze voltak, messze délen,
Hol derűs nap süt az égen.
Most eljönnek ide már,
Fecske és gólyamadár.

Meghozzák a szép tavaszt,
Sok virág rügyet fakaszt.
Örüljünk hát, gyerekek,
S lepjük el a réteket!

Menjünk ki az erdőbe,
Nyílik már a tőzike.
Kössünk csokrot belőle,
Jó anyánk örömére.

Gyermekkorom

Egyszer, mikor kicsi voltam,
Fűzfasípomat faragtam,
Szólt a sípom aranyhangja,
A szép tavaszt csalogatta.

Lett a réten tarka világ:
Lila szirmú szúnyogvirág,
Fehér kelyhű margitvirág,
Kis méhecske, fénylő világ!

Szólt a rétek víg prímása,
A zöld erdők trombítása.
Rügyet bontott a fák ága,
Fűzfasípom lágy dalára.

Tavaszi hangzavar

Csipi-csép, csipi-csép,
Kékfelhős nyári ég.

Csivi-csér, csivi-csér,
Virágos partú ér.

Pipi-tér, pipi-tér,
Sok méhe döngicsél.

Lila-szín, lila-szín,
Aranypor, harmat-ír.

Eső-csepp, eső-csepp,
Naptörő madárpetty.

Kili-kotty, kili-kotty,
Pili-potty, pili-potty.

A kisfecskék

Eresz alatt három fecske,
Farkuk hegye kékre festve,
Éhes hasuk enni akar,
Sárga csőrük legyet akar,
Villás szárnyuk eget takar.

Palika és a cica

Küszöbön ül a cica,
előtte áll Palika.
Nyelvét nyújtja Palika,
farkát a ravasz cica.

Bajszát pödri a cica,
öklét rázza Palika.
Nagyot tüsszent Palika,
megugrik a hős cica.

Merre száll?

Napot féltő
fecskenyáj
réten hál
vízen jár
kórót ugró
fürge láb
könnyű szárny
merre száll?

Méhecske

Méhecske, méhecske,
fürge kis méhecske,
mit kívánsz, mit csinálsz,
tavaszra mit kínálsz?

Meleget, meleget,
mézgyűjtő meleget,
gyermekek kacaját,
virágpor aranyát.

Aratást, aratást,
bőtermő aratást,
hűs berkek illatát,
kisnépek tavaszát.

Hóvirág

Hóvirág, hóvirág;
sfénybe siklik
a világ.

Kikelet, kikelet;
elűzte a
hideget.

Gólyahír, gólyahír;
Tél sebére
meleg ír.

Fecskepár, fecskepár;
hangos lett az
eresz már.

Madárfütty

madárfütty
madárfütty
hűs vadonban
madárfütty

mókus-zaj
mókus-zaj
lombsátorban
mókus raj

kakukkszó
kakukkszó
zöld bokorban
kakukk szól

Búzaszár

búzaszár
búzaszár
levél tövén
féreg jár

pipacstár
pipacstár
kéklő égen
felhő száll

A vidámparkban

Körhinta, körhinta,
égbe repül
Marika.

Varázsvár, varázsvár,
pörgő hordó
kacaj-ár.

Robogó, robogó,
rajta száguld
kis Kató.

Lesikló, lesikló,
vizes lett már
Anikó.

Kis vonat, kis vonat,
kergeti a
gyerekhad.

Az elefánt

a jóllakott
elefánt
tele-fánt
tele-fánt
ha nem evett
enne-fánt
enne-fánt
lehet még ő
inna-fánt
okos-fánt
buta-fánt
ügyes-fánt
bátor-fánt
fánt fánt fánt
elefánt

Pipacs-tár

pipacs-tár
pipacs-tár
piros kendős
lányka vár

szem-golyó
szem-golyó
megérett a
mák-gubó

Szappanbuborék

Színes buborékot
vet a hab,
szalmaszál tetején
csüng a nap.

Labdát formál fújva
a csöpp száj,
piros, sárga, lila,
kék a táj.

Kering, száll a légben
buborék,
ragyog, csillog, izzik
föld s az ég.

Dongó-darázs

dongó-darázs
döngicsél
tehénfarka
seprűnyél
döngicsél
seprűnyél

szúnyogszárnya
zümmögés
Vali füle
lágy zengés
zümmögés
lágy zengés

Patak partján

Patak partján ül a béka,
kerek szeme vizes véka.
Szöcske, szúnyog, dongó, darázs,
lapát nyelvén könnyű harács.

Falra kúszik

falra kúszik
a borsó
a borsó
görögdinnye
zöld golyó
zöld golyó

napban fürdik
a bogyó
a bogyó
fejtetőn áll
a korsó
a korsó

Meggy-makk

meggy meggy
piros meggy
Lendva-hegyi
piros meggy

makk makk
sárga makk
göntérházi
sárga makk

szár szár
búzaszár
gyertyánosi
lányka vár

Napraforgó

Napraforgó napot néz
napot néz
sárgarépa orsós méz
orsós méz

Tarlórépa kis cipó
kis cipó
megérett a tök-hordó
tök-hordó

Többet ésszel

elindul a göncölszekér
rajta ül a kicsi egér
cini-cici-cin
a kicsi egér

medve tolja kotlós húzza
izzad görnyed a két mulya
brumma brumma kotty
az a két mulya

így utazott a vesztébe
macska-ország közelébe
cini-cini jaj
a kis egérke

Napot vár

krumpli szárán
bogár jár
bogár jár
sárga csonkja
napot vág
napot vár

A szöcske

Szöcske szöcske
fürge röpke
ugrál-bugrál
a gödrögbe
fűlevélen
virágszálon
szúnyog-termő
sűrű lápon
béka-rejtő
sásmezőn
bolyhos nyelű
nád-erdőn

A kis elsős

Indul Bandi iskolába,
Egyre nehezebb a lába.
Kapaszkodik fűbe, fába,
Anyjának erős karjába.

Neveti őt a kiscica,
Kert mögül a szöszke Ica.
Rásandít a Bodri pajtás,
Csak bátorság, Bandi pajtás!

Én is jártam iskolába,
Persze kutyaiskolába.
Megtanultam jól harapni,
Minden embert megugatni.

Indul Bandi, áll a lába,
Kapaszkodik bő szoknyába...
Így van ez az első héttel,
Majd tavaszra bátran lépdel.

Kék szilva

Kék szilva az ágon
egy kettő három
te leszel a párom

zöld dió a fákon
egy kettő három
két alma a tálon

megérett a mákom
egy kettő három
megtelt már a zsákom

Búcsúzik a nyár

bíbor arcú nyár
a patakra jár
piros kendős lány
az erdőben vár

búcsúzik a nyár
nincs már gólyapár
sárguló határ
őszi harmat-ár

Ősszel az erdő

Ősszel az erdő
ködbe száll,
hódívány, hódívány –
Méláz az őz is:
telt magtár,
meleg ház, meleg vár.

Hangyaboly mélyén
tücsök jár,
kis bogár, kis bogár –
Vonója fázik,
muzsikál:
nincs már nyár nincs már nyár.

A fázó tájon
kis madár,
délre száll, délre száll –
Búsan károg a
varjúpár:
kár-kár-kár, kár-kár-kár.

Varjú bácsi

Varjú bácsi
mit csinál,
mit csinál?
Csak kiabál:
kár-kár-kár,
kár-kár-kár.

Cinke anyó
merre száll,
merre száll?
Itt a tökmag,
vegye már
vegye már.

Cica farka
kunkori,
kunkori.
Veréb pajtást
kergeti,
kergeti.

Szürke ég

Szürke ég,
szürke ég,
ködfelhős
téli ég.

Cinkeszárny,
cinkeszárny,
éhező
cinkeszáj.

Szarka-had,
szarka-had,
gubbasztó
vészes-had.

Fenyőág,
fenyőág,
hótollas
téli ág.

Aláhull

Hull lassan az őszi köd,
Megdermed rét, láp, a rög.
Fűszálra hóharmat ül,
Égen varjúraj repül.

A kis mókus

Fenyőágon zöld toboz,
mókus fészke kör-doboz.
Lompos farka poroló,
fogai közt mogyoró.
Táncot járni mindig kész,
az erdei kis bűvész.

Kutyaház

Kutyaház, kutyaház,
ferde falú kutyaház.
Kutyatánc, kutyatánc,
csörgő szemű kutyalánc.

Kutyaláb, kutyaláb,
hegyes körmű kutyaláb.
Kutyaszáj, kutyaszáj,
nadrág tépő kutyaszáj.

A szarka

Kertünk végén áll egy fa,
áll egy fa,
rajta fészkel a szarka,
a szarka.

Onnan les a világba,
világba,
csirkék, kacsák nyájára,
nyájára.

Harkály doktor

– Harkály doktor,
jó napot!
– Jó napot!
– Hoztam néhány
kukacot.
– Kukacot?
– Áztak, fáztak
szegények.
– Be szépek!
– Árván maradt
legények...
– Nem élnek!

Zerge volt

Zerge volt, zerge volt,
puska csövén piros folt.
Kőszikla, kőszikla,
sír a bércen a gida.

Tűlevél, tűlevél,
zergegida útrakél.
Hókupac, hókupac,
életölő hideg, fagy.

Tudod pajtás

Tudod pajtás mit mesél
ez a csípős őszi szél?
Lassan megjön már a tél,
fehér lesz a róna, tér.
Megszűnik a focizás,
lesz helyette ródlizás.

Piros arcú gyerekek
kergetik a szeleket.
Golyót formál a sok kéz
a hóember hamar kész.
Csak Télapó jönne már
fehér-pelyhes jéglován.

Hópihe

Hópihe, hópihe,
szürke égből
kiscsibe.

Verébtoll, verébtoll,
havas úton
keréknyom.

Őzgida, őzgida,
fenyőágon
trombita.

Hóhahó, hóhahó,
újra megjön
Télapó.

Itt van a tél

Itt van a tél,
Hull már a hó,
Siklik a léc,
fut a szánkó.

Pihen a rét,
a földanyó,
repül azért
a hógolyó.

Alszik mélyen
a jó vetés,
száll a légben
víg nevetés.

Susog a nád

Susog a nád
szúnyik a ház,
bokrok alján
szél kocoráz.

Jajgat az éj,
reszket a dér,
cinke, veréb
kenyeret kér.

Fagyos a tél,
hideg, kemény,
a fák törzsén
jeges péncél.

Jön a tavasz,
csacska, ravasz,
a tél hava
messze marad.

Három cserép, három veréb

Padlásunkon három cserép,
Arra sétál három veréb.
Szól az egyik: ó, be szép,
Mond a másik: üres még;
A harmadik közel lép.

Padlásunkon három cserép,
Abban fészkel három veréb.
Szól az egyik: jó a tél,
Mond a másik: lágy a szél:
A harmadik vígan él.

Három cserép, három veréb,
Kandúr Bandi halkan belép.
Szól az egyik: macska-kép,
Mond a másik: bátor légy;
A harmadik: itt a vég!

A 40 gyermekversem a NAPHÍVOGATÓ című könyvemben jelent meg 1974-ben.

Csillagom

Adyt vallom én mesteremnek.
A nagy szemű, „kitagadott” magyart.
A világot hordta ő lelkében,
siratva a gaztermő Ugart.
A Népért remegett vagy lángolt
egy igába hajtott nemzetért.
A Duna s Tisza partján küszködő
sárba tiport, bocskoros hadért.

Mardosó tűzgondja él bennem:
nyögő bánatok és síró szerelmek.
Ady! Te vagy az a felnőtt költő!
S én vagyok a tudnivágyó gyermek.

Magabiztonság

Engemet a viharok szültek.
A fájók.
Nyögők.
Betegek.
Bennem békésen zokoghat az ének;
talán nem is kellek már senkinek.

Jajgató korok kórlepedőjén
kínlódtam a vágytól részegen.
Fetrengtem sárban
csillagokon –
csillaghegyükön maradtam lesen.
Szememben hiába gyúlt fény,
bolygók,
atomok szikrája is elenyészett.
Sokan voltak a bosszúvágyók,
de szememben újra,
újra fény lett!

Verseim

Verseimet nem én írom
Gondolataimat
sem irányítom
Mondataimat nem én alkotom

Meglátásaimat
sem én rajzolom

bennem a Muravidék
dús szépsége díszlik
Verseimben Muravidék
nép-kacaja izzik

Verseimben a gyermekek
szelíd szíve dobog
verseimben a melegség
fénye tüzel
lobog

Verseimet szürke varjak
s fürge szöcskék szabják
mókusok fák telek nyarak
törvényei varrják
Verseimben Örökember
örök élet él
Vereseimben él az ember
él még...
és remél

Gondolataim

Kiléptek medrükből
a fáradt agyhullámok.
Hová mentek?
Hol pihennek?
Nem tudom.
A koponyám üres.

Fenn kóborognának
a tűzbolygókon?
Vagy a füstölgő
ködoszlopon?
Lenn a tenger
örvény-körében?
A halottak
hideg ölében?
Atomok
sugárcsövében?
Incselgők
átkos nyelvében?

Vagy
elvesztek örökre?

Lemondás

Nekem már nincs
mit várnom.
Nekem már nincs
kit szánnom.

Köröttem ég a fájdalom.

Akarsz még valamit?

A villanydróton bús madarak ülnek,
szárnyukat,
lelküket lógatják.
Minek van értelme?
Mit akarsz még?
Mit tehetsz még?
A napot elnyelték az éhes fellegek.

Esőcseppet szívnak a ködök:
egyre távolabb kerülsz tőlem.
Mit akarsz még?
Tehetsz még valamit?
Valahol mindig
újabb csillagok keringenek.

Egy tűzbolygó magához láncol,
mámoros utakat tesz meg velem
a végtelenség örvényeiben.

Mit akarsz még?
Mit tehetsz még?

Akarsz még valamit?

A forradalom emlékére

A Föld lelke mozdult meg
hangodra márciusi fáklya
Petőfi lánglelke kiáltott
az álmodó világra

Ezrek ajkán felfakadt
a marseille-i dal
Parasztlábak dübörgő zaja
munkás öklök kalapácsdala
Ady tűzvörös pávája szállt
az új Hajnal trónjára

Előre meggyalázott nyomorúság!
Előre, te a Föld taposott férge!
Lásd: reszket már a sunyi bitangság
úgyis te leszel a dicsőség fénye!

Felháborodás

Menekülök a napoktól
a zajtól. Hiába.
Pártkonferencia?
Gyűlés? Előadás?
Mit ér a gondosan fogalmazott szó,
ha süket fülre,
zárt szívre talál?

Acéldrótok

Acéldrótok feszülnek
az oszlopok között:
emberi idegek

Magasfeszültségű áram
száguld rajtuk keresztül
Bonyolult az élet
Vajon hol ér véget
szelídült ereje?

Tömeggyűlés

Meggyötört csontok
a padokban
rőtbajszú
petyhüdt
emberroncsok

összekulcsolt
nagy inas kezek
kihunyt vizű
semmit bámuló
szemek
éjt harapó
odvas fogak

ruhájuk lötyög
sártól bűzös
Várják a reggelt
az új napot
nem is tudják
hogy még mindig
a szónokot
hallgatják

alvó koponyákkal
ülnek a padon

Vérmalom

Forog forog
az élet kegyetlen
kereke
Darál darál
ártatlan emberhúst
recsegve

Bombák bombák
pusztító atomok
robaja
Alfa alfa
lángtenger tűzorkán
füstmáglya

Béta béta
földrengés romhalmaz
törtcsontok
Gamma gamma
jajveszély merevgörcs
agytéboly

Béke béke
kiáltja mindenki
remélve
Halál halál
zúgja az atomok
zenéje!

Eredmény

A verset ma kevesen értik
a Föld szíve riadtan vérzik

Nézd inkább a fák tarka lombozatát
vagy a szélben kószáló lány
megkuszált haját

A földre rozsdavörös folt csöpög

Kontradikció

Az éjjel álmomban
vörös kaftánban láttam
az Istent
Hihetetlen:
körülötte ördögök raja
Velük parolázott
s engem az Angyalt
közelébe sem bocsátott!

Körúti aluljáró

A köpedékes fal mellett
külföldi cigaretták
sárgás-barnás hullái hevernek
kacéran villogó szemek
bársonyos női lábak csaták
ingerlő izgató nevetések

Mikro-miniszoknyás lány

Kevés rőfnyi barna
bőrdarab
két csábító gomb
ha lépcsőre lép
combtöve varázs
fókuszpont

A türelmes koldus

Széles karimájú
kopott gyűrött kalap
egy negyvenegyes
és egy negyvenes
és egy negyvenhármas

Idegen bejárású cipő
görbe nadrág
bőre hízott kabát

Némán áll a belvárosi templom
eresze alatt

Hitet vet?
Arat?

Autóbuszon

Fény fény fény
éj éj éj
robogó rohanó busz

fény fény fény
kő kő kő
robogó rohanó busz

fény fény fény
fa fa fa
rohanó robogó busz

fény fény fény
ég ég ég
robogó rohanó busz

fény fény fény
ház ház ház
robogó rohanó busz

fény fény fény
víz víz víz
robogó rohanó busz

fény fény fény
rét rét rét
robogó rohanó busz

fény fény fény
vas vas vas
robogó rohanó busz

fény fény fény
köd köd köd
robogó rohanó busz

Csontok a tetőn

Csörög a cserép
sír a léc
Repül a veréb
napot néz

Szakad a padlás
szakadás
Égnek a téglák
gerendák

Lakások mélyén
repedés
Csupán a kémény
bírja még

Csontok a tetőn
temetőn
Féreg rág bőrön
szemfedőn

Üres a hajlék
a herék
Az ember eszét
megették

Visszhang vonó nélkül

(egy versantológia margójára)

A kék ég
hatlábú elefánt
éneklő egér
az est ködfaló bolha
hátán heverésző
gombot néző
tüskés boglya

a mecénás
gyökeret mázoló
kavicspattanás
becéző-ugráló
holdfogyatkozás
szőrszál-hasadás

a homokvár
üres agyagkorsó
falra hányt borsó
szószita-bokorág
lyukas féregágy
sínek-rázta
szügyi-sáv

mint úton a huppanó meditáció
szakító szilárdság
viharviszony-népmese
ferde versbabona
Contra!
Ha!
Kele Máté-kérdés
elnökválasztás vonó nélkül
elmúlás
múlás...

A hídvégi kertek alatt

A hídvégi kertek alatt
Szőke kislány kendert arat
Csengő dala messzire száll
Erdőt mezőt ölel – bejár

A hídvégi rétek alatt
Barna legény zabot arat
Hívó dala komoran száll
Szíve lelke fájdalomvár

A hídvégi tölgyes alatt
Két szerelmes csókot arat
Víg kacajuk csapongva száll
Piros szájuk mosolyra áll

A szerelem termést arat
A hídvégi kertek alatt

Kétfajtán

Te kifelé sírsz
hangos-
idegtépőn
Én befelé
sírok néma-
önemésztőn

Társad vagyok

Arcod meleg pirja
    fényesen ragyog
ma kivételesen
    boldog is vagyok

Szemed szelíd fénye
    békét sugároz
minden moccanásom
    csak tenéked áldoz

Hangod selymes hite
    elpihen lelkemen
egy lettem veled
    egy vagy te is velem

Ugye nem unod meg
    társas szerepem?!

Biztonság

Átkos volt az első csókod
mikor ajkad mézét adtad
Mérget csurgattál testembe
most már soha el nem hagylak

Szeretnék még menekülni
hogy ne legyek végleg rabod
Ki tudja? Tán csalfa szíved
holnap más legénynek adod

Mégis áldott volt az este
mikor ajkad mézét adtad
forró kezed ifjú szíved
egy életre nálam hagytad

Benned a szójáték

Néz a szemem néz
a szemem néz
néz

hív a lelkem hív
a lelkem hív
hív

vár a szívem vár
a szívem vár
vár

a szemem néz
a lelkem hív
a szívem vár

néz
hív
vár

Újra veled

(Irinek)

Mint kora nyári reggel
vagy piros hajnal pírja
jössz újra felém
vágyad az enyém

Mint szőkén lengő búzatáblák
arany sugársávja
mint fényt bíborló tűzkévék
csillogó szikrája

Ilyenek tán a narancsfák
csábító csókjai
ilyenek tán a leányok
duzzadó álmai

Okkersárga virágbibék
magtermős színrostja
oxigéndús vágyaimat
lábad elé szórja

Lenkéhez

Éjjel van. Tíz óra.
Csendes a falum.
Elpihent.
Öcséd is már alszik a meleg szobában.
Könnyű dunnát vet rá a mama
s megsimogatja
a megbékélt unokát.
Boldog.
Büszke rá.

Anyád naplót ír.
Készül a holnapi tanításra.
Türelmetlen. Ideges.
– Add ide a radírt!
– Most ceruzám nincsen!
– Csupa tintafolt a kezem!
Te jársz a gondolataiban.
Hazavár.

Jómagam a pamlagon ülök.
Előttem könyvek, füzetek.
Nézem a tévét, de nem tudom
miről beszélnek.
Az én tennivalóim között is
te jársz.
Aztán egy-egy villanás
a múltban barangol.
Újra diák vagyok.
Szegény.
Pénztelen diák.
A fizikát ötösre tudom.
Történelemből felelek.

Jaj, a német...
Holnapra megtanulom!

Tégedet ölel újra a lelkem.
Fiatal most.
Egykorú veled.
Ketten együtt
jól álljuk a harcot –
s azt a kis korkülönbséget...
ugye Lenkém,
ma elviseled...?!

A fiam

Tizenöt éves. Enyém.
Kerek arca mosolygós alma.
Barna-szelíd szemében
önhitt bizakodás.

Hiába a tisztelettudás
már sejlik a büszkére érett
férfiakarás rügye.
Állítja: többet lát mint én.
Kétségtelen.
Csapongó kedve
szárnyaló valósága
jóval gazdagabb.
Örvénynélkülibb.
Titokban figyelem.
Titkaimban büszke vagyok rá.
Már érzem:
túlnő rajtam.

Így van ez rendjén.

Tavasz

Tavasz szeme pattan a tájra.
Nyíló virágra. Az egyre ébredező
új világra.

Bolyhos pihék ülnek a fákon.
Fürtös akácon. Rügyet bontó
barna ágon.

Nedv kering a fában, a tájban,
perzselő vágyban s a madarak
bizarr dalában.

Pásztortüzek

Az apró pásztortüzek bennem égnek;
éjbe világító, öntudatos mécsek.
Lángjában lázongó fájdalom lobog?
Szívem az emberért él még vagy dobog!

Évezredek rejtett nyomora és vágya
lenne Muravidék megvalósult álma?
Szépen lengnek-ringnak a szőke búzatáblák,
aranyfürtű, boldog, kacagó leánykák...

Ilyenek a csókok. Bátor ölelések.
Itteni babonák. Szerelmek és képek.
Kankalinos dombok. Ájult szőlőhegyek.
Ilyen vadvirágot teremnek a völgyek.

A füttyös gyárkémények. Ez a traktorzúgás:
népem ajkán nyíló, önfeledt kacagás.
Apró pásztortüzek, néma fényjelzések:
éjeimet őrző, világító mécsek.

Kenyérvető

Ólmos párát lehel
a frissen szántott föld.
Ezergondú paraszt lépdel
az eke nyomán.
Mögötte göröngyös
barázdák sora.

A holnap kenyerét:
az új búzát veti.

Gyári munkásnak,
a hős katonának.
Mérnöknek, bányásznak,
a kis iskolásnak.
Egeket hódító
bátor űrhajósnak?

Kenyérvető erőnk
lesz holnap a Holnap.

Elmerül az éj

Megették az eget
az éhes fellegek.
Eltűnt a tűzkorong:
a fényes aranyrongy.
Üres a semmiség,
üres a semmiség.

Egy kéklő köddarab
a Napba belekap.
Elnyeli a fényt,
a fénylő tüneményt.
Oszlik már a táj,
oszlik már a táj.

Sok apró csillagkép
az estbe belenéz.
Parányi ezüstfolt
a sápadt arcú Hold.
Elmerül az éj,
elmerül az éj.

Ősz árnyéka

Szaladnak előlem a vénülő nyarak:
Kalászt érlelő nehéz búzatáblák.
Zord folyó szeli át a nehezedő tájat,
A túlsó parton már csónakomat várják.

Meghajlik előttem a sokszínű határ,
A hangyaszerény nép most nekem izen.
A dombról rám tekint a suttogó vidék,
Bennem a múlt s jelen játéka pihen.

Amott még játszik a deli nap melege,
Lágy szellő szökell a jegenyék csúcsán,
Sok pipacs virágzik; nefelejcs, margarét,
S a völgyben hűvös, ősz árnyéka bujkál.

Régi szüretek

Reggel:

A régi szüretek
sírnak fel ma bennem
Miért is kellett ily
kifosztottnak
lennem?

Vígan kacagott még
s még élt is az élet
Puttonyok öléből
csendült fel
az ének
Szüretelő lányok
bő szoknyája villant
Fehér lábikrájuk
csábíóan csillant
Apró gyereksereg
szedte a fürtöket
Törték a venyigét
tépték a levelét.

Az öblöshangú hordók
még üresen kongtak
az első mustcseppeknek
köszönetet mondtak
Hol vagytok ti régi
gondtalan szüretek?!
Már egy kicsit én is
elmentem veletek...

az ajkakra munka
friss éneket gondolt
Lányok fehér combja
vakítóan
tombolt.
A legény a mustból
pár kortynyit merített:
nem a bor heve még
csak a vágy
hevített

Délben:

Harangszó kondult:
délebédre csendült
A diófahasáb már
lángokba perdült
Gesztenye pirult
az izzó parázsban
néha mint a szöcske
magasba szökkent
Aztán egy-egy vágy
a semmibe
röppent

A lángoló tűz körül
jókedvűen ültünk
ízes bográcsgulyás
rotyogott mellettünk
Illata kiszökött
a ferde tető alól
bejárta a lejtőt
a pinceszobákat
rászállt a tetőre
megülte
a fákat

Nyársra került
a fiatal malac
gyöngyözve izzadott
míg pirosra virult
bőre ropogósra
ízletesre
pirult

Kancsó járta körbe
az ősi körtáncot
Ékes szavú pincér
maga a gazda volt

Este:

Mikor álomfüggöny
terült el a tájra
a fáradt levelek
bekezdtek a dalba
Hangjuk végigkúszott
a hegyoldal
lejtőjén
belesett a pincék
százesztendős
résén

Szőlőnek
daráló vasfoga
ölte meg életét
s piros mustvér ömlött
a kádakban
szerte szét

Éjjel:

A megfosztott tőkék
szomorúan ültek
Amott a legények
vígabbra derültek
Szerelmi ima volt
a botízű hangban
asszonyi kacagás
kevergett
a dalban
míg lágyan elringatta
a ködös sötét völgyet
csak legények és lányok
bontották
a csöndet

Csók csattant
ígéret
duhajkodás
lárma
Felszabadult ezer érzés
százezernyi álma
Visszasírom ma is
a régi szüretet
azt a gondnélküli
csöppnyi szép életet

Őszi ritmus

Bús a határ,
fázik a határ,
elalszik a határ:
bús,
fázik,
elalszik;
a határ bús, fázik, elalszik.

Száll a madár,
dalol a madár,
búcsúik a madár:
száll,
dalol,
búcsúzik;
a madár száll, dalol, búcsúzik.

Tollam

Az én tollam mindig mérges,
mert a hegye ferde, éles.
Köszörülöm irkán, padon,
szomjasan én sosem hagyom!

Megitatom jó tintával,
„Viktória" italával.
Sokszor serceg, perceg szegény,
meggörbül, mint gyönge legény.

Kettőzve ír, tüsszent, fröccsöl,
füzetlapom folyton prüszköl.
Jó tanítóm váltig mondja
„Cseréld ki a tollad jobbra!"

De én szeretem e tollat,
bár a hegye görbe, tompa –
így mindig van kifogás:
nem én, de a toll a hibás!

Gyertek!

Gyertek lányok körbe állni,
virágosdit velem járni!
Liliomot, rozmaringot,
kiolvasót, forgó táncot!

Gyertek fiúk sorba állni,
királyosdit velem várni!
Gátat törni, várat venni,
rossz katonát földre vetni!

Gyertek fiúk, gyertek lányok!
Gyöngykoszorút fonok rátok.
Ki-ki lelje meg a párját,
s járja vele virágtáncát!

Mondóka

Szökj az ágyból Ildikó,
Ildikó,
Hív a hajnal: halihó,
halihó.

Lomb sátoros piruló,
piruló,
Rétek zöldje viruló,
viruló.

Patak habja ringató,
ringató,
Új életre biztató,
biztató.

Falusi lakodalom

Kéménylyukból száll ki a füst
Parázs fölött rotyog az üst

Vasnyárs végé pirul a nyúl
Kacsa jérce nyaka konyul

Sütő mélyén malac izzad
Makkozott még vígan tegnap

Hordó csapja forog sikong
Asszony lett a lányból bizony

Szól a kakas bőgő brummog
S a sok vendég hazaballag

Lovam füle

Lovam füle hosszú, sárga,
sörénye egy csomó spárga. –
– Gyí lovam, gyí pejkó!
Rajtad ül kis Ferkó!

Barim bőre foltos-fehér,
göndör szőre dísz a fején.
– Bé bari, bé birka!
Bundát kap Marika!

Cicám farka tarka, görbe,
ősz bajusza pörge sörte.
– Icukám, miculám,
Elszundít a párnán.

Bodrim szeme fényes, éles,
holdugató szája széles.
– Au-va, vau-va,
Nem jutsz az udvarba!

Udvarban

Sáros lett a liba lába,
tarkafoltos fehér háta,
piros orra, fehér csőre,
így megy ki a legelőre.

Malac farka ég felé áll,
az ólajtó kifelé jár,
jó kenyere kukorica
eteti a szorgos Ica.

Kakas száll a kapufára,
dagadt mellű, mint egy páva,
büszkén tekint a világra,
tyúkok, csirkék szép hadára.

Mit is mond?

Malac mondja:
röf-röf-röf;
Nem szeretem
a tököt.

Liba gágog:
gá-gá-gá;
Most indulok
világgá.

Kacsa hápog:
háp-háp-háp;
Merre van a
vizes láp?

Pulyka purrog:
pur-pur-pur;
Büszke vagyok,
mint egy úr.

Kotlós kotyog:
kotty-kotty-kotty;
Enyém ez a sok
poronty?!

Csirke csipog:
csip-csip-csip;
Hagyj szemeznem
egy kicsit!

Vesszőparipám

Autót kapott ma Laci,
kíváncsi lett? Derítse ki!
– Meg kell néznem, mi van benne:
mitől forog négy kereke?!

Kézbe kerül fogó, fúró,
száz darab lett a kis autó,
Anyja látja, fejét fogja:
– Odalett a játék... Oda!

De ez Lacit nem zavarja,
Bár elveszett pár csavarja.
– Kapja magát – fura dolog –
vesszőparipáján robog.

Rókamese

Róka, róka,
lompos farkad
dugd a tóba!
Rárakódnak
a kis halak,
vacsorára
néhány falat.

Róka koma
farka dagad,
balgán hiszi,
hogy kis halak...
Sulykolóval
a sok néni
vég óráját
jól kiméri.

Három egér

Három egér útra kél,
útra kél,
négykerekű a szekér,
a szekér.

Sajtkorongba lyukat fúr,
lyukat fúr,
vakond módra
fészket túr,
fészket túr.

Három cica tejet kér,
tejet kér,
bajszuk vége dárdanyél,
dárdanyél.

Három cica mire vár,
mire vár?
Hisz elfogy a sajtdomb-vár,
sajtdomb-vár.

Ébredés

Tavasz hangja szól szélben,
hangya ébred a földmélyben.
Nyitja szemét a sok virág,
benne fénylik az új világ.

Alagutat fúr a vakond,
iszap alatt mozog a ponty.
Kaptárt bont a sok fürge méh,
virág kelyhén gyűlik a méz.

Ikrát ereszt az anyahal,
aranybolyhos a patakpart.
Meleg párát lehel a föld,
fű, fa, mező zöld ruhát ölt.

Élet a mezőn

Hegyek hátán sűrű erdő
Erdő fölött sötét felhő
Felhő mögött nyugvó világ
Világtájon nyíló virág

Virág szirmán szorgos bogár
Bogár lábán porzó-pohár
Pohár mélyén sárga arany
Bogár alatt foszló avar

Avar alatt sovány hangya
Hangya mellett gazdag kamra
Kamra előtt tücsök koma
Komatáncra húrját fonja

Ébredj Balázs!

Ébredj Balázs!
Hív a mező,
Barna szántás,
nyuszi pajtás,
tarka világ,
szőnyegvirág,
zöld legelő,
fenyőerdő,
dongó darázs...

– Figyelsz, Balázs? –

Patak partja,
rétek hangja,
erdők zöldje,
békés csöndje,
a sok madár,
a szép határ...

– Idefigyelsz
bamba Balázs?

Kertek kincse

Napraforgó napot néz
napot néz
Sárgarépa orsós méz
orsós méz

Tarlórépa kis cipó
kis cipó
Megérett a tökhordó
tökhordó

Kukorica sokszemű
sokszemű
Vöröshagyma keserű
keserű

Piros alma mosolygó
mosolygó
Sárgadinnye íze jó
íze jó

Kerek répa zöld bogyó
zöld bogyó
Csontos héjú mogyoró
mogyoró

Rókarejtő réten

Rókarejtő réten
jártam én a héten,
Ott láttam a párom
ült egy zsombékágyon.

Ült egy zsombékágyon,
békahangó tájon,
Nádlevél közt korsó,
pörgött, mint az orsó.

Pörgött, mint az orsó,
benne száraz borsó,
Káka tövén harcsa,
hegyes görbe bajsza.

Hegyes görbe bajsza,
fejét balra hajtja,
Keresi a párját,
várja vacsoráját.

Gólyahír

Gólyahír, gólyahír,
erdőn, mezőn
meleg pír.

Kankalin, kankalin,
tavaszt hozó
sárga szín.

Ibolya, ibolya,
dombok, partok
kék fodra.

Cicuka, cicuka,
aranybolyhos
macuka.

Béka-akarat

Patak partján ül a béka,
kerek szeme vizes véka.
Szöcske, szúnyog, dongó, darázs,
lapát nyelvén könnyű harács.

Hordó hasán fehér foltok,
zöld bársonyán fényes pontok.
Napot inna, ködöt fújna,
egérlyukba belebújna!

Farsangolás

Lábon járó zsúpkéve
zsúpkéve
csetlő-botló zsúpkéve
zsúpkéve

Öreg legény bakancsa
bakancsa
csigalassú bakancsa
bakancsa

Szúrós hegyű fadárda
fadárda
horgos végű fadárda
fadárda

Kerek alma pogácsa
pogácsa
farsangűző pogácsa
pogácsa

Rókabőrbe?

Erdő, mező, zöldje hamvad,
süni apó maga ballag;
napkeletre,
vándorútra,
messze földre,
kis faluba,
veteményes közelébe.

Találkozik pajtásával,
szürke egér komájával;
együtt mennek
vándorútra,
messze földre,
kis faluba,
veteményes közelébe.

Csatlakozik nyuszi pajtás,
kurta farkú füles bajtárs;
hárman mennek
vándorútra,
messze földre,
kis faluba,
veteményes közelébe.

Lesi őket róka koma,
ravasz eszű álnok pofa;
merre fut a
három legény,
hová bújhat,
kis faluba,
Vagy talán a rókabőrbe?!

Mákot fejtett

Mákot fejtett öreganyám,
százesztendős öreg dajkám.
Odamentem,
zsákot vittem,
a sok szemből
mákot kértem.

Adott mákot öreganyám,
százesztendős öreg dajkám.
Belebújt egy
vásott egér,
lyukas a zsák...
ó, én szegény.

Mákot fejtett öreganyám,
százesztrendős öreg dajkám.
Volt, nincs mákom,
Itt a vége,
ha nem tetszik,
fuss el véle.

Vers Öcsinek

Hegyre mentem,
dombra másztam:
szőlőtőről
szőlőt vágtam.

Hegyre mentem,
dombra másztam:
diófáról
diót ráztam.

Hegyre mentem,
dombra másztam:
gesztenyéből
sokat láttam.

Hegyre mentem,
dombra másztam:
szilvaszemet
sárba ráztam.

Október

Vén diófa mordul a
zsúpkévék fölött,
fáradt szél kuncorog
tar ágai között.

Édes szőlőillat
terjeng már a lankán,
öreg ember virraszt
a szúette padkán.

Ezüst tányéron át
les kancsalul a hold,
a tó sima tükrén
sápadt-korongú folt.

Nyest surran tétován
pincefal ölében,
kóbor cica ásít
egérlyuk tövében.

Vén diófa rezdül
ágán korai dér,
reszket a természet,
meleg álomra tér.

Ince-pince

Ince-pince:
benn a Vince!
Hordó nyakán ül,
csappal hegedül.

Ince-pince:
üres icce!
Bora hová tűnt?
Jó mélyre került...

Ősz szele sír

Ősz szele sír
a jajongó tájon,
tarka levél
a hajlongó ágon.

Ködös arcú
a füstkönnyű vidék,
zúzmara száll,
hófehér pihék.

Medve anyó
készíti az ágyát,
ne zavarjuk
hosszú, téli álmát!

Tél

Téli táj, téli táj,
tavaszt váró
sok madár.

Kendermag, kendermag,
fényes tollú
rigó had.

Jégvirág, jégvirág,
ablak mögött
meleg vár.

Kenyérbél, kenyérbél,
farkasölő
kemény tél.

Hóember

Hóbundám fehér
vastag kemény
bajszom alatt
jégcsap fakad

Pajzsom véka
orrom répa
kucsmán korsó
szemem borsó

A sok gyerek
engem szeret
talpam alatt
hórét szalad

Kocasors

Kosár makot
szedtem tegnap
megette a
kocám egy nap
mivel többet
nem találtam
sovány kocám
így levágtam

Hosszú szőrét
lepörzsöltem
szalonnáját
kisütöttem
fülét farkát
sóba tettem
füstölt húsát
mind megettem

Télapó zsákja

Egybegyűlik a sok pajtás,
Évet űző örömhajtás!
Díszítik a termet, szobát,
csilingelő újévi fát.

Jön Télapó hóbundában,
a sok pajtás örömlázban.
Kísérgetik medvebocsok,
bohócok és kis krampuszok.
Zsákja mélyén sok ajándék:
gyümölcs, cukor, csokoládé.
Minden gyerek kap valamit,
kivéve a lusta Lacit.

A 34 felnőtt és 28 gyermekversem (összesen 62)
a PÁSZTORTÜZEK című könyvemben jelent meg 1979-ben.

Jó lenne élni!

Jó lenne már újra írni
ez idegölő, rohanó világban,
s figyelni békén a rügyet bontó
fák ágain játszó napfény
szép csali-játékát.
A sok pillangópár
örömittas párnászát,
a ringó cseresznyeág
habkönnyű, fehér szirmát:
az aranypor-sugárzást.
Inni a tavasz fényborát,
mámorba ölni vágyó fájdalmat,
búsbetyáros gondolat-dalokat.
S ha esőfoszlány hullna is
patak ereimre,
hallhatnám víg hangját,
csobogó vérbő-dalát,
vetések sarjadását,
virágok dús illatát:
új világ-harmóniát.

Jó lenne bár időt nyerni,
kártyán, cserebere-gombjátékon.
Feledni bánatot, gúnyt, gondokat,
a lélek polip-fojtását,
a zuhanó nyomást
és a halál-kacagást.
Nem lenni Senki már,
csak Ember és Semmi más,
s nem tenni egyebet: csak
Élni, Élni, Élni!

Mit tudják...

Mit tudják a gyárak mélyén
izzadó munkások,
szövőgépek mellett
görnyedő asszonyok,
éles ércet edző
„emberkalapácsok”,
tárnák aknáiban
fuldokló bányászok...
Mit tudják, hogy a Fény-Égről
kegyetlen atomagyak
elűzték a Napot,
a Hajnalt, a Csillagokat.

Mit tudják a kérges kezű
földgyúró parasztok,
kopott táblák előtt
piszmogó tanárok,
önnön gondjukat formáló
életunt diákok,
utcán szaladgáló
vidám iskolások...
Mit tudják, hogy a Fény-Égről
kegyetlen atomagyak
elűzték a Napot,
a Hajnalt, a Csillagokat.

Mit tudják a városokban
az örömleányok,
bárpult mellett álló
fáradt kiszolgálók,
gyilkos fegyvert gyártó
kohászok, hadászok,
bársony párnát őrző
önfejű tudósok...
Mit tudják, hogy a Fény-Égről
kegyetlen atomagyak
elűzték a Napot,
a Hajnalt, a Csillagokat.

Mit tudják a gondferdítő
rideg közgazdászok,
pénz- és papírszagú
firkászok, jogászok,
ágáló vezérek,
öntelt szófacsarók,
emberbőrben rejlő
„farkasóriások”...
Mit tudják, hogy a Fény-Égről
kegyetlen atomagyak
elűzték a Napot,
a Hajnalt, a Csillagokat.

Gondjaim

Csillagűző, hűvös éjszaka,
keleti szél, fájó gondolatok...
magamhoz gyötrődve szólok:
miért kínzod fölösleges gondokkal magad,
miért rágódsz a lét, a nyelv
nyomorult problémáin, mily szörnyekkel vitázol,
míg mások,
társaid,
igazak álmát alusszák,
élvezik puha fehér párnák lágy melegét.

Nem vagy te Messiás,
kit Mózes népe várt szent áhítattal,
nem vagy az érckohókban
új elemeket létrehozó
varázslatos kovács...
Ember csupán, esetleg
egy kis közösség félreismert tagja.

Aludj, vagy oly álmod legyen,
hogy az neked se,
másnak se fájjon:
ne kavarjon vihart!
Netán ismered Galilei sorsát,
vagy Kopernikusz végső útját?!

Tanulj hajtani fejet, térdet,
arcod mázas mosolyba öntsed!
Vigyázz, szemed fénye se tüzeljen:
homályos tükrű legyen,
csak az akartat lássa!
Szavad, nyelved csomóba kössed!
Úgy talán nem kell félned,
nem lesznek álmaid,
hisz nem lehetnek...

Vagy csak gyötörd magad tovább,
békés éjjeleid nyügösse kétség,
keserű fájdalom;
hiszen álmodni szabadon:
a legdrágább emberi jutalom!

Nem mindegy

Nem mindegy,
hogy sandán túrod a földbe magad,
mint fényt nem igénylő vaksi vakond,
vagy napba törve gátakat rombolsz,
új szellőt váró sudaras nyárfa –
Sorsod ideköt – nem tagadhatod!
Magad, hited, fajod
el nem adhatod!

Nem mindegy,
hogy itt robbant-e világra Dózsát
idéző ősöd paraszti álma,
a zsombéköves bársonybarázdák,
a nyomorgók kétholdas világa –
Sorsod ideköt – nem tagadhatod!
Magad, hited, fajod
el nem adhatod!

Nem mindegy,
hogy hol mikor, miért és kik ellen
emelsz bátran szót a gyűléseken,
vagy kikért izzadsz, gyötrődsz keményen
gyárak s üzemek acélpörölyén –
Sorsod ideköt – nem tagadhatod!
Magad, hitet, fajod
el nem adhatod!

S nem mindegy,
hogy gyáván bújsz meg vélt bástyád mögött,
vagy mily vihar zúg el fejed fölött;
víg jövőt vetsz, vagy bús halált aratsz:
Sorsod ideköt – nem tagadhatod!
Magad, hited, fajod
el nem adhatod!

Valami nincs…

Homályos ablakon át nézem
e változó, pazar! Világot:
valamit várok tőle.

Úgy sejlik föl emlékeimben
a megélt idő éhségérzete,
mint mikor nagyanyám vágottzsíros
hatalmas lángosát
vagy káposztalevélen sült
kukoricapogácsáját lestem szorongva
a kiskemence kopott-téglájú
küszöbe előtt.

Akkor még nem szöktek magasba
vidékünk büszke gyárkéményei.
Házunkon még kémény se volt.
A mindennapi kenyér javát
a fullasztó füst fele adta:
mindig köhögős nagyanyám
sovány alakját, sarló-ívű hátát.

Szegény, de szép is volt ez a múlt,
az egyszerű emberek közössége,
kik a falat kenyeret egymás szájából
sokszor kilesték,
és szívük lángos melegénél pirították
képzelt szalonnájuk:
gondterhes arcuk olyankor felvidult.

Jó volt az ostorcsapás,
az apai nadrágszíj-szó,
a kemény életre készítés,
furcsa-paraszti buzdítás:
majd a munkásemberséggel
fölépített igazi élet!

Ember vigyázz!

EMBER,
ne engedd,
hogy a sors szeszéje,
koholt szelek sodorják sajkád!
Az élettenger zuhatagaiban
biztosan kormányozd
örvénylő világod,
magad!

Elved, ha van,
legyen kristálytiszta,
mint hegyi patak fényesre
csiszolódott márványköve,
alapköve;
legyen felhőt ágyazó
fodorsodrásod
robbanó ígéret,
ÍTÉLET!

De maradj mindig
saját medredben!
Szerteágazó sugárereidet
szabad tájakra irányítsd,
bőtermő csatornád fölé
erős pillérívet építs
ezekre a betűkre:
BÉKE!

Gyötrődés

Vulkán lett a bensőm,
forró lávatenger,
vészes önemésztő,
a nagy Tehetetlen!

Lelkemre rázuhant
a Föld egész gondja,
most agyam a józan,
részeire bontja.

Még igádban ember
a gyilkos atommag,
de űzöttként remeg
a Jövő, a Holnap!

A vártán

A végek harca mindenkor kemény,
hiába fűti azt mély szenvedély;
nemtörődöm-átok
itt a szellemre ül –
vad közöny-hullámok
s a jellem görcsösül.

Nincsenek már bátor „kalóz-álmok”,
emlékőrző sirálykiáltások;
az ingovány alja
fagyos telet érlel,
eszméim Holnapja
vajúdik a dérrel.

Borzolja szőrét a pénzszagú gond,
szelíd szívek helyett börze-porond...
adjatok levegőt,
ködoszlató fényt
álom-üzérkedők;
megnyugtató reményt!

A holnap fiai

apró telt búzakalászok
vidám gyerekek
arcuk mosolygó nap
szemük tiszta égbolt
ajkuk lángoló pipacs

Tito

Azt mondjátok, meghalt Tito...
Mily hazugság. Csak az hal meg,
akit némán elfelednek:
eltemetnek.

Előtte a világ hódolt!
Barát ölelt ellenséget,
keresve a messzeséget:
emberséget.

Bennünk él Ő; örök eszme.
Hitet ível gondjainkban,
jövőt szövő álmainkban:
halhatatlan!

A Drávánál

Sötét és félelmetes vizű a Dráva.
Zöldkontyos fejével szinte
belebukik a haragos Pohorje.
Partjára könyököl lustán.
Sandán bámul bele az olajfoltos
felhőt ringató víztükörbe.
A folyó bősz hullámfodrai között
vergődő halak ezüstraja.
Napfényt és levegőt keres a hínáros,
iszapos fullasztó élettér helyett.

Az áramfejlesztő kőgátja előtt
sötét tömeggé egyesül
a távoli táj ezerarcú, -szintű,
-fajtájú életeleme,
közössége. Szeretne mind kitörni
az ember által kényszerített
örvényből. Morajlik, zúg az önmagát
is pusztító hordalékvilág:
napfényt és levegőt keres a hínáros,
iszapos, fullasztó élettér helyett.

Minden hiába, átok ül a folyón;
az ember és a technika hatalma.
Majd így lesz holtágyú medre,
víze jövőnk Hajnalmagja:
búzatáblák öntözője, motorok,
gépek pörgetője, zavaros
létünk meleget, erőt biztosító
alappillére, hol mindenki:
napfényt és meleget keres a hínáros,
iszapos, fullasztó élettér helyett.

A Pohorje

Nehéz ködfüggöny mögé lapult a
vén Pohorje ólomfoltos csúcsa –
az acélos hótakaró alatt
szolgatürelemmel szunynak árván
az emberi biztonságot adó
sötétmohás néma faházikók
a szép február végi délután
a fénybaltát büszkén villogtató
jégtörő Mátyás sorsdöntő napján;
csak füstlélegző szürke kéményük
sejteti a bent szorongók tavaszt
sóhajtó lombringató világát:
várják a májusi fényáradást,
hogy feltörje a polipos homályt,
s a mélybe iramítsa a kristály-
koronájú csillogó hókirályt.

Nyár végi motívum

Hull, hull lassan az őszi harmat
a gyászoló fűszálak levelére,
szürke légben madarak szállnak
délre húzódó ékes repüléssel.

A táj fölött ködlabdák ülnek:
sötéten nedvesek, furcsán hűvösek,
az odvas vén fák törzse remeg,
vidám kacajok fáradtan elülnek.
Barázdák mélyén tapsi hever,
kutya keres cserkészve friss vadnyomot;
puska dörren a fagyos csöndben,
s vérrózsa nyílik a hervadt avaron.

Zúgó erdők borongó mélyén
vackát készíti a szelíd-félénk őz,
varjú vijjog a szürkeségben:
megjött jeges lovával a deres ősz.

Tavasz szimfónia

Egymagamban állok a kirakat előtt,
sárga kendő ölel egy csíkos nyakkendőt,
fehér üvegcsőben lágy neonfény ömlik,
szürke zakó mögött kevélyen megtörik,
zsebkendő integet, melltartó incseleg,
bennem ezer színben már a tavasz remeg.

Platán bólint ferdén a járda széléről,
két karcsú antenna piros kémény mellől,
egy magányos veréb ágán tollászkodik,
felhőrongyot kémlel, esőt fohászkodik,
barna zokni mellett kék hálóing feszeng,
bennem ezer színben már a tavasz dereng.

Tánczene száll felém a szomszéd ház felől,
harsogó muzsika, vidám, életerős,
perdül a kirakat, álomvarázs törik,
millió fény szórja körém csillámait,
csírabontó hangok, gazdagító neszek...
s bennem ezer színben már a tavasz pezseg.

Nap-lop...

A
Fekete-ér partján
délután
feketézik
egy barna lány.

Almát árul.

Találkoztunk

Emlékszem az égre,
szőkefelhős volt,
arcodon a mosoly
lángos pipacsfolt.

Lenge ruhád árnyán
bársonybőr pirult,
amerre csak léptél
ifjúság virult.

Kerékpárral jöttél
hétfőn délután,
találkoztunk ketten
tarlók hajlatán.

Csókot termő idő
furcsán nevetett
visszhangozva folyvást
Iri, nevedet.

Ugye érzed

Ugye érzed,
hogy hűvös a reggel,
ha este
nem vagyok veled.

Ugye érzed,
mily fényes a nappal,
ha pajkos
volt az éjszaka.

Azt hittem

Azt hittem
szabadulok tőled
de belém maródtál
mint rozsda a vasba
agyam százszor is
kitagadott
de vérsejtjeim pezsdülése
ragad létembe marat
s akarva-akaratlan
örökké énemben maradsz!

Máglyatűz

Két szemed tükében
láttam meg
magam,
titkos hevületben
égettem
magam.

Két szemed tükrében
nem érzem
magam,
forró szerelmedben
így lettem
magam.

Bálványrombolás

Igazi bálványom voltál
s mint ősi vad
esztelen gerjedelmű nép
imádtalak becéztelek
SZERETTELEK!

Rád építettem elrontott
gyermekségem megújult álmát
pazar világát
benned láttam tükröződni
a megnyomorított valóság
nyugodalmát a
HARMÓNIÁT.

IGAZI ÍGÉRET VOLTÁL!
Életem helyett is élet
s mit én nem tudtam elérni
hittem
TE MEGNYERED!

Valami eltörni készül...

Az űr
fényes csillagfürtjein
már nem kutatlak többé
szorongó türelmetlenséggel,
csigaházamba húzódok,
bástyát vonok magam köré,
haraguszonyú villámtüzed,
védő pajzsom
közé.

Páncélgyöngyeim
félénken, megtörten remegnek...
lelkem is fáj
a veled való
találkozástól.

Még mindig...

Dús felhőrongyaim mögött
még mindig ott lebegsz
fénylő meteorként...

A távolból üzensz Csillag-
szavaiddal, és én
megközelítelek.
Fonákos vad erő taszít
az űr pályáira:
múlt és jelen közé;
ismeretlen fény kévéje
lövelli rám polip-
varázsú hatalmát,
s a szellem hullámgátjait
megtöri a kába,
mámoros érzelem...

Te felhőrongyaim mögött
még mindig megmaradsz
földi meteorként.

A búcsúzó ősz

A vénasszonyok nyara
mosolyog bágyadtan már,
hideg, letarolt, üres,
elfáradt a vén Határ.

A réteken még meleg
árnyékot vetnek a fák,
de a völgyben odalent
hűvös áram oson át.

Erdei tarka avar
mohapárnán díszeleg,
űrpályán vadlibák –
jajongó ék közeleg.

Halált vergődik Nyár;
messzi bércek tetején,
ólmos, ködös fellegek
tolongnak fájón körém.

Bolondos április

Április,
április,
erdőn-mezőn
hó látszik,
bokor mélyén
nyúl ázik.

Április,
április,
árok partján
jég látszik,
kertek alján
ki játszik.

Április,
április,
medve, róka
megfázik,
a sok kémény
pipázik.

Gyümölcsszedés

Fölmentem a Lendva-hegyre
Szőlőt szemelgetni,
Utánam jött a szomszédunk
Titokban meglesni.
Három veréb akácon ült,
Jót nevetett rajtam,
Szőlő helyett egrest szedtem:
Ettem ott az aljban.

Fölmentem a Csente-hegyre
Diót veregetni,
Rám lesett egy kicsi mókus,
S elkezdett nevetni.
Rövid volt a dióverő,
Gyenge még a karom,
Üres zsebbel ballagtam el:
Fájt a szívem nagyon.

Fölmentem a Pince-hegyre
Szilvát szedegetni,
Felmásztam egy vékony fára,
Nem tudtam levenni.
Két gyümölcs volt száraz ágon,
Kihajoltam érte,
Nagyot reccsent, lezuhantam:
Sírás lett a vége.

Hintapalinta

hinta hinta
száraz lett a
pinka
elfogyott a
vinka
megitta a
Minka

Mák – rák – zsák

Zsák, zsák,
kender zsák,
vállamon egy
nehéz zsák.

Benne volt
az összes mákom,
mákom közt
egy huncut rák volt.

Kirágta a
kender zsákom
így lett üres
az én zsákom.

Az udvari hajós

Papa, kérlek, végy nekem egy
medencét,
tegyél bele tengervizet,
csónakot,
leszek majd a kormányosa
egyedül,
messze szállok, megnézem a
világot.

Kikötök a garázs menti
nagyfánál,
odajönnek pajtásaim,
csodálnak,
kis hálómmal halat fogok,
keszeget,
jó vacsorát főzök este
anyának.

Öreg kandúr

Öreg kandúr útnak indul,
Kamra felé sandán fordul.
Pince mélyén helyet keres,
Mellső lába vastag-eres.

Hordó alatt szundít egyet,
Míg a Bodri nyulat kerget.
Ám hirtelen hangokat hall,
Egérlyukból hangzik a dal:

„Volt egyszer egy ifjú kandúr,
Gőgös, büszke, hajcsár-pandúr,
Üldözte az egereket,
Szegény, árva cin-cineket,
De az idő vasfoga,
Sorvasztja, mint a rozsda;
Bajsza kókadt, foga zápfog,
Szőre kopott, szemén hályog,
Elnyűtt, régi, szőrpokróc,
Kehes, púpos, vén bohóc!”

Mérges lett az öreg kandúr,
Régi harcos, kidőlt-pandúr,
Bajszát pödri, egyet mordul,
S búsan a fal felé fordul.

A kis hős

Szomszédunkban van egy kakas,
piros,
Ne mássz át a kerítésen,
tilos,
Nem tudta ezt a kis Gorán,
de kár,
Átment bátran szerdán ebéd
után.

Elétoppant a vén kakas
tüstént,
Éles csőrrel, sarkantyúval
büszkén,
Percet se várt Gorán, a kis
legény,
Visszarohant, s megbújt anyja
ölén.

Tyúkanyó

Kotlós néni a padláson
kosárban ül húsz tojáson
három hétig csendesen,
kukoricát szemelget,
kis csibéket kelteget.

Márciusi meleg fényben
vén tyúkanyó büszkén lépdel;
kis csirkéi körülötte,
zöld a pázsit alattuk,
aranybolyhos a tolluk.

Kakastaréj

kakastaréj
piros taréj
csőre éles
tolla fényes
tarka-barka
büszke fajta

csip-csip-csép
kiscsibék
vár rét
kis vendég
csibenép
kék az ég

Meseszárnyon

Lovacskám, lovacskám,
aranyszép lovacskám,
röpíts el messzire,
a kéklő tengerre;
a kéklő tengerre,
hullámok hegyére!

Táltosom, táltosom,
vasszárnyú táltosom,
szálljunk a magasba,
végtelen tavaszba;
végtelen tavaszba,
naprendszer-udvarba!

Rétes-krémes-béles

Volt egy almám piros,
érett,
sütöttem belőle
rétest,
fahéjasat, mézeset;
érett-almás rétest.

Volt egy dióm sárga,
édes,
sütöttem belőle
krémest,
jó omlósat, levelest;
édes-diós krémest.

Volt egy szilvám hamvas
-kékes,
sütöttem belőle
bélest,
ropogósat, ízeset;
kékes-szilvás bélest.

Réti mozaik

Pitypalatty, pitypalatty,
pitypang alatt
pitypalatty.

Boglárka, boglárka,
bogár őrző
boglárka.

Kakukkfű, kakukkfű,
zöld pázsit közt
kakukkfű.

Margarét, margarét,
virágdíszes
tarka rét.

Peti fiam

Peti fiam, gyere elő,
Paripádat vezesd elő,
Szőnyegen a legelő,
Árnyékban a delelő.

Csalogató

Sári, Kati, Jutka te,
Jer a kertbe, jer ide;
Arany almát szedegetni,
Tüzes csókot eszegetni.

Jani, Karcsi, Zoli te,
Jer a rétre, jer ide;
Aranyselymet szedegetni,
Fűágyacskát vetegetni.

Ellentét

Már két hónapja
nem volt kezemben toll.
Hallgatok
vagy kontárkodom.
József Attila verseit
boncolgatom.
Milyen jogon?!
Tanár vagyok.

Nem tudok szabadulni tőle.
Bennem gyökeredzik.

Autón robogok,
agyamban ül...
El ne ragadd a kormányt!
Vagy tán mégis?!

Valaki Ady-verset mondott

Ha most Ady
hallgatna téged,
vetne a szádra
gyeplőt, féket.
Beképzelt pátosz,
hápogás,
szemforgató
értelemgyilkolás!

A lerombolt templom

Omladozó ódon falak,
Rámátlan ürege kong.
Kupoláján égbe kiált
A leütött keresztcsonk.

Oltár helyén pörgő gépek
Zúgnak, búgnak, bonganak,
Nemesítő élet helyett
Durva szavak konganak.

Bűn a bűnre halmozódik,
Gyűlölet béke helyett...
Meddig tűröd szolganépség,
Hogy megöljék hitedet!

A telefonkönyv

Furcsa eset?! De igaz.
A debreceni nagypostán megkötöttek
Egy telefonkönyvet.
Ez még nem is lenne baj,
Mert fura jószág ám – a telefonkönyv –
Különben másutt is előfordult már,
hogy valakit vagy valamit meg kellett kötni, kötözni.

(Hallottam, hogy más országokban is, ahol még alant szárnyal a civilizáció, bizonyos közhasználati eszközöket azért kötnek meg, nehogy trombitának nézzék – és megfújják.)

No, a debreceni példa egészen más.
Képzeljék csak el,
itt a Szegedi utcanevek
bal felső sarkába akasztottak
egy rozsdás vaskarikát,
s ezt erős kutyalánc rögzíti
a kemény tölgyfa asztalhoz!
– Hogy miért nem bikalánc?! –
Pedig van drága „Aranybikájuk”.

Még jó, hogy idegen orrába (sarkába)
akasztották a pórázt!

Tíz para

Öreg nénike áll a pultnál,
Arca mély gondbarázdáiból
úgy csüng alá néhány fehér szőrszál,
mint szikes talajok egyetlen
magányos árvalányhaj-dísze.

Félénken, szorongva vár
a jól öltözött, vidám
várakozók sorfala között.
Bal markában féltve őrzi sok
apró sárgaréz-pénzecskéit.
Értékét többször is végigtöprengi.
Lágyszelíden szakad fel
melléből a halk, reszkető beszéd:
– Fél kiló egységeset kérek.

A fehér köpenyes kiszolgáló
gyakorlott mozdulattal
teríti maga elé a guruló
öt-, tíz- és ötvenparásokat:
– Még tíz parát kérek!

–Jaj – vörösödik füle
tövéig a kis anyóka,
s megtörten, ázott madárként
sóhajtja ki a nincsen-t.
– Akkor adja vissza a kenyeret!

Döbbent, fájdalmas némaság.
Csak a szememmel intettem a lánynak,
hogy én majd kiegyenlítem:
és nem tudom, miért, de
nagyon-nagyon
szégyelltem magamat.

Szilánkok

I. Vezetés

Vörösbársony-terítős asztal
mellett ül a nagy Valaki,
előtte fényes ezüsttálcán
vérző, rongyos emberszívek.

Gondolkodik. Intézkedik.

II. Kényes ügy

A teremben fullasztó hőség,
szemet maró izzadságpára,
a gépek előtt görnyedő
lányok, kuszált hajukról
egy szemtelen olajcsepp
éppen a betévedt vezető
patyolat köpenyére esett.

Megszégyenítő eset.

III. Másképpen

– Kérem,
vállalatunkban a személyi jövedelem
a munkateljesítmény függvénye.
Ezt dolgozóink a szocialista
önigazgatás szellemében gyakorolják.

Panaszát tehát elutasítom.

– Értem.
Csak azt tessék még megmondani,
hogy a kávéfőzés meg a konyakozás
milyen munkateljesítmény alá esik?!

IV. Ellentét

A híd pillérét is
felülről verik lefelé:
alant a mocsárban van...
de a reá épülő
büszke vasbeton-karzatot
mégis ő hordozza!

Szilveszteri vidám sorok

Feleségem, létem társa,
„Simogató, lágy korbácsa”;
Boldogságot, békességet
Az új évben néked!

Kis unokám édesanyja,
„Heves-makacs” fajta;
Boldogságot az új évben,
Sok örömet néked!

Jó leánykám férje-ura,
Kicsit „nyakas-fura”;
Békés munkát az új évben,
Gazdag eszményt néked!

Nevem s fajtám hordozója:
„Hódító utóda”;
Jó tanulást az új évben,
Sok szerencsét néked!

Ívelt hátú édesanyám,
Én „mostoha dajkám”…
Víg öregkort, még sok évet,
Egészséget néked!

Mit kívánjak élet tőled
Az új esztendőben? –
Bő bort, búzát, békességet
S vidám „gyermekséget”!

Létünk

várni várni kapni kapni kapni adni
várni várni kapni kapni adni
varni kapni kapni adni
várni kapni adni
várni adni
adni
?
félni
félni élni
félni égni élni
félni égni élni élni
félni égni égni élni élni
félni égni égni égni élni élni

A 23 felnőtt és 25 gyermekversem (összesen 48)
az ÉLNI című könyvemben jelent meg 1981-ben.

Vallomás

Sokan megkérdezik tőlem; hol születtem?,
hol van az igazi hazám? – Mit feleljek?!

Árpád bősz hadai vertek itten tábort,
a Lendva-hegy leve nyújtott nékik mámort.
Itt öklelt elnyomót Dózsa, parasztbarát,
büszkén vállalva a megtorló szégyenfát.
Kevesen őrzik már hős Zrínyink szellemét,
népe iránt érzett végtelen szerelmét.
Kuruc-labanc átok Vak-moraja zajlik,
sötét pincék mélyén tárogató alszik.
Emlékét védi még a szúette főfa,
a füzes berek alján görnyedő tőfa.

Itt van az én hazám! A Murántúl ölén.
Búzatáblás fénylő égbolt ível fölém.
Boldog eke szántja a gazdag földtestet,
barázdaszőnyegbe vet most új életet.
A vén Lendva-patak sok gyárkémény őre,
az itt élő népek ringató bölcsője!

Este, ha elhal a zsongító madárdal,
eresz alá bújik az elfáradt nappal,
lábam elé hajlik szunnyadón a vidék:
s lelkembe deríti a megnyugvás hitét!

Az új idők szava

Az új Idők szól hozzátok.
Hallgassátok!
Olvasszátok ki fületekből az ólmot,
az új Idők szól hozzátok,
hallgassátok!

Vazul-szemetek napfényre vágyik,
bátor szívetek társakra vágyik,
gyászos világotok örömre vágyik,
szorongó létetek békére vágyik.

Sötét útvesztőbe kényszerít a magány,
a szeretet nélküli magány,
a melegség-hiányú magány,
a farkas-üvöltésű magány,
a lázas-vérfagyasztó magány,
a kínos-önemésztő magány,
a gondolat-dermesztő magány,
az értelem-gyengítő magány,
az érzelem-bénító magány,
a sorsunkat megölő magány.

A kialvó tűzre friss olajat öntsetek,
teremtsetek gazdagabb fényforrást!
Vessétek Prométheusz-láncát:
A bűnre,
Gyalázatra,
Mocsokra;

A bitangoló szolgaságra,
a kolduló barátok botjára,

a szegénység bő tarisznyájára,
a gazdagok koronájára;
az embertelenségre!

A napba-nézők harcos seregét várjuk,
a fáraó-sírba zárt szeleket várjuk,
a bátor kísértetek szellemét várjuk,
a ködolvasztók lávatengerét várjuk,
a „mózeskosár-dalnok" énekét várjuk,
az olajágillat égi jelét várjuk!

Várjuk:
megcsonkított létünkkel,
mételyezett vérünkkel,
meggyalázott énünkkel,
lobogó szellemünkkel;
rég elvesztett hitünkkel!

Értékeljétek az új Idők szavát:
ajkatok igazát,
szemetek tiszta fényét,
szívetek nemes igéjét!

Hajnalérés

Ideghúrjainkon harsogva zendül át
robogó világunk fonákos
mozdonya
a vadul tomboló terhelt gondolatok
botor tartalmú kéjvonata
kisiklik

Számtalan sínpár szalad szerteágazva
a beláthatatlan távolba
megtörik
vajon melyik viszi tovább az igazlét
reményt biztosító humánum-
halmazát?

Sérült eszmék roggyant fajgyűlölő kények
lázongva szülnek téves csíra-
biztatást
s a lidérces jövő aggasztó fényútján
csábító varázs-lampionok
csillognak

Huhogók

A szócsatornák rozsdás erei
fényes eszméktől csiszolódnak,
a visszaverődés sugarai
kényes, vájt fülekbe torlódnak.

Az előcsahosok agyarai
máról-holnapra így puhulnak,
a volt-igény-védők jegyesei
politikai sírba hullnak.

Az alkotás tépett virágai
most tavaszi szirmot bontanak,
lantos dalnokok feszült húrjai
új ezüsthangokat zsongatnak.

Márciusi dal

Zátonyra siklatott béklyós gondolat,
érzelemriasztó tavaszgondolat.
Márciusi szél: harcos, vidám, bohó,
forró katlan, szellemizzasztó kohó,
áradó folyók titkot hordó öble,
terjeszkedő erdők rejtelmes völgye –

Márciusi szó: forradalmak fészke,
szabadságunk megidézett eszménye,
féltett üstökösünk szikrázó fénye,
lelkünk vára, szilárdbástyájú mélye
járja be Európa ösvényeit,
a szunnyadó tanyák alvó kertjeit –

Márciusi dal: küldd el hozzánk ismét
a virágzó remény üzenetét!
Kábító csókod hajnalmagvú tüze
a galádságerőt végleg elűzze;
csillagkoronájú pezsdítő lángod
száguldja be e megdermedt világot!

Most...

Most... megpróbál mindenki emelt fővel járni.
Úgy látszik, igazi gerincesekké lettünk!?
Hová tűnt a sok meggörnyedt, boltíves hát,
a sápadt bokákba kényszerült gondolat?
Gügyögésünk guzsalyán kivirágzik a szószövet,
tarka hímzésű mezőin bősz eszmecsaták dúlnak.
Aprópénzre váltjuk értékes idegsejtjeinket:
a lerombolt torlaszok helyén
magunk ásta csapdákat vájunk
átoksújtotta Magány-Hitünknek!

Pedig most... nékünk kedveznek az égi jelek,
Szúette szövőszékünk lángos vásznat feszít.
Bordáink izomkötege új fonalak
bársonyos derűjét gombolyítja tovább.
Sokasodnak a népek-alkotta szövődményszálak,
a pamutkendő gejzírhullámain örömsikoly.
Aprópénzre váltjuk értékes idegsejtjeinket:
a lerombolt torlaszok helyén
magunk ásta csapdákat vájunk
átoksújtotta Magány-Hitünknek!

Európa csillagfényes szép ege alatt
árva népek hős fiait durván gyalázzák.
A Kényszer-Kegyúr álnok sárkányagyara
ártatlan emberszívek vérébe mar.
Felbőszült, gyilkos vaserdők somfabotos serege
a márciust pattintó tavaszrügyeket megöli.
Aprópénzre váltjuk értékes idegsejtjeinket:
a lerombolt torlaszok helyén
magunk ásta csapdákat vájunk
átoksújtotta Magány-Hitünknek!

Hol van a szelíd, békéslelkű szellemiség,
a sötét odúkba szorult fehér bércgyopár,
meddig kell még várnunk színes pirkadatra?
Köröttük vad ordasok gyűrűje köröz.
Mikor szól hozzánk bátor igéjével a nagy Élet:
Ember, tiéd a Föld, vedd végre jogos birtokodba!
Aprópénzre váltjuk értékes idegsejtjeinket:
A lerombolt torlaszok helyén
magunk ásta csapdákat vájunk
átoksújtotta Magány-Hitünknek!

Sodrásban

Már azt sem tudom, hol élek,
kikkel szövetkezett énem!
Erősödik a bősz pókhálófonat,
az őrhelyeken szuronyos macskahad.
A giliszták grimasza bánt!
Mikor lesz hát Csillaghullás?

A szorongó

Sárkányvérbe mártom tollam hegyét
a Nagy Göncöl
bal kerekére fordítva
jegyzem, le e sorokat:

látod most törpül béna csigává
a tigrisbőrbe öltözött
cifra-pöffeszkedő Nagyörök

pajzán bajsza hegyén
még gőgösen mosolyog
a dölyfös hatalom
de a rémület oroszlánja
már felé sújtja gömbvégű farkát
behúzza

a bástyafal mögé görnyedt Tegnap
apró kígyófejeket növeszt
vérrel szerzett kincseit
bibliás célokra pazarul osztogatja

biztos odút keres
s életreményt félve remél!

És mégis...

Ázsia szelleme görcsös daganat
Európa testén?
Ó, megszelídült Északi fény.
Remény.
Sokáig lapító vérünk
mit remél
a szláv-tenger
szigetén?

Bárkánk még úszik,
feléje polipos-ár

kúszik.
A tenger mélye fölzendül,
lelkükre ül,
ördögi vigyor,
sátáni fintor,
kéjelgő kíntor.
Belzebub pokla kénes tüzeket lövell,
száguldó havasok fölött Nyomor.
Bitófa?
Kereszt?
Koporsó?

Trianon átka –
hagyománya,
fonákos magyarság-tudat.
Máglya
Féregrágta agyunk kínzó
dúcaiban
gennyes-lopakodó gondolat-
láva

Feszítsd bilincsbe a gátlástalanul portyázó

Mérges nomáderőt!
Törd meg a konok,
múltat igéző
vádoló hitvány-erdőt!
Jézust kiáltó
zsolozsmánk
hozzád száll.
Minket nem ölhet meg esztelenül az erőszak!
Őseink gazdag vadvízszirtjein még
ott ég a Mag –
Vigyázzuk titkon Verecke büszke ösvényeit.
Őrizzük.
Sejtelmes éjszakák halálsikolyú neszén
átsuhan létünk
örök-csillaga...

Most, újra?
Drótkerítés,
csaholó vérebek,
füstöt ásító puskacsövek!

A füvet csak lopva lehet legelni,
az áramütés messiási nyugalmat ad...
az erdők rozsdás üszke
beledördül
fájdalmasan
a városlángokba
merevült erekbe,
kitárulnak a szentképes falu szobák,
a hanyattdűlt gerendák alatt
vidám patkánypár mulat.

És mi?
Mégis
élni
akarunk!
Ezer éve zúzzák partjainkat a szláv-teuton szelek
nyuvasztó habjai,
zátonyunk torkolatöble
ölébe rejti Nap-ikránk
ringató hullámsejtjeit.

A Jalta-bűntény fölvértez,
megedzi sérült eszményünk.
Dalunk friss harsonák hangján virul
s a Duna-rögből új szellemáradat pirul!

Láttam

láttam az éjjelt nappallá érni
láttam a létet szürkévé válni
láttam az eget lángokba forrni
láttam a felhőt toronnyá nőni
láttam:
békevágyat
boldogságot
összeomlást
kínzó vádat
láttam az EMBERT magasan szállni
láttam az EMBERT kevélyen járni

láttam az erdőt vadonná érni
láttam a mezőt üszkössé válni
láttam a hegyet magasba törni
láttam a folyót tengerré nőni
láttam:
szolgaságot
embervásárt
vérgyalázást
igazságot
láttam a VILÁGOK változását
láttam a VILÁGOK elmúlását

láttam a konkolyt kenyérré érni
láttam a gyávát bátorrá válni
láttam az erényt bitófán égni
láttam a törpét nagyúrrá nőni
láttam:
megújulást
bérgyilkolást
örömlázat
krisztus-áldást
láttam amíg a NAPBA nézhettem
láttam míg VAKKÁ nem tették létem!

Új nyár

hangod sárga foltja
lelkemben új zsilipeket nyit
árad
a világra zúduló
gondolat-lávát befonja

őszbehajlásom rezgő levelén
avarkopottan ül a magány
vénasszonyok nyarát kacag
beleszédülök a felém hajló
barna hajfonatba
magamálmodta
zuhatagba

Szerelem

A fényre pattanó rügyben
bomlik éretté bársonyos csillogású
szemed szelíd magja,
tőkeívelésű karcsú lényed bordázata
ezernyi kéjt rejt.
Lüktető aortád piros gondolatok
szikráit szórja az őrült erekbe –
megejtő vággyal

Barna hajfonatod kacér tincseibe
polipos fészket rak a bíborló szerelem
gáttörő hulláma.
Forró lávája elönti selymes bőröd
pihés domborzatait,
s vad tüzet lövell a hasító ágyékba –
guzslító fájdalommal.

Harmatos ajkad membránszirma
ölelő karok bilincsboglya;
égő tested emésztően lázas görcsök
és beteljesült gyönyörvágyak zárja –
kinyílt kapuja.

Még mindig

Még mindig kereslek az égbolt lángillatú
varázsfüggönyének csillogó
sugárfodraiban,
fiatal fűszálak néma hegyére billent
apró harmatcseppek opálos
gyöngykristályaiban,
lágyritmusú büszke tavaszi cseresznyeág
kábító-porzós hártyaszirmaiban,
fűzbokrokkal csipkézett dúsmorotvás rétek
zöldpárnástollas ködponyvájú
fátyolráncaiban,
villámokat nyelő béna-borongó dombok
mélyöblös panaszú barlangok
bűvös táncaiban,
sziklás-ormú erdőszőtte hallgatag völgyek
babonás-ábrándos szirt-árnyak
hűvös gondzugaiban.

Kereslek a földön,
kereslek a bolygókon,
kereslek a csillagokon,
kereslek a végtelen térben!

Meteoresőben.
Villámdübörgésben.
Sárkányok ölében.
Boszorkányos nászban.
Ördögölelésben.
Pogánytivornyában.
Angyalszárnyalásban.

Kereslek, kereslek, kereslek!
Még mindig kereslek...

Szeretlek.

Szerelem

Ha ébren vagyok
róla álmodom,
átszőve éltem
színnel gazdagon.
A Napból lopok
hozzá színeket,
s ez gyújtja lángra
ifjú szívemet.

Szeretnék...

Szeretnék néha messze menni,
Hol örökké él a nyár.

Szeretnék sokszor megpihenni,
Karjaidban, ó, halál.

Szeretnék véled együtt lenni,
Inni szerelmed borát.

Szeretnék neked újra hinni,
Letépni ajkad mosolyát.

Belenyugvás

Maradj meg nékem
álmaimban,
ha már az élet
így elrabolt!

Vágy

Vágytól lihegő nyári éj,
Sötét fodrain leng a kéj.

Szerelmi lángot hint a hold,
Mosolya belénk tüzet olt.

Mámoros ajkunk csókba forrt,
És ittuk a vénuszi bort...

Ölében lágyan ringatott,
Mint tenger habja csónakot.

Derengés

Tavasz hírnöke messze még,
ködgomolygós nyári ég.

Mesét regél a kemence,
bükkfák törzsét vígan nyelve.

Láng csap a füstfellegen át,
bolygatva lelkem nyugalmát.

Meddig magyar a magyar?!

A megsértett énem szól hozzátok,
A sárba kényszerített Magam,
Kik itt éltek már több évszázada,
S szigetté tett a történelem.
Anyánk szép nyelvét ne feledjétek,
Csábítsanak idegen hatások,
Pogányos-kötésű Dózsa-fajta
Rokon, légy erős, szikla-smaragd!...
Csak tollam hegyére billent bánatos szavam:
Meddig marad itt igazán magyar a magyar?!

Nézzétek a rét magányos tölgyét!
Kelet viharos szelét állja,
Bár törzsét pusztító féreg járja.
Ágai derűs égbe nyúlnak,
Gyér lombja között szégyenek múlnak,
Mégis dacol az idővel, gőggel,
Apró csemetéket nevel gonddal,
Büszke, tudatos tölgyifjakat!...
Csak tollam hegyére billent bánatos szavam:
Meddig marad itt igazán magyar a magyar?!

A vadon rendjét ne rontsátok meg
Emberalkotta csáb célokért!
A farkas fiait nem kutyának
Szüli, hű, talpnyaló szukának.
Élj jogoddal Árpád-ivadék!
Nem látod, hogy gyérül a Maradék?
Szükség van rád e gigászi rendben;
Légy bátor, konok, s ne hagyd magad!...
Csak tollam hegyére billent bánatos szavam:
Meddig marad itt igazán magyar a magyar?!

Végzet

Az ősz sárgult lombja
befedi lelkünk virágzó tájait,
hol tegnap még dalolva jártunk...

Ajkunk messze zengő szava
befonja síri világunk fonákos avarzugait,
felröppen a tiszta ének
a hófödte bércek sziklás ormaira,
súlyos vádként zuhan
a védtelen széltanyák kunyhóira,
túljut az Európát bénító erőgátakon,
a Világ fölé emelkedve
harsogja szét új ígéretdalát.

Kiszökik évtizedes-öblös odújából
a lebilincselt gondolat-visszhang.
A csúcsok fölött őrködő jegenyeporták
menyegzői táncra készülnek,
húsvéti bárányt áldoznak,
karácsonyestet allelujáznak,
terebélyes tölgyerdők lombbontását,
csermelypatakok pezsgő muzsikáját.

Bennünk újra megkondulnak
az aortás-fényű színes gondolatok,
duzzadva törnek véreret
a mélyhullámú gazdag érzelmek,
gátszakító erővel zúgnak a gejzírpatakok,
ágyukban piros bölcsőt ringatnak,
a tengerárba sikongva sirálymadarak buknak,
a felhőtlen égen felragyog
a biztató hangú tűzkorong-remény.

Közöttünk barátok kara,
tüzet kacagó boldog fiatalság,
vidám gyermekek, zöldpázsitos játszóterek,
kristálypohárban gyöngyöző élet,
bút felejtő, múlt kergető
krisztusi eszményt sürgető igézet.
Dér lepi be a szőke hajtincsfonatokat,
szürke mosoly érik a sápadt arcokon,
gyűrűznek a terhes évek agyagtáblái.

S az ősz sárgult lombja
befedi lelkünk virágzó tájait,
hol tegnap még dalolva jártunk...

Kohóizzás

Gondolatekémmel fölszántottam
az űr parlagon hagyott
területeit.
A nap csóvás sugárkévéjéből
szakítottam ki néhány
fény-vetőmagot.

Az öreg ég először mosolygott,
aztán hullatni kezdte
terhes könnyeit.
Megeredt lassan a csíradús szem.
most életet sugároz,
gazdag meleget.

Kórházi képek

fehér falak közé szorult lelkek
szabad mezőkön repülnek
nyíló gonolatvirágaik
gazdag hajtásait
vad kényszerek megölik

görcsös rándulás izomszakadás
üveges ponttá merevült
fagyott kapcsolat
szó és fényhatás

fekete sálkendő könnyhullatás
zokogó döbbenet
fájó némaság

Múltidéző

Intarziás barna asztal
kényes lapján
kristályváza
benne bővérű fekete
tulipán

elhalt cigarettavégek
gazdag vágyak
gondolatok
kószáló lángos érzelmek
vad bánat

tompán suttogó síri hang
sugárbomlás
büszke mámor
bús-drapériás valóság
elmúlás

Társaim!

Idegsejtjeink vérző buzogánydala
sújtson le a tunya bénaság-magányra!
Az életcirkusz gúzsba kötött porondja
új gladiátorok hős küzdelmét várja,
prédaleső kulisszák ürege mögül
sandán röhög a hitszegők gyávasága –
De ti vigyázzatok,
hogyan őrzitek meg a lángot,
e szigetté törpült világot;
a görcsös magyarság-szilánkot:
mert megöl
a közöny!

Legyetek a szürkék között is fehérek,
romboljátok le bátran a bálványokat!
Sámson-erőtök darabokra törje szét
a képmutató álnok-igazságokat!
Jövőnket alapozó fáklyahordozók,
fodrozzátok az óhajtott hullámokat! –
De ti vigyázzatok,
hogyan őrzitek meg a lángot,
e szigetté törpült világot,
a görcsös magyarság-szilánkot:
mert megöl
a közöny!

Igaz eszmékből építsétek föl bátran
az emberiség új elefánt-csonttornyát!
A csataterek pogányos Pegazusa
száguldja be büszkén vad bérceink ormát;
és Jupiter-lángú Afrodité-bájjal
űzze el jelenünk Andromeda-honát –
De ti vigyázzatok,
hogyan őrzitek meg a lángot
e szigetté törpült világot;
a görcsös magyarság-szilánkot:
mert megöl
a közöny!

Maribori panoráma

Ablakomból nézem
az ólomszürkés Dráva-völgyi tájat.

A Pohorje ködbevesző nyerges lejtőin
csak sejteni lehet
az öreg vastagtörzsű gesztenyék
barna gyümölcsöt érlelő terebélyes-lombos
rengetegét.
A szakadékos fenyőliget fölött
méltóságteljesen száll tova a lengő gondola,
magába rejtve a gondolatok és érzelmek
sokszínű, gazdag tárházát;
csak a feszesre merevült drótkötélidegek
sikongó hangja érzékelteti
az élő világ jelenlétét.

Az ébredő város fölött gomolyfelhők
terhes esőcseppektől duzzadva úsznak délre
a sötétvizű folyó irányában.
A füstokádó gyárkémények sem fújják a légbe
szennyező égéstermékeiket.
Csendes,
nyugodt a táj, a város.

Keleten felhasad a nehéz felhőtenger-fodor,
kifordul belőle a tűző napkorong izzó koronája,
s az átláthatatlan homály mögött
fölébred az élet:
emberek ezrei torlódnak,
tülekednek a gyárak kapui előtt.

Amott egy vidám gyerekcsoport viháncol
a sárgás iskolaépület előtt;
célok, vágyak űzik őket a tudásszomj után?
Kinek az érdekében szaggatják idejüket,
idegüket;
építenek szebb jövőt?
A piac felhalmozott polcain árubőség.
Görnyedt hátú, ráncos arcú nénikék topognak
a kopott faasztalok mögött,
előtt.
Méregetnek, latolgatnak;
lassan fogy a hagyma, petrezselyem, burgonya.

A főtéri büfében staféta módra váltják egymást
a félig mámoros emberek,
kell a reggeli adag a nap fárasztó munkájához.
A Zamorc melletti kis téren,
a Sas Szálló parkolójában,
fáradt-álmos üzletkötők szállnak be autójukba;
egy-egy félrebillent függöny, útra bocsátó féltő-vágyó szemek
jelzik csupán a szorongásfélelmet...

Elindul a megszokott, egyhangú életrend,
a mindennapi kenyérért való küzdés
gyötrelmes munkája;
új tervek,
új eredmények reményében!

Tűnődés

Hat négyzetméternyi ablak,
sötétbarna keret,
alig több valamivel az irodám;
a falról Jókai nevet.
Idekerült.
A teremben foglalt a hely,
zsúfolt a fal:
Petőfi, Ady, József Attila mellé
neki már nem jutott.
Az előtérben szabályos pittyegéssel
csöpög a vízcsap:
platty-platty-platty...

A folyosón szorongó egyetemisták.
Hogy miért kell ennyit izgulni
egy lényegtelen vizsga miatt?
A szomszédban kemény harcot vívnak
a szerbhorvát nyelvvel.
Kell ez még ebben az országban?...

Kint,
a sziklás-domb nyerges hátán
fenyőliget ölelkezik a gesztenyéssel,
tölgyeket kísért, akácost hímez.
Fodrot sző a gomolygondolatú felhőpók,
ráncos esőrongyaiban gazdag gőzbolyhok
gömbölyödnek, dagadnak.
Lent,
a szelíd szőlőlugasok karjai
védőn ringatják
a kipattanó rügyek nedvdús zöldgombjait.

Délen lángpirosan pirul a nap,
csóvája a Golgota ormán megtörik,
sugarát visszadobja
a lombot bontó nyugalmas tájra.
Felhőárnyék,
napfény,
furcsa játékuk tarkára színezi, oldja
a lankák egyhangúságát.

Messze,
a sejtelmes távoli égbolton,
ezüstszálat von maga után egy repülőgép.
Alattam,
a betonrács mögött,
zongorabillentyűket kínoz egy ólomujjú tanárjelölt:
„Hull a pelyhes fehér hó...”
szűrődnek hozzám a kényszeredett hangok:
do-do-so-so-lá-lá-so...

Az álmosságterhes levegőtől
fáj a fejem,
kezem egy üres papírlapon pihen.
Előadásra készülök:
A felvilágosodás irodalma Magyarországon –
világosság,
ragyogás...

Lelkem virágos-szegélyű tavának
mély medréből
feltörnek a sellőkeblű érzelemnyalábok,
körém fonódnak,
ingerlő csápjaikkal megfojtják
szellemsugárzásom tükrös erdejét...
Ész és Érzelem,
örök ellenfelek,
századok átkozta-áldotta akaratkülönbözet.

Magamonkívül ülök,
üresen,
a Csokonai-sorok gúnyosan röhögnek felém,
szómagkelyheikben méreg és méz...
Választhatsz, barátom,
kúszik hozzám a suttogás;
a mindent megoldó lepkefonat.
Szomjas énem varázsbilincsben vergődik,
Kitörni készül a béklyós eszmeáradat,
száguldani ismeretlen határok felé,
dalolni,
kacagni,
frissöblű viharban égni...
Kopogtatásra riadok,
megszeppent, ideges vagyok –
Két hallgató áll némán az ajtóban,
szólnak:
Mi szigorlatozni szeretnénk...

Merengés

Ezer színben tarkálló-pompázó táj,
Őszhangulat, sötétborongású báj.
Szürke ködfelhőkben varjak húznak át,
Bolygatva kuszáltan létem nyugalmát.

A távoli hegyhát fásultan ásít,
Lombvárában didergő mókus ázik.
Rásandít bágyultan a mélázó hold,
Fáradt már a megvénhedt remete-csont.

Fakó magányomban csendesen ülök,
Terhes, nyomasztó gondokba szédülök.
Egy csintalan bogár száll sután fölém;
Én elmerülök a némaság ölén.

Felhőt fodrozó...

Kontyában még előbb dús felhőt fodrozott,
A hófödte síkra kék csúcsot ormozott.
Fürgén mellém suhant, a fülembe dúlt,
Hangjára sikongva szökkent elém a múlt.

Földtúróim ajkán lírai hang üzent,
Szilaj jobbágyvérből pezsgő élet tüzelt.
Így hallottam zengni ősapám zord szavát,
A domb közé dermedt sok vadmadár dalát.

A sziklák öblében bősz bölényhang búgott,
Az égen vadlibák víg sikolya kúszott.
Szél táncolt, eső hullt, az égben már foszlott,
Lágy ritmusú álom mámorába omlott.

Villámhangon dörgött: Légy léted kovácsa,
„Emberpegazusunk" lázító lovásza.
Építs tiszta eszményt, erkölcsös világot,
Békét biztosító bátor biztonságot!

Múltidéző varázs; barkát ringató ég,
Kökénypárnás partok, kankalindíszes rét;
Szőke hajtincstenger, tavaszt bíborló fény,
Szép, vakmerő ábránd, vért pezsdítő remény –

Kontyában még most is új felhőket fodroz,
A télderes tájra magas halmot ormoz.
Fürgén száguld tova, fülembe vígan dúl,
S belém mélyre fásul: jelen, jövő és múlt.

Téli világ

Tombol az orkán, táncot jár,
Közöttünk röhög a halál.

Recsegnek az öreg tölgyek,
Reszketnek a sötét völgyek.

Zokogva hajlong a vadon,
Holt madarak fehér havon.

Temetőben

A temetősarki lámpa sugárcsövén
hintázva ül a fájdalom,
könnyezik.
A szürkefoltos kövek kopott karján
feketerigó.

Még nem akarok meghalni!

Az ész csatornaerein új harcot hirdet
a szellemiség:
vigyázz,
tenyereden tartod a valóságot.
Az igába görnyedt fák
gyöngyein át
a jövő incseleg.

Ábránd.

A távoli harangok zúgása
vihart sodor.
A keresztúton halottak ülnek,
dévaj boszorkánytánc...
Bársonyba burkolt vánszorgó koponyák
énekelnek.

Fohász

Hozzád kiáltok, Uram.
Csak Te segíthetsz rajtam!
Jó hitem elkopott,
Vélt kincsem elfogyott.
Köröttem üvöltő farkasok...

Pedig én bíztam Benned.
Imám munkát jelentett.
Te mondd meg, mit tegyek?
Vessem el hitemet?!
Köröttem üvöltő farkasok...

Mért hagyod veszni Létem,
Fordulsz el kábán tőlem?
Hű katonád voltam,
Vakbuzgón harcoltam.
Köröttem üvöltő farkasok...

Telet sírnak a szelek,
Gondolat gyáván dermed.
Vörös fényű álmok
Jövőt ne ámítsatok!
Köröttem üvöltő farkasok...

Hozzád kiáltok, Uram.
Tán még bízhatom Benned.
Ne hagyd veszni a Létem!
Telet sírnak a szelek.
Köröttem üvöltő farkasok...

Végpontok

Az életben
csak két lépcső létezik;
Az egyik fölfelé
vezet...
Választhatsz?!

Groteszk

Ma hallottam éppen a közeli boltban,
Aranyék nagy murit rendeztek titokban.
Hogy mi mindent rendelt, vásárolt az asszony!!!
Sok kivit, ananászt, húsárut, narancsot,
Édesség, italok; több kilónyi banán...
Felsorolni sem képes mindet a szám.

Mercedes kocsijuk a rogyásig megtelt,
Látszik valóban, hogy szegények lehetnek!
Hol kószál, merre jár az istennyila?
Egyre több és több a milliomos villa!
No, de hagyjuk, kérem, az irigy beszédet,
Hiszen jóban, rosszban benne van a végzet.

Lám, Piri lányuk is „elcsúszott" a vizsgán,
Mégsem búslakodik vesztett ösztöndíján.
Jól kereső anyja „butik-igazgató",
Jövedelme – az már lázító, izgató.
Látod hazám: üres zsebed, kopott zakód;
Béred zömét más zsákjába miért rakod?!

Egyenlőség nálunk a közösség-alap.
Soványra sorvadunk egy szép eszme alatt.
Rendszerek változnak, de a lényeg marad:
Aki bírja, marja! Végy hát te is, ragadj!
Változtasd meg neved: Dénárról Dolli-ra,
S öledbe hullik majd a világ gyémántja!

Gyászlakodalom

Fölcsendül a násznép dala,
esküvőről jöttek haza.

Régi bőgő, öreg medve,
brummog bele a dús éjbe.

A cimbalom húrja pattan,
s jön a halál, lopva, halkan.

A tyúkszem

Helyszín:
a bal láb nagyujj alatti mélyedésétől 20 mm-re
Nagyság:
átmérő 4,2 mm, magasság (süllyedés) 4,6 mm
Jelleg:
kemény, rugalmas, érzékeny többlet-felület
Funkció:
erős gondolat- és fájdalomkeltés

Havonta kivirágzik!

Ítélet

h
o
z
z
á
m
már nem
t
ó
d
u
l
n
a
k
a
s
z
a
v bennem a
a gondolatok
k meghaltak

Erő-politika

o
o I o

A bibe körül forog az
ÉSZ.
A magházat keresi!

Modern rébusz

P...
P...
P...

Velük mindent elérhetsz!

Nyelvhasználatunk tüskéi

I. Előszó

Kinek nem inge,
ha okos „őkelme”,
nem veszi magára!
Nem akasztja-adja
hírdető oszlopra,
országvilág-szájára.

Magát így megvédi,
s jó „hazafi”, véli.

II. Autóbuszon
(szlovén jegykezelő, magyar utas)

– Lendvára kérek.
– Nem értem.
– Nem?
– Nem. Egyszerűen nem,
S ha egyáltalán utazgatni akar,
akkor tanuljon meg
SZLOVÉNÜL!
– De hát én magyar vagyok,
s úgy beszélek,
ahogyan tudok,
ahogy akarok!
– Vegye tudomásul,
hogy Szlovéniában él!
Én a maga kedvéért
nem tanulok meg
MAGYARUL!

Kár...

III. Két magyar beszélget

– Hiszen maguk
magyarok?!
– Miért, mit képzelt,
talán kínaiak
vagyunk?!
– De...
miért beszélnek
akkor szlovénül?!

IV. Egy középiskolai szlovénórán

A tanárnő:
Módfelett csodálkozom
azon, hogy néhány magyar
tanuló
franciát vagy németet,
esetleg angolt
mellőzve, anyanyelvén,
magyarul tanul...

V. Egy gyárban
(Magyar munkavezető, magyar dolgozó)

– Higgye el, munkavezető
elvtárs,
hiába mondtam el
panaszaimat
az igazgatóságon.
Egyre csak azt
hajtogatták,
hogy nem értik,
amit mondok;
fejezzem ki magam
érthetőbben,
világosabban.
Magyaráztam nekik
kézzel-lábbal,
keverve a szlovént
magyarral, szerbhorváttal.
– No és?
– Mi az, hogy no és?
Végül is azt mondták,
hogy panaszomat
vagy kérésemet
írjam meg szlovénul.

Különben,
maga is magyar
és mégsem beszél velünk
magyarul...

VI. Kétnyelvű gyűléseink

A gyűlést vezető elnök:
Azt hiszem,
kedves elvtársak,
hogy mindenki megértette
a szlovén nyelvű tájékoztatót;
vagy mondjuk el talán
magyarul is?!

Egy fáradt, álmos dolgozó:
Kár a drága időért,
a lényeget így is
megértettük,
tudomásul vettük.

VII. Utószó

Lám, milyen szépen
milyen jól
megértjük mi egymást
szlovének és magyarok
kétnyelvűen...

Így őrizzük és gazdagítjuk
szép anyanyelvünket!!!

Bántanak

Az elefántgyomrú leprás irigység
pletykamérges nyilát most újra
mellembe döfte.
Azt mondják a galád ostobák:
lopott szőnyegen dőzsölők,
állampénzen,
s csent-függöny bársonyos selyme véd
az „igaz” világ
fonákos vádjai ellen.

Ó, a cudar, hiszékeny valóság!
Az emberi agy mélyébe fészkelt
hiú Káin-gondolat
befonja a tiszta ész
ítélő fényét.

Férgek közt élek?!
Egyedül?!
Pártom hallgat,
fajom néma,
s a kába gondolat úgy terjed szét sután a tájon,
mint a szélvihar-űzte
átkos falutűz haragos-csípős nyelve:
rombolva erényt, eszmét, igazságot,
meggyalázva emberséget.

Férgek közt élek?!
Értük kell tűrnöm!
Hogyan bizonyítsam be,
hogy igaz emberként élek,
hogy parázna-éhes szájukat befogjam...

Kevesen érzik, hogy bántanak.
Engem mégis milliók serege pártol:
józan hitem,
tisztaságom!

Századunk vágya

Részeg puskagolyók menetelnek
lehajtott fejjel, megcsonkult éllel
az éneklő szegesdrótok mellett.
Mezítelen csontvázak gyűrűznek
a szürkebolyhos nehéz ég felé.
Fekete bánat roskad a tájra.
Lázongó vércseppek tiltakoznak –
Látod: ilyen a huszadik század!

Virágzó életre vágyó világ,
szerelmi ölelést, bódulást várt,
tavaszba pattanó rügyek zömét,
nem vad tanyák farkasölő ködét.
Meggyalázott emberi értelem,
sárba nyomorított béklyós valóság,
testvért eladó Káin-gondolat –
Látod: ez lett a huszadik század!

Lobbanj lángra bénító gyötrelem,
űzd el korunkról a jogbitorlás
álnokul galád, hazug kényszerét!
A hófödte bércek büszke ormán
a szabadság víg madara szálljon;
zúzza szét a bitang gondolkodás
barbár-bomlasztó erejét, s legyen –
Újra békés a huszadik század!

Vers a kétnyelvűségről

A kétnyelvűséget már sokan megfogalmazták.
Világszerte születtek a különböző elméletek;
hivatkoztak a nemzetközi megállapodásokra,
az emberi szabadság korlátlan fejlődésére.
Voltak, akik a meglevő törvények betartását,
vagy azok tartalmi módosítását követelték,
míg mások új, megfelelőbb szabályokat sürgettek...
s egyre születtek az akták, a holt papírkötegek,
de a lényeget, a realitást kevesen értették meg:
A kétnyelvűséget nem csak ésszel, de szívvel
lehet csak igazán megérteni!

Megérteni talán csak az itteni ember képes,
akit még éget a múlt fájó-nyomasztó emléke,
legyen az magyar, szlovén, horvát
vagy akármilyen nyelven beszélő idegen,
akik nem tudnak akarva sem felejteni,
akik még emlékeznek a szuronyvillongásra,
testükön hordva a zuhanó puskatusok
csonttörő, bosszút-idéző haláltorzulását,
a rabszolgatartó bérenceket megszégyenítő
véreskezű, gőgös, jogtiprók átkos hatalmát...
Akik tudatosan irtják a gyűlölködés magját:
A kétnyelvűséget nem csak ésszel, de szívvel
lehet csak igazán megérteni!

De nem elég csak megérteni! Érte tenni, harcolni,
áldozni is kell! Vért és ideget.
Milliókat érő végtelen-türelmes perceket,
meglopva önnyugalmat, csonkítva vidám napokat,
szó- és eszmecsatát vívni, hogy a lényeg,
a kijelölt cél mind előbbre jusson:
A kétnyelvűséget nem csak ésszel, de szívvel
lehet csak igazán megérteni!

Itt a szlovén ajkon magyar dal fakad,
Petőfi délibábos rónája fényesen igéz,
a szőke Tisza hullámai ölelik a barna Murát,
Prešeren forradalmat teremtő gazdag lírája
magyar szívben fakaszt égő őszirózsákat,
s a Triglav örökhófényű csúcsa lágy ölében
ringatja Pannónia búzavirágos aranykalászait;
és ember él emberrel jövőt formáló harmóniában...
A kétnyelvűséget nem csak ésszel, de szívvel
lehet csak igazán megérteni!

Ereszlakók

Eresz alatt három fecske,
Farkuk hegye kékre festve.
Éhes hasuk enni akar,
Sárga csőrük legyet akar,
Villás szárnyuk eget takar.

Eresz alatt három cinke,
Lesi őket a kis Vince
Napraforgó-magot esznek,
Apró kölest csipegetnek,
Telet, havat felejtenek.

Eresz alatt három veréb,
Tavaszt hirdet, ébred a rét,
Kerek hasuk életet vár.
Mire megjön meleg nyár,
A sok madár napszárnyon jár.

Ablakunkban

Ablakunkban kinyílott a
tulipán, tulipán,
odarepült két kis veréb
paripán, paripán.

Piros kehely, sárga tölcsér
mit kínál, mit kínál,
mézet gyűjtő sok kis méhnek
bibeszál, bibeszál,

Erdők, mezők, hegyek, völgyek
aranyát, aranyát,
boldog népek, szabad népek
tavaszát, tavaszát.

Gyorssegély

Robot bácsi, jöjjön gyorsan,
elromlott a robogóm!
Laci öcsém „operálta”,
s benn maradt a kisfogóm.

Nem döngicsél motorszíve,
kereke sem pördül már.
Mi lesz velem, Robot bácsi?!
Vár reám az utca-ár.

Boncasztalra kerül, fiam,
szól a szelíd mesterhang –
S húsz perc múlva tovaröppen
boldogan a gyerekdal.

Rózsaágon

Rózsaágon bölcsőt ringat
egy madár,
egy madár,
darázsdallam lengi körül,
illatár,
illatár.

Zöld ablakban piros kelyhű
tulipán,
tulipán,
bibeszálon aranyporzó,
messze száll,
messze száll.

Kéményormán kelepelő
gólyavár,
gólyavár,
fészek alján tavaszt zengő
fecskepár,
fecskepár.

Elemér és az egér

Városunkban egy gyerek
Nem látott még egeret.
Elemér meg az egér
Találkzotak nyár végén.

El sem hitte Elemér,
Hogy amit lát kisegér.
Előkapta látcsövét,
Úgy bámulta vendégét.

– Füled, farkad, ó, be nagy!
Hallom, komisz kölyök vagy.
Tüstént hívom a Kormost,
Ki most éppen fogat mos.

Nem várta meg az egér,
Hogy Elemér mit ígér.
Egy szó nélkül megugrott,
Szekrény mögé befutott.

Pajtások

Van nekünk egy tarka cicánk,
úgy hívjuk, hogy Mia;
kunkorbajszú, nyílbajuszú,
Cili anyó fia.

Egyedül jár már vadászni
egértermő rétre;
padlásokon, pincék mélyén
pecsenyézget végre.

Van nekünk a bátor kutyánk,
lompos szőrű Betyár;
házat őriz, nyulat kerget,
patakra is kijár.

Betyár, Mia jó barátok,
különösen este;
rongyszőnyegen habcuroznak.
A két lusta beste!

Delelőfény

Van nekem egy
kis unokám,
úgy hívják, hogy Gorán.
Nem szereti
a meséket;
lompos róka komát.

Egyedüli
szenvedélye;
traktor, motor, vonat.
Velük játszik,
velük alszik,
dédelgeti sokat.

Éjjel-nappal
száguld rajtuk
a nagy végtelenbe,
s holtfáradtan
bukik este
anyja lágy ölébe.

Meseszárnyon

Lovacskám, lovacskám,
aranyszép lovacskám,
röpíts el messzire,
a kéklő tengerre;
a kéklő tengerre,
hullámok hegyére!

Táltosom, táltosom,
vasszárnyú táltosom,
szálljunk a magasba,
végtelen tavaszba;
végtelen tavaszba,
naprendszer-udvarba!

Farkasmese

Farkas, farkas,
kopasz farkas,
hol a bundád,
lompos farkad?
Malachúsra
fájt a fogad –
Forró zsákba
dugtad magad.

Magas fára
ágaskodik,
farkas-tornyot
gyorsan épít...
„Forró vizet” –
szól a malac,
a sok ordas
szerte szalad.

Télapóvárás

(Lenkének)

Csendországból indul hozzánk
hegyen, völgyön, bércen át,
eső veri, hó belepi
fehér-foltos bundáját.

– Csiling, csiling szól csengője
betöltve a szíveket,
s gyorsan sikló szánkójával
átsuhan a táj felett.

Ajándékot lop a szívbe
a ravaszkás kis öreg,
boldogságot minden házba,
új esztendőt, örömet.

Tinektek is kis pajtások
meghozza a várt reményt:
cukrot, mackót, Misi-mókust,
mézeskalács-süteményt.

Jöjj hát végre jó Télapó
vágyunknak és kedvünknek,
adj a földnek derűs békét,
s új napot az embernek!

Tájkép

Az esti égbolt alján
zajos fecskeraj köröz.
Farkuk a lebukó nap
vérébe mártott csillag
a fenyőerdő mögött.
Mélabús hangjuk a tér
ólomfátylát fejti szét.

Távol vadlibák éke.
Vijjogva érik a dér.
A néma dombok alján
a búcsúzó nap arcán
látszik a vajúdó tél.
Álomba dermed a táj,
tavaszt érlelő határ.

Tréfavers

De savanyú ez a szilva,
Rózsám szeme ki van sírva.

Érett dió héja kemény,
Kovács Pista büszke legény.

Bögyösen jár, bunkófejű,
Csípje meg egy sovány tetű.

A 48 felnőtt és 12 gyermekversem (összesen 60)
a KONOKHIT című könyvemben jelent meg 1992-ben.

Kikelethirdetők

Ős hóvirág, ős hóvirág
bokrok alján
kendőt bont,
szegényeknek, árva népnek
bús szívébe
jövőt olt.

Dús kankalin, dús kankalin
terül szét a
dombokon,
sárga fénye, arany pírja
színező a
partokon.

Csirkevirág, csirkevirág
csillagszirmát
bontja már,
hű derűjét, harmatcsöppjét
az áldott nap
ontja ránk.

Kék ibolya, kék ibolya
illatozik
kertünkben,
új érzelmek, várt remények
fakadoznak
lelkünkben.

Vér-árvácska, vér-árvácska
ezerarcú
palástja,
homályt kerget, fölébredést
bíborselyem
ruhája.

Lágy gólyahír, lágy gólyahír
vizek, rétek
bársonyán,
keletet csal, új életet
szabadságunk
hírszárnyán.

Bús violák, bús violák
bánatukat
kínálják,
kora méhek, szorgos népek
gazdag mézét
kívánják.

Sárga kákics, sárga kákics
bóbitáját
lámpázza,
árvacsalán lila fodrát,
mély harangját
hintázza.

Szűz nőszirom, szűz nőszirom
tarka színű
szoknyája,
vigaszt sugall, lelki békét
szívderítő
orcája.

Friss gyöngyvirág, friss gyöngyvirág
részegítő
harmata,
olvasóként, szent gyógyírként
ölel körül
illata.

Lángtulipán, lángtulipán
díszlik már az
ablakban,
égbolt hasad, hajnal érik
a felkelő
falvakban.

Fehér nárcisz, fehér nárcisz
hamvas kelyhét
pompázza,
nemes erény, szerény csokor
a tavaszi
oltárra!

Itt a tavasz

Megjött a szép kikelet,
Örülnek a gyerekek.
Elfelejtik a telet,
Kékes szemük úgy nevet.

Kibújik a hóvirág,
Fénybe derül a világ.
Nyílik már az ibolya,
Messze terjed illata.

Megjöttél, ó, szép tavasz,
Hideg tőlünk elmarad.
Hadd ébredjünk énekre,
Keltsd a földet életre!

Tavaszkor...

Tavaszkor a rózsa
nyílik,
leszakítni őt nem
illik,
bársony szirmán szorgos
méhek,
keresik az édes
mézet.

Templomba is eljut
néhány,
oltár elé legszebb
gyémánt,
egész nyáron gazdag
bokra
kertünk dísze, büszke
csokra.

Téli táj

Téli táj, téli táj,
éhező
kis madár.

Jégvirág, jégvirág,
didergő
verébvágy.

Kendermag, kendermag,
csipkedő
cinkehad.

Gólyahír, gólyahír,
friss mezőn
meleg pír.

Kankalin, kankalin,
ébredő
sárga szín.

Ibolya, ibolya,
szökkenő
télfodra.

Hóember

Bundám fehér
vastag kemény
bajszom alatt
jégcsap fakad

pajzsom véka
orrom répa
kucsmám korsó
szemem borsó

a sok gyerek
engem szeret
talpam alatt
hórét szalad

Hang-bona

billegő berregő
búgattyú
babonát búgató
bús hattyú

cinege cibálta
cérnaszál
cicere-cibere
cicaszáj

csirregő csörrögő
csöngettyű
csöppöket csurgató
csöppentyű

didergő dobogó
dobbantó
deleket dúdoló
dobkancsó

fűzfából faragott
füttyentő
félelmet feledő
füllentő

gondosan gördülő
gondola
gazdagon gajdoló
gordonka

hihegő huhogó
hóhenger
hegyeket havazó
hótenger

jajukat jajgató
jéghullám
jajongva jelezve
jajdul már

kenyeret kelesztő
kisteknő
kereket kergető
kipergő

levelet lengető
lágy-szellő
libegő lobogó
lánykendő

mozsarat mozgató
medvetánc
mazsolát majszoló
majomszáj

neveket nevező
névnaptár
narancsot növelő
napfényár

pittegő pattogó
patakár
perecet pirító
pásztorlány

ripegő ropogó
rézkancsó
rémeket rikoltó

rikkantó

sikoltó sikongó
sarkantyú
sorsokat sorvasztó
sírodú

szellemes szövegű
szószövet
színeket szorító
szöszözet

tipegő topogó
tálbontó
teleket temető
télfosztó

várakat verető
várnagyvágy
vadhangú varangyos
vartyogás

zizegő zizzenő
zöldsátor
záporok zuhogta
zugtábor

zsebeket zsebelő
zsebmetsző
zsineges zsinóros
zsákverő

Hetési élcelők

Bánután az

az öreg Varga
a bocskorát
bőre varrta.

Kibélelte
gyolcskapcával,
melegítve
rozsszalmával.

Elfogyott a
bocskormagja,
borjú bőrét
hát nem szabja.

Dobronakon

a pincében
mustot ízlelt
egy vén ember.

Nem tudta, hogy
mi a mérce,
szegénynek ez
lett a vége.

Jó özvegye
megsiratta,
de magát is
vigasztalta.

Göntérházán

kidobolták:
a lányokat
ingyen adják.

Gyülekeztek
a legények,
fiatalok,
szépek, vének.

Hamar elkelt
a sok kislány,
ebből van
most ottan hiány.

A hídvégi

híres vadász,
hűs patakban
csukát vadász.

Rétek alján
őzet kerget,
hurkot készít,
rejtett vermet.

Sárkányokra
sandán tekint,
szíve, szava
békére int.

Hosszúfalu

hegyoldalán,
botladozik
az én komám.

Tarisznyája
lóg a vállán,
benne pintes,
ezért vidám.

Van, amikor
kétszer is megy,
így hordója
üresebb lesz.

Kámaházán

birka béget,
bámulja a
felhős eget.

Báránykáját
dédelgeti,
öreg apó
legelteti.

Kövér testén
bundát nevel,
istállóban
jól kitelel.

Radamosban

néhány asszony,
ruhát áztat
a patakban.

Kilátszik a
fehér térdük,
jókedvű a
kába férjük.

A legtöbbje
jól kelendő,
vígan múlik
az esztendő.

Zsitkócban a

fedő alatt
dödölle fől,
duzzad, dagad.

Gánicájuk
meg ráégett,
helyette hát
ettek pépet.

Kemencéjük
is beomlott,
de perecük
szépen fonott.

Hagyományápolás

a rendszeres táncpróbákon
Juli
Kati
bokázik bokázik

gyorsan pörgő szoknyák alól
combjuk
térdük
kilátszik kilátszik

csillogó vágyú szemekkel
Karcsi
Jani
nótázik nótázik

Mesterségűzés

a sudaras öreg nyárfán
csalfa
csóka
csókázik csókázik

tűleveles fenyő ágon
fürge
mókus
mókázik mókázik

zöld erdőben dombok alatt
ravasz
róka
rókázik rókázik

Nálunk régen?!

Kertünk alatt
fut a határ,
felém repül
a hírmadár.

Gyerek sír az
új bölcsőben,
eggyel több a
nagykendőben.

Keresztelőn
víg a koma,
körbecében
fumu-torta.

Megszólalt az
esti harang,
Juli, Kati
haza hamar.

Vén górében
kukorica,
köpeszti a
szorgos Vica.

Fürösztik a
tyúkok lábát,
készítik a
mátkaládát.

Az asszonyok
kendert vágnak,
lepedőnek,
párnazsáknak.

Nem nyúlik
a túrós béles,
éhes maradsz
szegény béres.

Hűs padláson
füstölt sonka,
korog apó
üres gyomra.

Hosszú lett a
Tükrös szőre,
méla szája
sovány bőre.

Vékony még a
koca lába,
nem kerül a
kocsonyába.

Pista bácsi
hordót kongat,
novemberig
vízzel olthat.

Szapora lett
a házinyúl,
Rózsi néni
most késért nyúl.

Kerítésen
mázas mosdó,
kismelence
bádogkorsó.

Nagyra nőtt már
ez a fiú,
ő a hős: „he-
tisi Piku”.

Pajta mélyén
rejtett dohány,
takarója
lyukas dolmány.

Silingába
szült a macska,
fészke alján
micisapka.

Patak partján
fűzfa ázik,
Gergő bátyám
ott csikászik.

Lábra kapott
a babona,
üszkösödik
a gabona.

Boszorkány a
zsúp tetején,
véres tejet
ad a tehén.

Gyertyások a
havas úton,
ló riadoz
a szánrúdon.

Göntérházán,
a csárdában,
iszik tíz lány
bánatában.

Radamosban
ruhát mosnak,
nem találják,
nyomát foltnak.

Megpörzsölték
a törzsököt,
így szolgálták
az ördögöt.

Spekulált Csen-
tében kában,
az a ravasz
üres gránát.

Két lyuk közé
újat fúrtak,
feltárták a
másik kutat.

A pincei
részeg „póka”,
fejest ugrott
be a tóba.

Megúszták a
szép hajdinát,
lerántva az
alsószoknyát.

Állva alszik
a kóti ló,
megállott a
sárga hintó.

Megszólalt a
halálmadár,
öreganyám
lelke elszállt!

Milyen lett?

Hegyes lett a
macska bajsza,
kezdődhet
az egérhajsza.

Sánta lett a
kutya lába,
megbotlott a
vágott fába'.

Sáros lett a
liba háta,
beúszott egy
pocsolyába.

Vizes lett a
kacsa csőre,
megfázik a
pőre bőre.

Öreg lett a
kényes páva,
olyan, mint egy
büszke dáma.

Korpás lett a
malac orra,
úgy viszik a
végső torba.

Sima lett a
borjú szőre,
pecsenye lesz
esztendőre.

Rövid lett az
egér farka,
bekapta egy
cica, tarka.

Hangos lett a
mátyásholló,
sárgás csőre
nyitott olló.

Fáradt lett a
fürge cinke,
kergeti a
vidám Ince.

Édes lett a
medve szája,
bedugta egy
mézes tálba.

Hangos lett az
udvar, határ,
megérkezett
a sok madár.

Piki és Blöki

Rohan Piki ki a rétre,
nyulat kerget, fog ebédre.
Megbotlik egy fűgyökérben,
nagyot gurul hevenyében.

Fel is pattan, mint a labda,
most jut ám igazán bajba.
Előtte egy szörnyű állat,
nagyra nyitott öblös szájjal.

Blöki az, a híres kutya,
ő a környék büszke ura...
Szomorúan hazaballag,
erősebb a komisz kullog!

Rigó szállt...

Rigó szállt az
almafánkra,
onnan les a
szamócánkra:
jó csemege
a gyomrába.

Érik már a
cseresznye is,
pezseg benne
a zamat íz:
rózsás arcán
öröm pírlik.

Piroslik a
földieper,
zöld levél közt
sokat nevel:
gyermekszempár
rajta legel.

Az én keresztpókom

Szobám sarkában póklakás,
benne munkás, öreg takács,
hálójában szúnyog, ravasz,
sokszor bizony fogoly marad.

Selyemszálas vékony fonat,
lengén lengő gyenge vonat,
alig látszó ezüstös szál,
kellemetlen tapad reád.

Megpróbáltam elkergetni,
söprűággal hessegetni,
de a végén megsajnáltam,
hadd szőjön csak, hát megszántam.

Madárfütty

madárfütty madárfütty
lombsátorban
madárfütty

mohaágy mohaágy
bokrok alján
mohaágy

bogárzaj bogárzaj
humusz tövén
bogárzaj

fűdallam fűdallam
zöld pázsitos
fűdallam

ökörnyál ökörnyál
tarlók fölött
ökörnyál

virágtár virágtár
rétek ölén
virágtár

A kis mókus

Fenyőágon zöld toboz,
mókus fészke kördoboz.

Odújában két gyerek
mohaágyon szendereg.

Lompos farka poroló,
fogai közt mogyoró.

Táncot járni mindig kész,
az erdei kis bűvész.

Békaakarat

Patak partján ül béka,
kerek szeme vizes véka.
Szöcske, szúnyog, dongó, darázs,
lapát nyelvén könnyű harács.

Hordó hasán fehér foltok,
zöld bársonyán fényes pontok.
Napot inna, ködöt fújna,
egérlyukba belebújna.

Rókamese

Róka, róka
vörös róka,
lompos farkad
dugd a tóba!
Rárakódnak
a kis halak,
vacsorára
néhány falat.

Róka koma
farka dagad,
balgán hiszi,
hogy kis halak...
Sulykolóval
a sok néni
vég óráját
jól kiméri.

Hol érik, terem...

A babán banánfán érik,
a ruhája sápadtsárga,
puhafehér a poszátja.

A narancs narancsfán terem,
héja szemből könnyet fakaszt,
belseje girizdre hasad.

A kivi kivifán érik,
krumpliforma, szőrös legény,
most lett nálunk kedvelt szegény.

A szilva szilvafán terem,
kékes bőre bársonyhamvas,
reászáll zúzmara, harmat.

A körte körtefán érik,
édes húsa földre hullik,
néha levél alá bújik.

Az alma almafán terem,
arca piros, rózsásarany,
egész télen ízes falat.

Az apró meggy meggyfán érik,
vére festék, húsa érték,
Matyi, Timi mindig kérték.

Az eper eperfán terem,
fehér, barnás vagy fekete,
lúd, tyúk, kacsa mind felette.

A szamóca bokron érik,
földre hajolva szétterül,
gyermekszájba gyorsan kerül.

A dió diófán terem,
zöld burkában csontosodik,
késő őszre foncsorkodik.

Vadgesztenyét...

Vadgesztenyét
szedtem reggel,
harmatágyból
kertek mellett.

Lombsátorból
reám csörrent:
Mit keresel?
Kinek viszed?

Lovacskának,
barikának,
kajla bajszú
szép huszárnak.

Gyöngyöt fűzni,
gurigálni;
óvó nénit
megdobálni!

Cseresznyeszüret

Vastag törzsű
cseresznyefánk
terebélyes
lombsátorán
függ a gyümölcs.
Jó ropogós,
piros bogyós.
Édes húsú
csemege.

Sóvárogva
nézi Matyi,
kéri Timi,
Még a szomszéd
Zoránka is.
Nyár elején,
korán érik,
gyermekeknek
csemege.

Létrát hoznak,
kosarakat,
gyűlik már a
fürtös golyó.
Megmosdatják,
ropogtatják.
Mindenkinek
csemege.

Élet a mezőn

Hegyek hátán sűrű erdő
Erdő fölött sötét felhő
Felhő mögött nyugvó világ
Világtájon nyíló virág.

Virág szirmán szorgos bogár
Bogár lábán porzó-pohár
Pohár mélyén sárga arany
Arany alatt foszló avar.

Avar alatt sovány hangya
Hangya mellett gazdag kamra
Kamra előtt tücsök koma
Komatáncra húrját fonja.

Az út szélén...

Az út szélén
piros pipacs
virágzik,
bársony kelyhe
messze tájra
kilátszik.

Körülötte
sok zöld növény
bokázik,
szamárkóró,
pázsitperje
hintázik.

Pörgő kasza
sudár testét
levágja,
árva szirmát
a vidéknek
széttárja!

Láttál-e már:

karó hegyén
szürke
varjút
szunyókáló
öreg
darut

rét fodrában
fürdő
ürgét
fenyőágon
mókust
fürgét

vén égerfák
függő
gyöngyét
erdők völgyek
mohás
ölét

árok szélén
úti-
laput
árvák előtt
bezárt
kaput

szalmatetős
kereszt-
ormot
sziporkázó
tüzes
kormot

jegenyefán
csörgő
szarkát
istállóban
kövér
marhát

rozmaringot
sárga
borsót
kerítésen
mázas
korsót

ablak alatt
játszó
rigót
zöld burkában
érő
diót

kéményszájra
költő
gólyát
szélcibálta
színes
pólyát

pincék mélyén
öblös
hordót
rokka szárnyán
pörgő
orsót

égbe szálló
pöttyös
labdát
rád mosolygó
piros
almát

napraforgót
tépő
cinkét
januárban
józan
Vincét

Erre ment...

Erre ment egy
katona,
megszomjazott
a lova.
Megitattam
őt magát,
kaptam tőle
parolát.

Karácsonyfánk…

Karácsonyfánk dísze fényes,
Lucfenyője, tüllje kényes,
Lehullatja tűlevelét,
Már megunta giccses terhét.
Januári kora reggel
Csengője szól a mély csendben:
Szedjétek le játékimat
Vágjátok le ágaimat,
Angyalhajam tegyék el,
S jövőre is örvendjetek!

A HANG-BONA című könyvem – válogatott gyermekversek – 1995-ben jelent meg.
Ebben a 77 költemény közt a fenti 33 az új.

A muravidéki magyarokhoz!

E vidéken a vad vihar
Dúlta bőszült táncát,
De kiállta a zord idő
Életfojtó láncát!

Vállalnod kell jó hűséggel
Ősöd konok hitét,
Hogy szívedben meg lelkedben
Őrizhesd örökét!

Védened kell történelmünk,
Te késői utód,
Széppé szőve otthonunkat,
Gondosan, mint a pók!

Mura menti kis falvaknak
Szorgos kezű népe
– Magyarok és nem magyarok –
Jó barát lesz végre!

Összekovácsolt titeket
A rabhatalmú múlt,
Gyűlölet és ártó szándék
Már békévé simul!

Itt kell élned, hű magyarom,
A Lendva-hegy tövén,
Hol az élet ismét éled
Gazdag jövő ölén!

Mardosó gondok

Botor gondolatok
süllyesztő sodrában
hánykolódik vésztől
terhes lélekvesztőnk.
Vulkánkitörések
izzó kohógátja
rémesen gyűrűzi
zsugorodó erőnk
gyenge patakzását.
Páncélba bújtatott
kéjvágyó zsoldosok
marakodnak balgán
gazdag koncra várva
népünk értékein:
Nemzetvédő vértünk
egyre kopik, romlik!

Az ősi erényből
szőtt fonalvásznunkat
vicsorgó fogú vad
vérebek szaggatják,
tépik foszladozó
szövetünk rostjait.
Az álnok ellenség
mézesmadzag csele
lebeg már mindenre
kényes orrunk előtt,
és mi sután, önként
vetjük magunkat az
előre megásott
átkos sírgödörbe;
jövőnket sorvasztó
kétes versengésbe!

Hiába int dicső
múltunk józanságra,
füleinkbe forró
ólomláva ömlik,
agyunkat a gyáva
kábaközöny bokros
csápja ostromolja,
elűzi a tiszta
szellem bilincsbontó
erejét. Lelkünk mély
rekeszében gonosz
sátáni tivornyák
gyűlnek, árulkodó
jegyei tombolnak:
s a béke szigetén
vészes ködök ülnek!

Borgőzös katonák
véres hereharcok
s kéjgazdag bűntanyák
lakomáján dőzsöl,
lelketlen fúriák
pusztítják létkertünk.
Hervadásnak indult
szűz ágyásaiban
új eszmék sarjadnak
bővülő értékkel.
Boldogan keressük
a megmaradásunk
csodás megoldását,
egységünk alapját:
s vágyaink talaján
remény virágzik már!

De fiatal törzsünk
épülő belsejét
mérges féreg rágja.
Kiszívja éltető
nedvünk irigy-önző
gőggel a bomlasztás
élesfogú szúja.
Egységünk oltárán
hamvasztó máglya ég,
oszlik a közös cél!
S a sárba merevült
gúzslított rendszerünk
kiáltó sikolya
eget ostromolva
őrzi görcsös hittel
őseink örökét!

Görcsös virrasztásban

Hihetetlen!
Az oly sokszor hangoztatott szómag
rávetődik agysejtjeim táblájára:
P U S Z T U L J A T O K !
A kábulat durva vasbilincse
gúzslítja a szabad szellemáradást,
a sokszínű valóságkép-formálást.

Elbűvölten nézem
a rám meredő torz betűk
sorvasztó sugárzását.

Nem!
Ez nem lehet igaz,
hiszen józan vagyok.
Tudom,
mennyi még 2 × 2.
Velem nem történnek csodák.
Inni sem ittam annyit,
hogy rémeket lássak...
M Á R !

Mit rejt magában e szó?
Kit fenyegetnek?
Az üzenet kikhez szól?!
A múlt sakktábláján furcsa figurák;
új pozíciót keresnek –
k ö v e t e l n e k .
A csillagfényben fürödtek eddig;
most a kereszt jegyét élvezik.

Birkatürelmet bégető gyalázat
tapsol térdet hajtva
a cirkusz porondjára lépett
kétes szereplőknek.
Ismerős alakok tolmácsolják a drámát,
játsszák:
a mi T RA G É D I Á N K A T .
A pőre bábjellemkomikum varázsa
lesöpri az avult világ
porba vont értékeit,
a kósza divatelv bearanyozni látszik
a szorongó gondok
kongó sivárságát:
holnapunk kenyéradagolását.

M E G Ö L I
az égő szívek dübörgő lázongását,
a vöröslő tűzhelyek izzó parazsát,
a feszülő érzelmek tomboló vágyát,
a pöröllyé görcsült öklök zuhanását...

Fénytompító kardélre simul
a nyelv uralkodó ereje,
a szószövet hazug palettáján
kéjes, sunyi alázat remeg:
élők és holtak ördögi násza ez!

Az elnyomás fuvoláján síri hang,
s fásultan rezdül a bús lélekharang.

Mag – Szó – Álom…

(A muravidéki magyarokhoz!)

Őrizzétek a magyarság
évezredes Magját:
lelkünk kertjének sokszínű,
virágdíszes napját,
őseink nomád létének
gazdag rétű honát,
a pillangó-röptű rétek
mézelő aranyát,
a bővérű, kacér fenyők
pikkelyes tobozát,
a békét sugalló bércek
nyugalmas odúját,
a fodros keblű tavaink
csillagarcú habját:
megmaradásunk hő vágyát!

Őrizzétek az ősi Szót
a kegyetlen idő
vasfogú rombolásától,
a múltszakadástól,
a medveének sámáni
szokását feledő
bősz tivornyák nyomásától,
az idegen átkok
és mérgező áramlatok,
vad, gyökérsorvasztó
nézetek rémes-fullasztó
féreg-fonatától;
és álljatok büszke szívvel
a hont védő gátra,
gyepűszegélyű sáncra!

Őrizzétek: Árpád bátor
népének új hazát
adó konok akaratát,
Szent István királyunk
szilárd küldetéstudatát,
a ránk nehezült
évszázadok viharának
megtartó hatalmát,
a végvárak hős harcának
dicső nemzedékét,
Rákóczi szabadságharcát
s édesanyánk ajkán
fakadt magyar szavunk
dallamos varázsát:
a szittya-gondolat Álmát!

Szeressétek és őrizzétek:
a Magot, a Szót, az Álmot;
őseink szép üzenetét:
egy nemzet töretlen hitét,
jövőnk teremtő erejét!

A Kő!

A Kő önmagától meg nem mozdul!
Ahhoz sok erőt kell kifejteni:
elsősorban a lélek hatalmát,
mely egy közösség hő akaratát
igazolja, annak hű vágyait,
kötelességeit erősíti.
Buja érzelem szükséges hozzá,
pezsgő vérerekből kisarjadó,
gondolatalakító konok hit.

És azt kérditek tőlem, mi a Kő!?
Egy nyelvcsaládból kipattant hős Nép!
Sámánok és regösök utóda,
nomád sztyeppék kóborló harcosa,
semlyék, morotvák híres lakója,
nyíresek, tundrák szilaj vadásza,
vadvizek és zord folyók halásza,
nyargaló ménesek dübörgése,
magas bércormok meghódítója,
sűrű erdők vágtató lovasa,
biztos hazát teremtők magzata.
Gazdag hagyományok kincsestára,
régi lovagvárak maradványa,
értékszokások titkos őrzője,
ősközösségek függetlensége,
halálos szurdokba kényszerített;
megcsonkult töredék szilárd töve,
bátor tettek és országok pajzsa,
pogány tüzek, szent szüzek védője:
az Örök, a Mindenkori Minden!

Hogy a közömbös Kő megmozduljon;
kemény összefogásra van szükség,
megértésre és megbecsülésre,
nem kényelmes pozíciószékek
elfoglalásáért folyó harcok
és testvérietlen torzsalkodás,
gáncsos acsarkodó irigykedés;
becsületes emberi kézfogás,
észjárás, mert most érik számunkra
a fényes gyümölcs, amely jövőnket,
önmagunkat végleg biztosítja:
megmaradásunkat szavatolja!

Ne kergessük hiába ámokfutóként
az önámító kerge érvényesülést,
a szeplőtlen Eszmét ne gyalázzuk meg
kicsinyes emberi méltatlanságokkal!
Az álompénzt kínálók, galád kufárok
előtt vállaljuk csak bátran a józanság
nemes eszményerényét, és ne rogyjon meg
térdünk, vállunk alázatos hajlongással!
Tisztán kibomló gondolatainkat
védjük meg a kétes tanok, befolyásos
politikai és aggályos gyávaságok
megtorló-ölő komiszságai elől;
lombosodjon az ki olyan sokrétű
szellembokorrá, amelynek minden ágán
kivirágoznak az ujjongó érzelmek
forrásai, jótállások gyémántkövei,
szilárdítva gránitszőttes erényeinket:
önbecsülésünk tudatos értékrendjét.

A Kő magától meg nem mozdul,
de közös akarásunk lendíti;
régi, dohos dolgokat lerombol,
de képes új utakat is vágni,
amelyen egy másik, hatalmasabb
világ épülhet szabad eszmékkel,
új életforma alakulhat ki,
csak Akarni, Akarni, Merni kell!
Le kell dönteni a gyávaságot,
az egyéni gátak akadályát,
meg kell szüntetni az átkos önzést,
a meghunyászkodó tartásunkat,
megakadályozni a széthullást,
s tömör közösséget kovácsolni,
mely betölti létünk zord zugait,

csökkenti, zsibbasztja a fájdalmat,
a sérelmeket, megbántásokat,
a mellőzést, a gőgös megvetést,
elnyomást, igazságtalanságot:
a Nemzetgyalázó Életölést!

Erre hivatottak Közmozgatóink, kik
a szellem zsilipjein nem engedik át
a józanság napfényeit kivirulni,
mérges pókhálók fonják be agysejtjeik
szövevényes tekervényeit, megölik
a még csírájában kipattanó tiszta
józan érzelmeket, a kilombosodni
akaró értékelő gondolatokat.
Az emberiség békés fejlődéséhez
szükséges dús rügyeket elsorvasztják a
gyarló tévhitek, kegyetlen gonoszságok,
bemocskolják a hófehér tisztaságot,
az egyetlen önzetlen isteni hitet.

Krisztus bűvös köntösét öltik magukra,
meggyalázzák üzérkedő hajlongással,
ájtatoskodva Isten drága oltárát,
melyen bűnös faggyúba mártott gyertyákat
égetnek képmutató szemforgatással.
Néma ajkuk nem megbánást, szeretetet
s megbékélést sutyorog; önző célokat,
harácsoló-halmozó terveket főznek,
fogat csak a közéletben csikorgatnak,
úgy harapnak, mint a vicsorgó farkasok,
megveszett, láncra kötözött dühös ebek,
hivatkoznak törvényre, jogra, mindenre,
de csak saját hasznukat tartják szem előtt,
letarolva mindent érdeküket védve.

S a Kő mégsem mozdul meg? Hallgat, tűr
birkatürelemmel, szelídséggel,
kába, közönyös lesz, fejét saját
gyávaságába reszketőn dugja,
balga struccpolitikát gyakorol,
bár önmaga életét, jövőjét,
nemzetének, népének sorsát
kockáztatja buta léhaságból.
Még ősi szavát is elfelejti
galádul, hanyagul megtagadja.
Furcsa, ezt nem veszi senki észre,
nem háborodik fel önérzettel,
hogy nevét, anyanyelvét már nem is
használja nyilvánosan vagy nem is
alkalmazhatja a beszédében,
hiszen környezete már nem érti,
többségi szomszédja sem becsüli,
pedig századokon éltek együtt;

de idegennek, „jöttmentnek" tartják,
kitől elvárják a hódolást,
a kutyaként nyüszítő talpnyalást;
nem egyenlő már a közösségben,
talán csak hallgatólag, papíron,
mert az némán minden gyalázatot
elbír, türelmes, hisz bohó jószág;
rá akármit rá lehet vezetni,
s a jelen kora vagy az utókor
igaz valóságnak fogadja el,
a hitelesnek vélt hazugságot,
nem is sejtve, hogy mekkora csalás
történt, hogy egy nép történelmét
hamisították meg itt Európa
kellős közepén, hangoztatva

a demokráciát és igazságot,
a személy védettségi jogait
hirdetve büszkén, vállveregetve.
S közben a Kő, a Remény, a Jövő, az
Életünk sorvad, satnyul, egyre halványul!

Elhagynak barátaink, hű harcosaink;
koporsók százait sodorja az élet,
bennük kidőlt barátaink és társaink,
azok, akik cselekvőn mellettünk álltak,
éltek, áldoztak, hogy mi szilárdak, gyökér-
mentesek, partszakadtan ne maradjunk;
s most kezdünk siránkozni, önkínzón nyögni,
ahogy széttéptük fonalszövetünk vásznát.
A galádság, a csalárdság elkábított,
visszaút már számunkra alig létezik,
mert a gőg vett rajtunk hatásos hatalmat,
magunk keverte zsírunkban pirulunk,
de ezt csontjaink, izmaink izzadják ki,
a mi áldott vérünk sorvad, fogy általuk.

Ezt a lavinát megállítani nehéz,
mert a Kőnek kellene elmozdulnia!
A vakmerő, bátor tízezer magyarnak,
hogy újra kiderüljön szabadon az ég,
s értéke, becsülete legyen Népünknek;
a lenézett, kisemmizett, agyongyötört,
után megszégyenített, megfélemlített,
a közömbösség talajára feneklett,
megnyomorított, zsugorított fajtánknak.

Ki ennek az oka? Mi? A szülők?
A társadalom? Vagy az iskola?
Az itt élő népréteg kényelme,

hanyagsága, kényes felfogása,
magatartásának tunyasága?
Ki ad erre megfelelő választ?
Felelet nehezen található,
pedig sokszor bosszankodunk ezen,
sőt, égő fájdalom hasítja szét
bensőnket, amikor tapasztaljuk,
hogy a magyar szülők gyermekei
szlovénul beszélnek: otthonukban,
az utcán, az iskolában és a
közéletben általában mindig;
tudatosan? és hogy néhány szülő
ajkáról gyakran elhangzik szinte
ez istenkáromló kijelentés:
„Minek kínozzák gyermekeinket
az anyanyelvük tanulásával;
sokkal egyszerűbb lenne, ha mindjárt,
már kicsi korukban megtanulnák
a többségi, hivatalos nyelvet.
Mit akarunk mi itt a teuton-
szláv ősi tenger kellős közepén
alig maréknyi kis létszámunkkal!?”

Hát lehetséges ez? Ezt kimondani is!
Istent gyalázó kijelentések ezek;
cáfolatukat is kevesen próbálják.
Kummogó, kushadt vénasszonyok módjára
morzsoljuk fogaink közt a jóváhagyást,
a megszégyenítő léleknyomorítást.
Szemünket ugyan lesütjük, hangunkat
is megpróbáljuk bár néha fölemelni,
de tiltakozásunk csak kétszínű játék,
mit közömbös magatartásunk igazol,
amelybe énünk gyáván beletörődik;

a magunk övezte áldatlan sorsunkba.
Igaz, ezt csak mi hoztuk létre, senki más.
Jogaink, lehetőségeink megvoltak,
s talán még most is visszaszerezhetők, de...
Elhanyagoltak gyáván képviselőink.
Egy népet mégsem lehet csak úgy eladni,
kizsigerezett gyilkos tömlöcbe bezárni,
amely akar (talán mer is?), s kiáll bátran
a kegyelet s a lét mezejének gátjára,
hiszen most nem kell kardot, fegyvert rántani,
ágyút dörgetni, kell viszont értékelni,
megbecsülni magunkat, értékeinket,
ősi, érdekes, szép hagyományainkat,
az édesanyánk ajkán fakadt kellemes
dalainkat, táncainkat, szokásunkat,
egyszóval jövőnk örök biztosítását.

A Jövőt, amely megőrzi önjellemző
vérvonásainkat, megtartó erővel
biztosítja azokat a zálogokat,
melyek alapföltételei lehetnek
mindannak az összetartó jó kovásznak;
s magyarságunk sikeres szavatolói
e zsúfolt, nemzetekből kevert térségben.

A MAGYARSÁGKŐNEK el kell mozdulnia
kátyúba szorult, vívódó holtpontjáról!

Világaim

Amikor születtem,
terhes világégés volt,
milliók remegték
a léthez való jogot.

Aztán háború lett,
szögesdrót-nyomor, halál;
felhőkbe szökkent a
zöldellő Magyarság-Nyár.

Négy évig tartott csak
az örömvarázsos kép!
Rácsok mögé zárták
őseim anyanyelvét.

Ki vállalni merte
igaz hitét és faját,
megtörték jövőjét,
bővérű akaratát.

Vérköntösben jöttek
a bakóhírű Nagyok,
behálóztak mindent
az eszmét dörgő tanok.

Most újra víg szelek
rezgetik a Nyár-fákat,
s görcsös vajúdással
mond búcsút a század!

Ha szárnyam lenne...

Ó, ha szárnyam lenne,
járnám a világot,
minden szegény házba
hintenék virágot;
éltető fényt lopnék
a hő napkorongtól,
megóvnám a Földet
gyilkos atomkortól!

Megvalósítanám
a milliók álmát,
az elnyomott népek
rég óhajtott vágyát;
kenyérhez juttatnám
az éhező embert,
s tenger fenekére
vetnék minden fegyvert!

Hódító útjára
indulna a béke,
megszelídülne az
élőlények mérge;
boldogság virulna
a nagy földi tájon,
s vidám kacaj szállna
az egész világon!

Hozzátok szól Igém!

A leláncolt Prométheusz
kínja lett lelkem,
dús létvirágot dermesztő
fagyos jégfohász.
Lángokádó sárkánytűzre
hiába várunk?
Erisz viszálya megöl itt
Mindent, s a magány
közönyködében új fényre
hiába várunk?!

Parisz almáját megveti
szép Aphrodité.
A trójai faló ténye
elbűvöl, hódít.
Sámson erejét megtörték
az ál-Delilák!
Dániel isten-csodái
bűnt nem oldanak,
és megint győznek álnokul
az ál-Delilák?!

Pilátus-kezed kár szentelt-
vízbe mártanod.
A megbélyegzés jele így
is rajta marad.
A trónra a lator-lelkű
Barabbás kerül.
Nyegle nyúlkeble a hősök
vérétől dagad,
s ha galádul nem ragad:
hatalma merül!

Rajtunk konok, sziklaszilárd
hitünk segít csak;
rongyos életünknek gazdag
szirombontása.
Fogjuk hát Kharón ladikját,
s szálljunk szabadon
egy békésebb, jobb világba
új reményekkel,
s mint igazi embercsalád:
éljünk szabadon!

A vén Tölgy lakói

Volt midőn a lombsátorán
lanyha szellő ringott,
Dúsan termő virágágyán
méhek népe zsongott.

Vidám ajkú kis madarak
dala halkan illant,
Ifjú törzsén napsugarak
pajkos tánca csillant.

Boldog volt e hűs hajléknak
élni vágyó népe,
Rámosolygott a mindenség
áldást osztó képe.

Nem ragyogott bánat könnye
a reszkető ágon,
Csak szeretet gyémánt tüze
lángolt az orcákon.

Nem volt messze boldogabb nép
kerek e világon,
Mézet termő szirom lengett
a piruló fákon.

Rázúdítva dörgő vihar
létfagyasztó hadát,
Csírájában fojtotta meg
rügyet bontó magvát.

Meggyalázva, rongyruhában
áll most fája, tája,
Megcsonkított szép honában
csak a bánat járja.

Bodorodó bús fellegek
dúlva úsznak rajta,
De éltető fényt küld felé
a megváltás napja.

Fénykeresés

A változás hirtelen állt be.
Az égen esőcseppek.
Röhögnek.
Vállamra mázsás súly nehezedik:
magyarságtudatom.

Minden fában szú perceg már?
A giliszták grimasza bánt!

Vigyázz, szól az intelem,
a poloskák bűze elsodor!
Már azt sem tudom, hol élek,
kikkel szövetkezett énem.
Erősödik a pókhálófonat...
Az egérlyuk szélén
szuronyos macskahad áll őrt.

Mikor lesz Csillaghullás?
Rám egy új feladat vár!

Add vissza!

Add vissza, ó Uram,
lelkét a bús világnak,
lopott biztonságát,
új hitelét szavának!

Tedd alkotó hőssé
a hitét vesztett embert:
bírja türelemmel
az építő küzdelmet!

Új remény

Most újra kigyúlnak
a megfásult szemek,
a fényes gondolat
szabadabban szállhat;
igaz gyümölcseként
a megszépült szájnak.

Éledez lassan a
bilincstelen eszme,
bár idegen még az
új ritmusú zene.
Évek súlya ölte
világunk belsejét,
lávarögbe fojtva
kibomló szellemét.

Napsugár töri át
a bús halálködöt;
s hol tegnap még rabot
őriztek a hegyek,
virágot bontanak
a megkínzott lelkek!

A zsarnok

Végre sikerült
rácsok mögé zárnod
létünk daloló
csalogányát,
megtörni dacoló
akaratát,
égbe törő, víg
szárnyalását!

Ott, a segesvári rónán...

Ott, a segesvári rónán,
Fejéregyház közelében,
A Sárpatak füzes partján...
Ott tűnt el a forradalmak
Lánglelkű, bátor költője.

Az Ispánkút mélye hallgat,
Őrzi a vad történelmet:
Petőfi békében alhat,
Ékes magyar legenda lett,
Mint a tordai hasadék.

A teste porlad itt csupán,
A széljárta pusztaságon,
Saslelke égmagasan száll,
Szelleme világot bejár:
S mint szabad-madár dalol.

Szabadságot hirdet újra,
Elnyomott népek tavaszát,
S harci dalát bátran fújja
Csaba és Árpád népének:
Kurucos ősi himnuszát.

Ott, a segesvári rónán,
Fejéregyház közelében,
A Sárpatak füzes partján...
Ott tűnt el a forradalmak
Lánglelkű, bátor költője.

Esti fohász

Fehér galamb, szelíd galamb,
Szól a harang: giling-galang.
Vecsernyére hív a hangja,
Imádkozni zengő dalra.

Lehajtja fejét a nappal,
Hálát mond a nép a pappal.
Öröm éled a szívekben,
Béke fészkel a lelkekben.

Könyörögnek az Istenhez,
A végtelen Szeretethez.
Hintsen rájuk boldogságot,
Vonja fénybe a világot!

Mi lesz velünk?...

Álomittas, jó meleg szobából nézem
a Golgota-domb mozaikos világát.
Terhes gondokkal gomolygó szürke felhők
árnyékolják be fonott-lazán, színdúsan
a magasba ívelő szelíd gesztenyék
tarka sokaságú dús lombkoronáját.
Kétes, rozsdavörös foltok ölelkeznek
az opálos mezbe rejtett levelekkel:
az öröm és irigység életszínei...
Mát idéző valóságkép – tartja a nép.

Távol szürke varjak bús raja lepi el
a harmattól nehezült, csillogó mezőt.
Vészmadarak. Villogó halálsikolyuk
fásultan szétterül a reszkető tájon.
Bevéső dik tompán a sokrétű agyba.
Mélyre ássa magát a lélek zugaiba:
Szarkák néma népe csap át a levegőn,
prédára lesve áldozatukra buknak.
Titkos félelem suhan át a határon.

Mi készül, kérdi reszketve vackán az őz?
Félek, jajdul fátyolos hangon a fürj.
Mind elveszünk e szörnyű tragédiában,
remegik a hajlékony szálú növények.
Megdermed a patakok hullámzó vize.
Jó húsra hiába vár a ravasz róka.
Mi lesz, súgják álmos lehelettel a fák?
Mit hoz ránk a titokzatos, rejtelmes ég,
sikolt félve a kiszökkent lélekfoszlány:
meddig tart még a fagyos, fenyegető tél?

Nincs válasz. Hallgatnak az árva virágok,
szótlanok a felborzolt, ideges dombok,
vakok és némák a maggondozó mezők,
sérültek a pázsittermő, gazdag legelők.
Jeges csöndet érlel a pattogó erdő,
vért verejtékeznek a nádszőtte tavak.
Szorongásgörcsbe rántódnak a vén tanyák,
halotti dalt énekelnek a barázdák.
Újra kitárulnak a rejtelmes völgyek,
aggastyánok lettek a sokkarú tölgyek.

És az ember!?... Komoran áll e kép előtt.
Nézi búsan a beteg, furcsa világot.
Az út szögletében elhagyott keresztfa,
törzsén kopott bádogkrisztus. Szél cibálja.
Fityegő karján fonnyadt levélkoszorú.
Horpadt melléből kiröppen a gondolat:
„Mi lesz veled ember, mit műveltél megint?...”
A homály hirtelen szakad a vidékre.
A fáradt hold a légűr ösvényét járja...
Bizonytalanság, kétely e vad rettenetben!

A munkáshoz!

Kiadtad kezedből a vezérfonalat?
Most zártad igazán béklyóba magadat!
Béremelést balgán hiába követelsz,
Ha kalapácsot, vésőt sarokba helyezel.
Jövődet lopod meg, gyengítve fajtádat,
Lábad alatt vágod a zsenge létágat!

Feladtad az eszme szép-ívelő útját,
Feledted őseid történelmi múltját.
Hiába hőbörögsz, csapkodol, vitázol,
Hited árultad el; megtörted az álmot.

Létedet formálni megadatott néked,
Hatalommal élni – bátor messzeséget!
Beléd is rozsdaként mart gyáván a pénz-gond;
A „enyém-eszmény" férges tunyasága ront.
Hagytad, hogy megöljék a „miénk" igazát –
S így pecsételted meg a milliók sorsát!

Szürke vasárnapok

az egyedüllét rideg napjai
fonják körül létem
börtönsötét, fagyaszó levegő
a színlelt magány
és bent
dévajharcot vívnak
a gondolatok
érzések
sátánkacajuk tivornyabontó
kedvrontó
ádáz sereg
velőmbe mar mérges csápjaival
s szívemen át hasít barázdát
átkos magjainak
terjed
nő
duzzad habzó szájjal
a véres vetés
létfosztó görcsberándult ujja
orkánként tépi marja
idegfeszült
emlékeim

Hetven év!

Hamar elmúlt a hét évtized.
Úgy érzem, még csak alig éltem.
Jégorsó pörgeti már sajkám,
Éveim sorvasztó fonalát.

Visszaidézem a szép múltat,
A gondtalan, vidám napokat.
A gyermekkor csodás világát,
Lelket derítő tisztaságát.

A szellemet és érzelmeket
Bénító búskomor éveket;
Szerelmet, boldog házasságot,
Nem ígért, kapott biztonságot.

Hetven éves lettem én.
Unokáim gyakran mondják: vén.
Vászonpendelyem még ki sem hűlt,
S a Tölgyfámra halálbagoly

Pincérszemlélet

Tányéromon három gombóc,
rajta ül egy keresztespók.
Elűzzem őméltóságát,
vagy a pincér őlordságát?

– Van itt, uram néhány csoda,
lokálunknak sok bogara,
kedve szerint válogathat,
mint a tyúk a kendermagban.

– Le kell venni szép könnyedén,
összegyűrni ujjunk begyén.
Nos, további jó étvágyat,
kedves vendégem, kívánok!

Hetven évem

Sokrétű, megkövesült mérföldkő.
Csak én tudom, hogy eddig mit adott.
Gazdag misztikumot rejt a jövő?

Titkokat őriz még a nagy élet,
A lelkünk békéjét betöltő hit,
A végtelen tudomány, s a végzet?

Vászonpendelyes kisgyermek voltam
A gyilkos világégés idején,
S rengett az „idegen föld" alattam.

Én csak anyám nyelvét beszéltem,
Az érchangon csilingelő magyart,
De szólni alig mertem; mert féltem.

Növekvő életfám koronáját
Csillogó napsugarak érlelték:
Annak konokul féltett világát.

Izmosodott a szilárd akarat,
A népemhez kötődő létgyökér,
S vártam, vártam, az érkező tavaszt,

Hogy megteremtsen egy boldogabb kort,
A tiszta gondolatok, érzések
Virágbomlását, a szabadságot!

Aztán sötét felhők gyülekeztek
A vészterhes, gomolyfelhős égen.
Béklyóba zárták újra a szellem

S a lélek sugárzó, új reményét.
A megcsonkított szárny meggátolta
A magasba ívelő repülést.

Az ősrögöt őrző csírátlan,
Az igazi „falra hányt borsó”.
Az ígért jövő csak maradt!

Rád gondolok

A szép múltra gondolok:
a fehérszoknyás nyírfák
kecses-sudarú törzsére,
midőn még égő szívem
fellobbanó forrását
lángos ajkad mámoros
tűzpecsétje zárta le.

A jelenre gondolok:
a gazdag létörömre,
a fonákos sodrású
ádáz gondszövevényre,
a minden bajtól óvó,
vidám perceket nyújtó,
megnyugtató lényedre.

A jövőre gondolok:
az örvények árjára,
a tomboló érzelmek
csillapodó zajára,
a fagyközelgő télre
s az éltemet betöltő
hideg haláltusára

Csábítás

Lendva-hegyi rizlingzamat
bolygatta meg az agyamat:
mámorködös lett a világ,
körülöttem sok szép virág.

Ne higgyétek, hogy növények,
csodálatos égi lények;
tündérek ők, kecses formák,
testem, lelkem körülfonják,
dévajkodnak, incselegnek,
az eszemnek száz cselt vetnek;
azt óhajtják, hogy öleljem,
valamennyit ölbe vegyem,
csókot kérnek, visszaadják,
bús szívemet vidámítják.

De a reggel hűvössége,
kijózanít engem végre:
nem kelletek jó angyalok,
pár évig legény maradok!

Még harminc év után is...

A Bors-hegy enyhe lejtőjén
még mindig ezerszínű
kendőt fodroz a tavasz
jöttét váró csintalan
márciusi napfény.
A tölgyesek mélye
sejtelmesen hallgat,
s a völgyek árnyaiban
vidáman szövődnek
a titkolt érzelmek, vágyak.
S én újra rád gondolok...
Fehérszoknyás szépsudarú nyírfák
kacér törzsébe véstem boldogan
nevedet!

A repceszegélyű
lankás hegyoldalról
kacagva szórtam szét
a távoli térbe azt.

A dombok incselkedő rejtelmeiben
mámorosan öleltelek.
Vadcikláment szőttem
barna hajtincseidbe.
Öleltelek, csókoltalak,
nem törődve az irigy világgal,
a büszke fenyő gúnyos mosolyával,
a fölöttünk köröző lármás
madársereg zajongásával.
Csak őrülten szerettelek...

S a fehérszoknyás szépsudarú nyírfák
kacér törzsébe véstem boldogan
nevedet!

A virágbibe...

A virágbibe aranypor
özönét várja,
selymes szép szirma szédítő
illatát tárja.

A szorgos kis méhek zsongító zaját,
a fényes napsugár ölelő rajját,
a mézgyűjtő természet pompás dalát.

Lelkünkben már békesség él,
szeretet vágya,
szomjas szerelmünk új korok
seregét várja.

Negyven év után

Még negyven év után is nagyon szeretlek,
Négy csodás unokával és két gyermekkel.
Fejünk fölött sokszor haragos volt az ég,
Felhők mögé rejtőzött az éltető fény.
Fészket raktunk ketten, mint gondos fecskepár,
Így lett a mi házunk meleg biztonságvár.

A gyötrelmes nehéz évek már elmúltak,
A gondbokrok óriási lángra gyúltak.
De a meg nem értés szúátka nem rágott:
Szerelmünk legyőzte a gonosz világot.
Örömet vetettünk igaz tetteinkkel,
Fiatal lelkekbe szerény értékekkel.

Gyakran megízleltük szegénység kenyerét,
Mégsem törte ez meg szívünk hű szerelmét.
Kéz a kézben mindig együtt építettünk,
A boldog jövőben reménykedve hittünk.
A kezedet fogom most gyérülő hajjal,
Rád mosolyog ajkam sok éjjel és nappal.

Néha visszavágyom az elmúlt perceket,
De negyven év után is nagyon szeretlek!

Nosztalgia

Gondolni most csak a szépre akarok:
az ifjúság bohókás éveire,
a gyönyört ígérő fiatal lányok
sejtelmesen libbenő szoknyáira.
A pipacsbársonyos hullámzó rétek
gazdag fodrozatú lágy párnáira,
a búzavirágvédő lágy szőnyegére,
mámorandalító mezők ölére,
egy hűs rekettyebokor rejtekére:
lelki nyugvásom békés derűjére!

Most nem érdekelnek a társadalmi
nehézségek túlkuszált fonalai.
Oldják meg azokat helyettem mások,
a minden kétes lében kanált játszó,
hatalmat gyakorló botor harcosok.
Félre magyarsággond, oktatás kénye,
tudatgyötrő viták éretlen ténye!
Dús fátylat vonni a gonosz világra,
megpihenni csupán, kikapcsolódva:
élni boldogan emberek módjára!

Járni a tengerpartok szép peremén,
beszélgetni növényekkel, állatokkal,
csodálni párnászukat fák levelén
az élet nyújtotta bő ajándékkal.
Széttépni a görcsös kapcsolatokat,
meglelni a függetlenség erényét,
a gazdag fényforrás erjesztő kelyhét,
őshitem jövőt teremtő erejét.
Újra magamra találni végre:
Hogy lelkembe fészket rakjon a béke!

Szex(text)ológia

Fölöttünk a bús gondokkal terhes évek
oly rohamosan száguldanak már tova
mint az atommaggal töltött életveszélyt
hordozó romboló-pusztító rakéták
a még fényesen ragyogó kékes égbolt
nyugalmat sugalló biztos peremének
békét nyújtó védett karzatán de MEDDIG?

Pedig az élet örömeit
Perzselő gyönyöreit
Még alig ízlelte fiatal
Erőtől remegő ajkunk.
Új szerelemre áhítozó,
Teljes mámort igénylő,
Ébredést váró testünk.

Fiatal szép lányok csábosan szédítő
mámorcsókját még csak alig ismertük meg
a bűvölő szerelem lángoló bomló
ájult hevületében alig oltottuk
gyönyörtől epekedő bódító kéjes
szomjunkat alig éreztük teljesen
a túlfűtött égő heves vágyainkat.

Akadtak gazdag motívumok,
Buja töltetű vágyak,
Kínálkozó lehetőségek,
Végzetesnek tűnhető,
Bolondos halálba kergető
Kalandos epizódok,
Varázslatos helyzetek.

Amikor a kínzó gyötrő érzések úgy
tombolnak bennünk a birtokolni vágyás
reményében a nyári esték csillagdús
holdfényes vagy felhőkbe rejtett lámpái
aljában becsukott sötét kapualjba
húzódva nyugtató védelmet keresve
integető álmos vadgesztenyék fehér
ruhába öltözött menyasszonyi fátyla
mögött nyitott bérházak nyirkos zugában
mozik félelmetes előtereiben
borgőzös kocsmák homályos folyosóján
lépcsőházak kopott-deszkás árnyékában
templomok nyitva hagyott haranglábjában
szegényes barakkok titkokat megőrző
konok csöndjének leple alatt mindenütt
ahol szeretni szeretni lehet és KELL!

Bennünket nem zavartak soha
Bősz esőzuhatagos,
Betongyűrűs záporpatakok
Gátszakító sodrásai,
Félelmet görgető robajai,
Villámok éghasító,
Dörgedelmes fényei.

Felhőszakadás fagyot dermesztő átkos
jégeső s gátakat szakító vasbeton
hidakat romboló rémes vad árvizek
érzelmi kapcsolatainkat megtörni
akaró erőszak mások mély érzését
vágyát figyelembe sem véve senkire
semmire sem vigyázva mert mi csak élni
akarunk élvezni az élet kínálta
nyújtotta lehetőségeket a legszebb

és legdrágább emberi vágybirtoklások
szép emlékek szellemi lelki érzéki
szerelmi motívumokkal gazdagított
pazar fonatú világának bírását
az enyves szagú örökzöld fenyőerdők
tüskés ágyán vénodvas öreg tölgyesek
lombsátoros rezgő kupolája alatt
vastagon lapuló avarpárnák ölén
fehér szoknyás karcsú nyírfák lány szőnyegén
a csendben csacsogó gyérvizű patakok
tarka fűzfákkal ékesített partjain
a tavaszt hirdető sárga kankalinos
a halvány mezők fűbársonnyal színezett
virágos illatos függönye szegélyén
a hullámos dombok védett-rejtett titkos
hajlatában szőlősorok hívogató
hűs biztonságot nyújtó ágyástövében
mindig mindenütt élni a SZERELEMNEK!

Szemed kéksmaragdos sugara
Gyémántos tűzben lobog.
Vulkanikus forró lávakút
Tör ki belőle izzó
Égető, perzselő erővel:
Lebilincselő kéjjel,
Babonás hatalommal.

Mindig szem előtt tartva szerelmünk tárgyát
drága személyét és nem feledkezve meg
az érzelmi és érzéki érdekekről
kapcsolatunk szeplőtlen tisztaságáról
a tudatosan vagy ösztönösen kötött
szép érdekviszonyunk értékrendszeréről
az őszinteség bizalom odaadás

eggyéolvadás és eggyéválás csodás
bűvöletében feladni önmagunkat
elégni vagy megsemmisülni Ő-érte
és hogy a szerelmi gyönyör fürdőjéből
boldogulva teljes átalakulással
dicsérhessük áldón az isteni Venust
aki ezt a pompás isteni-emberi
tündérjátékot nekünk ajándékozta
hogy általa elfelejtsük gondjainkat
s olyan szellemi érzelmi új erőkkel
gazdagodjunk amellyel e földön szebbé
és boldogabbá lesz számunkra az ÉLET!

Belevésődtek sejtjeinkbe
A bő kéjgondolatok.
Összeomlott bennünk a világ.
Te vagy nekem mindenem:
Földi és mennyei boldogság,
A végzetes-halálos
Égi beteljesülés!

A piacon...

A piacon láttam meg őt,
Tűzben égett meggyszín ajka,
Rózsás arcú, ében hajú,
Olyan, mint egy érett alma.
Rózsás arcú, ében hajú,
Olyan, mint egy érett alma.

Feszes teste vérlázító,
Egész lénye mámorító.

Ott kínálta szép gyümölcsét,
Kerek, kemény dús bimbókkal,
Varázst váró lágy ringlókkal,
Ringó csípős szűk derékkal.
Varázst váró lágy ringlókkal,
Ringó csípős szűk derékkal.

Egész lénye oly megnyerő,
Tüzes teste vágyingerlő.

Ifjú szívem...

Ifjú szívem lázban lobog,
Pezsgő vérem tűzben ég,
Fénylő szemem feléd üzen,
Benne remeg új remény:
Érik a szép szerelem.
Érik a szép szerelem.

Kéz a kézben barangolunk,
Hársfák alatt egyedül,
Úgy hallgatjuk lelkünk dalát,
Csillagos ég hajnalán:
Megérett a szerelem.
Megérett a szerelem.

Nyelvprivatizáció – szövegdömping?

(A „Hévíz–Keszthely irodalmi napok" margójára – 1997-ben)

Minden irodalomban az írás joga
saját, kivételes magánügy –
Hölgyeim, Uraim, ez nem prűd.
A szövegre vonatkozóan pedig még
fokozottan, stilárisan az –
s ez örökérvényűen igaz.

Az ember alkotása legyen egyéni:
aki szabadságát nem félti,
a ritmust konok hittel védi.
A nagy kérdés mégis: kinek ír az író!?
Milyen célokat s eszmét szolgál;
népet, közösséget, hazát?

Lehet a tartalom, forma, téma gazdag,
díszes gondolat-fodrozódó,
a lényeg nem hanyagolható:
A költői hitvallás, a jó megérzés,
formáló esztétikum-érték –
az Én, Mi s az Emberiség.

Fontos a nyelvet privatizálni, fonni
tarkává színes szószedéssel,
érthető gazdag szövéssel!
Óriás halmazcsokorrá dömpingelni,
Világot ámulatba ejtve,
benne igaz értéket rejtve!

Csokonai

(A Csokonai Vitéz Mihály Irodalmi és Művészeti Társaság
keszthelyi irodalmi estjére rögtönzött versféle
1998. november 7-én, délután 4 órakor)

Ki az a Csokonai? – kérditek.
Időtálló csillogó drágakő.
Irodalmi bástyánk gránitköve.
Ész, Érzelem, Meglátás, Újítás,
Természet, Fény, Vonzalom, Szerelem,
Gyűlölet, Bánat, Égbolt és Minden!
Debrecen híres kollégistája,
Sárospatak szelíd jogtudora,
Pest–Buda várának „vén" utasa,
A pozsonyi diéta hírforrása,
Magyarország örökös vándora:
Az emberiség nagy poétája!

Komáromnak megcsalt szerelmese,
Csurgó városának segédtanára,
A tihanyi ekhó víg dalnoka,
Farsangi szokások Dorottyája,
A Hévíz-forrás tavirózsája.
Csokonai fényes forradalom,
Európai felvilágosodás,
Fejlődésünk magasztos harcosa,
Függetlenségünk bátor védője,
A szegények nemes pártfogója,
Az új eszmék konok hirdetője:
Szabad szellem, szabad gondolkodó!

Formateremtő színes ábrázoló,
Csipkés rokokó, szép klasszicizmus,
Gazdag reneszánsz, dús romantika,
Csodás képalkotó stilizáltság,
Biztos dallamvezető virtuóz.
Kurucos-bárdos hagyományőrző.
Népköltészetünk díszes fonója,
Antik formákat mintázó takács,
Az estbe hajló mennybolt aranya,
Magyarságunk érckovácsa,
Háromszínű nemzeti kokárda…
Ez Csokonai! Ha nem tudnátok.

Színház az egész irodalom?

(Alkalmi vers a „Hévízi irodalmi napok”
1999. október 1–2-i rendezvényeire)

A végtelen kozmosz megtermi az Embert.
Hatalmául adva a gazdag szellemet.
Mérhetetlen mélyről sok gondolat fakad,
Virágbokrétázva az érzékeny lelket.

Megszületnek a nagy irodalmi művek.
Az Élet porondján hős gladiátorok.
Homérosz és Shakespeare eltörpül mellettük,
Pedig ők császárok, nem galád kufárok.

Ady Pénz-Istene bódít bénítón itt.
Közönygödörben az értelmes nevetés.
Ügyes trónbitorlók új vígjátéka ez?
Sarjadásnak indul a félelemvetés?

Üres talajra hull most az írástermés:
A szép Szó! Elhal a tisztaság harangja...
De szárnyat bont újra az ősi Pegazus,
S világot meghódít a költészet magja!

Mi a mosoly?

(A Hévízi Napok rendezvényére írt költemény
2000 szeptemberében)

Szeretném valóban megfogalmazni,
Hogy mi is igazán a Mosoly –
A tavaszt ébresztő bolyhos fűzbarkák
Dúsvirágporos csillogása?
A selymes díszbe öltözött gesztenyék

Májusi fátylának illata?
A hullámzó búzatáblák kalászán
Rezgő harmatcseppek gyöngyéke?
A csendben csobogó erdei csermely
Nyugalmat sugalló fényszeme?

Szeretném pontosan meghatározni,
Hogy mi is igazán a Mosoly –
A bátor házőrző szelindek szelíd
Szemének sugárzó hűsége?
Az eresz alatt fészküket gondosan
Építő fecskék csivitelése?
A zöldellő tölgyesek mókusának
Szívet derítő vidám tánca?
A hófedte sziklás bércormok, szirtek
Sasának süvöltő zúgása?

Szeretném tényleg szavakba önteni,
Hogy mi is igazán a Mosoly –
A gyermekek gondtalan játékának
Szabad és tiszta szenvedélye?
Boldog szerelmesek mindig bájoló
Gyönyört adó szembogár-tüze?
Az idős embereknek gondját-baját
Elűző mámorító álma?
A haldoklók utolsó sóhajában
Rejlő isten-igénylés vágya?

Keresem a megfelelő szavakat,
A gondolatokat papírra vetve…
A Mosoly az emberiség lelkében
Élő biztos Hit, Béke és Szeretet!

A divat

(A Hévízi Napok rendezvényére írt gondolatfoszlányok, 2001. augusztus 9–11.)

A DIVAT óceánok hömpölygő,
sokfodrú, millió veszélyt rejtő,
csalfa hímezetű dús áramlása.

A DIVAT korunk istenostora,
katonák, rendőrök kétes hada,
biztonságot ígérő árnyalás.

A DIVAT öntelt, álszent, gügyögő
politikusok sok embert ölő
bitorlása, szemfényvesztő kábulás.

A DIVAT képmutató kéjencek,
pőre bájgörlök busás kenyere,
kéjt habzsoló, mámoros szárnyalás.

A DIVAT hasznos olajszőkítés,
bankómosás, emberüzérkedés,
keleti sárgaláz, népvándorlás.

A DIVAT bohócok fintorszája,
híres nevettetők bíbororra,
könnyeket fakasztó víg ámulás.

A DIVAT vénasszonyok szép nyara,
szerelemvágyak csábos panasza,
bő fényforrást árasztó varázslás.

A DIVAT bátor melegek raja,
munkakerülők forró óhaja,
könnyű létvitel, jövőáhítás.

A DIVAT szeszélyes függönycsere,
szőnyegváltás, csempe-pipere,
végzetes, vakmerő csődeljárás.

A DIVAT hódító, elbűvölő,
incselkedő, mindent lenyűgöző,
örökké pezsgő erőáradás.

A DIVAT hömpölygő áramlás,
A DIVAT igéző árnyalás,
A DIVAT gügyögő kábulás,
A DIVAT mámoros szárnyalás,
A DIVAT keleti vándorlás,
A DIVAT bíboros ámulás,
A DIVAT csábító varázslás,
A DIVAT létkönnyű áhítás,
A DIVAT vakmerő eljárás,
A DIVAT hódító áradás.

A halcsontfűzős lidérke

Hajdan itt járt ősapám, a Hévíz partján.
Enyhülést keresett megsebzett szívére,
Bánatűző erőt gyógyiszapok alján.

A lila tavirózsa hamvas levelén
Vízibogarak szerelmi dala zsongott.
Nádi-ember pihent káka-heverőjén.

A tóvízből egy nimfa emelkedett ki.
Fényárt vont köréje a szelíd napsugár;
Bája, szeme, ajka lágy ölelésre hí.

Ősrokonom arcára fagyott a mosoly.
Az incselkedő tündéralak varázsa,
Tánca megbűvölte, amint rákacsintott,

Kinek, mint Kleopátra gyöngyvénusz öve,
Bársonyos testének csillogó vaspántja,
Övezte derekát halcsontos fűzője.

(A Hévízi Napok „Lilla-díj"-áért)

Késői virágzás

Az öreg Tölgy ága ismét lombot bontott.
Új hajtásait darazsak dongják körül,
Rajtuk nektárt és levélnedvet remélve.
Az örökéltű Nap csak mosolyog ezen –
Botor bizakodás, hencegő önámítás.

A vén Tölgy nem hallja a Fényforrás szavát.
Megrészegült a csábító, víg zsongástól.
Úgy érzi, újra bővérű és termő lett,
Ahogy égre törve terebélyesedett –
Botor bizakodás, hencegő önámítás.

Elhervad tavaszod sokszirmú virága.
Vénasszonyok nyara a mámoros varázs:
Illúzió, halál előtti lobbanás
Az élet bábjátékos hazárdszőnyegén –
Botor bizakodás, hencegő önámítás.

Októberi hangulat

Elhalt a nyár virágos kedve,
Dér csillog a reggel fűszálán,
S már játszik őszi harmatágyán
Az öreg Nap pajkos melege.

Ólmos ködben autó robog,
Lámpája tompán töri a fényt,
Az úton végig sárga levél;
Suttogó hangon felém zokog.

Agyamban százgondú ősz fészkel,
És belül már vészsejtés fakad.
Próbálok lépni döngő lábbal…
S a Holnap elsuhan felettem!

Régi aratás

Szél-lengette szőke búzatenger
Ibolyakék mosolygó ég alatt,
Hullámain tündértáncot játszik
Fürge szökéssel kacagva a Nap.

Halált-hintő pengő kaszák nyomán
Zizegve hull le Föld párnáira,
Mezőkről kalászos béke árad,
S gazdag lesz a „koldus nép" fia.

Markot szedő hajlongó pipacsok
Ölelnek keblükre új életet,
S kisdedként pólyába takarják
A kévebölcsős, ringó táj felett.

Az első hó

Ólomnehéz mély álomból
ébredtem.
Még kábultan az ablakra
bámultam.
Pehelykönnyű dunnám alatt
hevertem.
A szobám egyik sarkába
bámultam.
Ott nagyon furcsa figurát
találtam...
Súlyos életgondolaton
rágódtam.

Gyorsan belebújtam posztó
ruhámba,
S indultam máris a tea-
konyhába.
Konyakot kevertem ginnel,
pohárba.
Kinéztem a kockakertre,
merengve,
Hó fedte a rozsdaszennyes
tetőket...
Békésebb, boldogabb jövőt
remélve.

Téli világ

Ólomnehezen hull alá
a szitáló ködfüggöny
a fáradt tájra.
Nehéz sóhaj a szürkületben.

Csintalan szélporontyok
sírnak a tompa csöndben.
Gyászvarjak ülnek
a kéklő hósíkon,
szarka gubbaszt
a véres tetem fölött.

Zúzmarát pattog az erdő,
s az estbe hajló hegyek
görbe ívű hátán
piros búcsút int a lebukó nap.

Halált hozó Hajnal

Tavaszi szél lágyan rezgeti a fákat,
Fütyörészve halkan szomorú nótákat.
Megremeg az ága vastag törzsű tölgynek,
Új ruhát öltenek az ébredő völgyek.

Erdők mocsarában nyílik a hóvirág,
Rózsás fény remeg a havas bérceken át.
Dagad bordás keble a szántóföldeknek,
Humuszos ágyukban vetőmagok kelnek.

Sárga szirmú virág illatozó réten,
Hűs harmatcsepp fészkel a gyenge fűnépen.
Rengeteg lágy ölén díszlik az ibolya,
Méhek szorgos népe munkát keres újra.

Zsong a kaptár méhe, vágyódva szabadba,
Ellepni az avart, királynői harcra.
A Bodri is ujjong, rohan a patakba,
Kövér bolhák testét a vízben áztatja.

A gazda is készül korai szántásra,
Mosolyogva néz az éledő határra;
Szekérkerék fordul, ekevasat élez,
Esők sarát járja mezítlábas gyermek.

Föld minden lakója kikeletet várja,
Bennem a csírázást valami elvágta...
S midőn a világon csak örömök nyílnak,
Tölgyfa-keresztemre forró könnyek hullnak.

Jól sikerült zsúr

Telefonon felhívott egy csini csaj,
Ma estére szerveznek egy jó ricsajt.
Lesz ott pár remek hapsi meg pipi-lány.
Farmozgató, szívdöglesztő HI–FI-bár.

Only together you and me,
Only together you and me.
Csak egyedül te meg én,
Csak egyedül te meg én.
Samo skupaj ti in jaz,
Samo skupaj ti in jaz.

Farmergöncben gyülekeztünk estére,
Jó italok, kaja, pia terítve.
Istenien szórakoztunk kedvünkre,
Csak a reggel vetett haza bennünket.

Only together you and me,
Only together you and me.
Csak egyedül te meg én,
Csak egyedül te meg én.
Samo skupaj ti in jaz,
Samo skupaj ti in jaz.

Antennapárbeszéd

Első antenna: Pajtás, mit látsz a szomszédban,
milyen műsort néz a család?
Második antenna: Á, semmi különlegeset.
A kábeltévé valami
akciófilmet közvetít.
Az előtt gubbaszt a család:
apa, anya s a két gyerek.
Első antenna: Mit gondolsz, hány óra lehet?
Második antenna: Fél tíz is elmúlt már jóval.
Első antenna: S a gyerekek filmet néznek
ilyen késő éjszakában;
ebből is látszik a nevelésük.
Második antenna: Megöregedtél, barátom,
nem észleled a változást,
hiszen van, hogy éjfél után
is a felnőttek számára
közvetített adást nézik.
No, de mi van nálad?
Első antenna: Itt sem sokkal jobb a szitu.
Az osztrák kettes csatornán
egy vadnyugati film pereg.
Az előtt ül babonázva
a család apraja, nagyja,
még a beteg nagymama is,
bár feje lekonyul többször,
mint az érett búzakalász,
közben még bele is horkol,
ezért a család felmordul.
Második antenna: Mit tapasztalsz, veszel észre,
milyen a magatartásuk.
Élvezik a sok kalandot
vagy csupán időtöltésből
kuksolnak ott megszállottként?

Első antenna: Úgy bele vannak merülve
a mámoros élvezetbe,
hogy még azt sem vették észre,
mikor a kávévíz kiforrott.
Második antenna: Hihetetlen, hogy a mai
emberiség jó hányada
megfeledkezik az élet
nemesebb, szebb, értékesebb
dolgairól még a saját
szórakozása terén is,
és jó érzéssel szemléli
a durvaság, gyújtogatás,
pusztítás és emberölés
esztelen kegyetlenségét!
Mindketten: Látod, őrt álló barátom:
Furcsa egy világban élünk!

Fiúk a gyepen

– Hé!... srácok! Sziasztok!

– Jó napot!

– Ha megszabad kérdeznem,
milyen nemzetiségűek vagytok,
s otthon szüleitekkel,
a nagymamával
hogyan beszélgettek,
milyen nyelven?

– Én Peti vagyok.
Magyar.
De egyébként Vereš Peternek anyakönyveztek.
– Tévesen?

– Nem tudom.
Otthon mindig magyarul beszélünk.

– Engem Árpinak szólít mindenki:
otthon, az iskolában és a játszótéren.
Apám félig szlovén, félig magyar.
Vegyes házasságban született.
Horvat Ladislav.
Bár én láttam az anyakönyvi lapját,
ahol úgy írja, hogy Horváth László.
Anyám magyar.
Az én vezeték- és keresztnevemről már
eltűnt az anyakönyvvezető jóvoltából
a három „vesszőcske” és a „h” betű,
s így ma csak Horvat Arpadnak
jegyeznek hivatalosan.
Kár...
Otthon csak szlovénul beszélünk.

– Tilos magyarul?

– Hát... nem!

– Én nem vagyok magyar,
csak anyu az.
Apu neve Györek Ivan,
Anyukámé meg Gaál Piroska.
Apukám ragaszkodik a vezetéknevének
pontos leírásához.
Én Dezső vagyok,
de csak a közéleti nyelvhasználatban.
Mindenütt Györek Dezidernek írnak,
vagy Gyereknek, de Gereknek is.
Otthon szlovénul és magyarul beszélünk.

– Én Sebestyén vagyok.
Szebi.
Magyar.
De a nevemet mindig Sebastijannak írják.
Ez sokszor bosszant,
de nem tehetek róla.
Apám, anyám magyar,
mindkét nyelvet használjuk.

– Tudjátok, fiúk,
engem csak az zavar,
hogy játék közben
csak szlovénul beszélgettek.
Nem furcsa ez?!

Versfaragás

Verset faragni értelme nincs,
bár néha azt hiszem balgán, hogy kincs.
Ezért tettem egy fura próbát,
s létre hoztam e szerény strófát.

Verset írni csak akkor szabad,
ha belőle költészet fakad.
Ha hiszed az igazság szavát,
s véredben érzed annak dalát!

Korszerűen

Vedd kezedbe az értelmező szótárt,
a szinonimák szógyűjteményét,
írj ki belőlük találomra szókat,
sok feltűnő, frappáns kifejezést;
formálj azokból tarka mondatokat!
Ne használj rímet, ütemet, ritmust,
ne törődj az alliterációval!
Hidd el, érdekes lesz alkotásod,
csak akarni, merni, újítani kell:
meglátod, mindenki dicsérni fog.
Csodálják a sok értelmetlenséget.
Nagy költőnek hisznek, nem értve téged!

F. B. Barátomnak!

Gazdagabb lett idén
a Lendva-hegy leve,
a rizlingből sajtolt
jó must minősége;
adja meg, Barátom,
mielőbb az ég,
hogy szerény pincémben
élvezhesd erejét!

„Füstbe ment terv”

(Egy tervezett iskolai kirándulás margójára)

Egész télen – éjjel-nappal –
Azon gondolkodám,
Miként foglak köszönteni
Rég óhajtott Rómám.

Mit érzek majd először is
Kedves képed láttán?
Az emberbölcsőt ringattad,
Sok műkincset adtál.

S szárnyalt velem a gondolat,
Bár a tavasz késett,
Az őskortól a Vénuszig
Lelkem betelt véled.

S a valóságra döbbenék
Egy szerdai napon...
Maradtam itthon... szótlanul...
„VIZ”-gát sújtott agyon.

(VIZ = Vzgojno izobraževalni zavod – Nevelő-óvó Intézet)

A 49 versem az ÉLETFOJTÓ LÁNC című könyvemben jelent meg 2002-ben.

FÁK

érdes kérges enyves fényes
az égerfa
ruhája
patak tövén vizek ölén
halak bújnak
alája

fehér mintás ülő lámpás
a gesztenye
virága
szúrós tüskés zöldes bőre
kávébarna
a magja

égbe szökik tornyosodik
a sudaras
jegenye
gólya fészkel tetejében
boldog tavaszt
kelepel

vastag kényes terebélyes
a platánfa
sok ága
évszázados ősi parkok
őre dísze
csodája

Mezők, rétek kincse

búzavirág
búzavirág
gabona közt
pompázik
piros konkoly
piros konkoly
kalászok közt
meglátszik

harangvirág
harangvirág
a réteken
most díszlik
szellőrózsa
szellőrózsa
forgószéllel
bokázik

gyűszűvirág
gyűszűvirág
élénk színnel
most virul
gyermekláncfű
gyermekláncfű
lámpa fénye
már pirul

fehér nárcisz
fehér nárcisz
levél fölött
virágzik
kerti porcsin
kerti porcsin
kavics között
jól látszik

piros pipacs
piros pipacs
a mezőket
díszíti
napraforgó
napraforgó
fénysugarat
elnyeli

tündérrózsa
tündérrózsa
a kiskertben
virágzik
orchidea
orchidea
a melegben
hintázik

Rétek dísze

boglárka boglárka
szép mezei
boglárka

kakukkfű kakukkfű
piros arcú
kakukkfű

kamilla kamilla
gyógyírt adó
kamilla

kardvirág kardvirág
hosszú nyelű
kardvirág

kontyvirág kontyvirág
terpeszkedő
kontyvirág

kökörcsin kökörcsin
kék ruhájú
kökörcsin

szarkaláb szarkaláb
tarlón nyíló
szarkaláb

szívvirág szívvirág
rózsaszínű
szívvirág

Mocsarak éke

mocsár ölén
a gólyahír
zöld levelén
a hajnalpír

tölgyes tövén
a hóvirág
messze szórja
friss illatát

domboldalon
a kankalin
sárga szirma
télbúcsút int

patak partján
nefelejcs él
kék szemében
szerelem ég

tó szélében
a nőszirom
bő szoknyája
selymes finom

cserje között
a tőzike
szelíd mint a
kis őzike

Kiskertek szépe

Kiskert dísze
az ibolya
összegyűjti
kis Ibolya

bokor alatt
a gyöngyvirág
tavaszt hirdet
az új világ

szép ruhájú
piros jácint
fürtös kelyhe
varázsport hint

őszt búcsúztat
a krizantém
hideg téltől
sohasem fél

zöld ládában
a muskátli
virít mint a
piros masni

fökdágyában
a tulipán
harmat gyöngyöz
harang szirmán

Díszbokrok

kert sarkában
labdarózsa
megcsodálja
a kis Rózsa

ablak előtt
liliomfa
tölcsérvirág
a gyémántja

szépen díszlik
az orgona
elkábít a
dús illata

fehér akác
édes fürtje
szorgos méhek
gazdag kincse

tearózsa
sárga szirmú
csalogató
mézillatú

magnólia
lila éke
édesanyám
büszkesége

Sárgarépa

Sárgarépa,
sárgarépa
a fazékban
jó puhára fől;
ettől dagad,
ettől dagad
Marci hasa
s jó nagyra megnő!

Vöröshagyma

Vöröshagyma,
vöröshagyma
tarisznyában
s kemencés kenyér;
szalonnával,
szalonnával,
vágottzsírral
békésen megfér!

Paradicsom

Paradicsom,
paradicsom
édes leve
vörös, mint a bor;
olyan piros,
olyan piros
lesz az inged,
hogy epéd felforr!

Karalábé

Karalábé,
karalábé
kecskeabrak,
a nyúlnak is jó;
passzírozva,
passzírozva
a fogatlan
öregnek való!

A sárgarépa gyökere...

A sárgarépa gyökere
vastagra nőtt meg a nyárra.
Kirántották puha földből,
főve került a tálcára

Nézi, Matyi, mint a csodát.
Fenyőtoboz vagy fadarab?
Orsóspelyhes, furcsa jószág,
talán bizony meg is harap.

Ne félj tőle, nincsen szája!
Fütyülésre jó egy falat.
Növekedő kis testednek
vitamindús, sok erőt ad.

A spenótról

A spenót színe sötétzöld,
körülötte laza a föld,
a fazékban péppé válik,
jobb életről elmélázik.

Szeressék a kerti csigák,
gyökereit a giliszták;
Timi, Peti riad tőle,
kellemetlen nyálkás bőre.

Jobb lenne kecskének adni!
Vagy a nyuszik elé rakni.
Termő magját úgy elvetni,
sose tudjon az kikelni!

Aranyalma

Aranyalma,
érett alma
        mosolyog
a faágakon
        büszkén;
vilmoskörte,
sárga körte
        harangoz
a levelek közt
        fürgén.

Rózsasző́lő́

Rózsasző́lő́,
édes szőlő́
megérett
hát októberre
szépen;
hosszúszilva,
hosszúszilva
kékes lett
már szeptemberre
végre.

Piros málna

Piros málna,
piros málna
hajszála
a kerítésre
kúszik;
fehér eper,
fehér eper
gyöngyszeme
a meleg fényben
úszik.

Madarak

nehéz lett a szarka farka
ráragadt az alma
magja

csonka lett a gólya szárnya
tátva maradt sárga
szája

diófára száll a rigó
gyászruhája ingó-
bingó

villás szárnyú parti fecske
száll a tengerekre
messze

szürke veréb fészket keres
védett még a meleg
eresz

kakukk szól a messzeségben
dala száll a hegyen
réten

A kis őz

Erdő mélyén
lakásában
a kis őz,
tél közepén
lábaskában
tejet főz.

Anyukája
szénavackán
szendereg,
nincs csizmája,
a nyomorán
kesereg.

Szendereg,
kesereg,
tejet főz,
a kis őz.

Az árva őzike

Kis őzike sír az erdőn.
Golyó ölte apukáját.
Éhes, fázik, egyedül van:
Nem találja anyukáját.

Ki ad neki mostan enni?
Ki táplálja édes tejjel?
Úgy fél magányosan lenni,
Bánatában hová menjen?

Nincs otthona, meleg ágya.
Bús, szomorú, teste remeg,
Fájdalmában könnyezni kezd,
A szegény árva őzgyerek.

Nyuszi anyó

Nyuszi anyó
kicsinyeit
szoptatja,
olvad a hó,
gyermekeit
oktatja.

Hat kis nyuszi:
Csöpi, Szundi,
Soványka,
Alamuszi,
Torkos, Dundi
hallgatja.

Szoptatja,
Oktatja,
Soványka,
hallgatja.

A bizonytalan jövő

Szőrrel bélelt jó fészkében,
Boldogan él nyuszicsalád.
Négy bő bundás vidám kölyök
Döfködi a mama hasát.

– Jön a vadász! – riad anya.
– Ne féljetek, nincs puskája –
Szólal meg a bátor apa.
– Nem kíséri szimattársa.

Azért járja most a határt,
Őrizze a békés tájat.
Rókát üldöz, gonosz párát,
Kinek étvágya ránk támadt.

Pár hónapig víg az élet.
Sok kis nyuszit fölnevelünk.
De majd ősszel, fagyos télben,
Golyók elől menekülünk!

Ravasz róka

Ravasz róka
lompos farka
hintázik,
vár a hóra,
jó falatra,
nem fázik.

Négy gyermeke
a föld alatt
kacsát vár,
úgy örülnek,
hogy tarthatnak
lakomát.

Hintázik,
nem fázik,
kacsát vár,
lakomát.

Mókusvár

Mókus apó bátran őrt áll,
Fenyőágra puha hó száll.
Odújukban két kis gyerek,
Mohaágyon épp szendereg.

Alig látnak még szegények,
A hidegtől nagyon félnek.
Anyukájuk rájuk lehel,
Így alusznak ők nesztelen.

Vége lesz a kemény télnek,
Tavaszkor a világ ébred.
Akkorra már vígan élnek,
Bogyóíze lesz a szélnek.

Mókus él

Fenyőágon
tőzegvárban
mókus él,
esti bálon
lombsátorban
vígan él.

Odújának
szűk nyílása
rejtve van,
bundájának
prémgallérja
odavan.

Mókus él,
vígan él,
rejtve van,
odavan.

Szarvasbőgés

Szarvasbőgés
erdő fölött
messze száll,
jön a nőstény
avar között,
boldog már.

Szelíd párját
megóvja majd
a bika,
égő vágyát
meghallgatja
a suta.

Messze száll,
boldog már,
a bika,
a suta.

Biztonságban

Sűrű erdő közepében,
Mocsaras tó közelében,
Mohaágyon pihen a vad.
Minden csöndes: falomb, haraszt.

Mellette a két kis borjú,
Vékony testű, hosszú nyakú.
Éber apjuk agancshegyén
Megtörik a hajnali fény.

– De csitt! Vajon milyen hangok?
Közeledni vadászt hallok.
Recsegnek a száraz gallyak,
S szarvascsalád védve nyargal.

Tehén szarva

Tehén szarva
két oldalt áll
hegyesen
öregmama
sok tejet ád
kegyesen

kicsi borjú
tőgyét szopja
éhesen
gyenge lábú
anyja nyalja
békésen

Csirke csipog

csirke csipog
    kacsa hápog
        háp-háp-háp
        liba tátog
    halkan gágog
gá-gá-gá

tolluk párna
    zajos hangjuk
        megremeg
        magot várnak
    éhes szájuk
élelmet

Kutya ugat

kutya ugat
    macskát kerget
        csaholva
        szegény futhat
    szemmeresztve
loholva

meleg házban
    lusta agár
        szundikál
        szomszédjában
    tücsök barát
muzsikál

Macska farka

macska farka
kunkorodik
magasba
szelíd fajta
hegyesedik
a bajsza

bátran indul
vadászatra
az éjjel
arca virul
játszhat majd
az egérrel

Macskasors

Elbeszélem, bár nem mese.
Az életünk hű esete,
Hogy bátyámmal mit műveltünk.
Volt egy cicánk, sose tiszta,
Ágyunkban maradt a piszka,
Rá ezért hát haragudtunk.
Kedvét bizony nem kerestük,
Fülét, farkát megcsipdestük.
Elég sokat bosszantottuk.

Megszületett a jó ötlet:
Főzünk belőle pörköltet…
Szüleinkkel megetettük!

Macskát patkol...

macskát patkol
Marci gyerek
a sok pajtás
rajta nevet
patkószege
mellécsúszott
így a macska
hát megugrott

Egeret les...

Egeret les
a mi cicánk,
lopva nézi
szöszke Micánk.

Üres a lyuk
nincsen zsákmány,
tejbekása
lesz a tálkán.

Egy kis veréb

Ablakomon
tél idején,
bekopogott
egy kis veréb.

– Adjon Isten
szép jó napot!
Meleg szobát,
boldogságot!

– Mit kívánsz hát,
te kis madár?
Fagyos hóban
gyér a határ!

– Nem kívánok
semmi nagyot,
Csak egy marék
kendermagot!

Tavaszi ébredés

Érzem lelkemben, tavasz, remegésed,
Pezsdül a vérem dalolva tenéked.

Csordul a könnye fakadozó rügynek,
Szűztiszta vére az alkotó létnek.

Benne mosolyog a nap üde képe,
Lángsugárt szórva az ébredő népre.

Árad keringve a bódító illat,
Megrészegítve már ember és állat.

Halk zenét suttog bérceken az erdő,
Bontja virágát pompázva a mező.

Szent varázs igéje kél minden lényben,
S épül a fészek az isteni fényben!

Jégtörő Mátyás

Megjött acélkalapáccsal,
Februári fényforrással.
Tördeli a havas páncélt,
Jégcsapszakállt eresz tövén.

Karcsú csövén fogy tűhegye,
Fal tövébe csurog leve.
Orsóssá lesz csigateste,
Felcsókolja nap melege.

Medve mordul barlangjában,
Mókus ébred odújában.
Tavaszt remél cinke, veréb,
A világnak gazdag vetést!

Suttog...

Suttog a távoli
zöld erdő,
ébred mély álmából
a mező.
Borongó vén dombok

kék ormán,
fénypír remeg a
nap arcán.

Bontja szép szirmát a
sok virág,
díszruhát ölt az
új világ.

Húsvétra...

Húsvétra a kalitkába
apró nyuszit kapott
a kis Zsuzsi;
fehér szőrűt, piros szeműt,
kurta farkút, hosszú
fülű nyuszit.

Masnit köt kerek nyakára,
selymes ruhát szab a
derekára;
sétáltatja, dédelgeti,
nyalánkságot rak a
tányérjára.

Búskomorrá vált a nyuszi,
napról napra fogyott,
szomorúbb lett;
s vígan ugrált, játszadozott,
kit az okos Zsuzsi
szabaddá tett!

Kenyéradó hónapok

Orgonaillatot
árasztó szép május.

Új kalászt ringató
napfényes június.

Bő termést érlelő
kalácsos július.

Tarka levél

tarka levél
tarka levél
messze sodor
az őszi szél

messze sodor
a tél elé
a tél elé
halál felé

Télen

Szürke felhőt ölel az ég boltozatja,
Alant fehér színbe öltöztek a mezők,
Rajtuk apró foltok a fekete varjak.

A távoli erdő homályos zugában
Korgó gyomorral lapul a rókacsalád,
Négy gyermekük szendereg meleg vackában.

A vén tölgyes sűrű-bozótos tövében
Makkot keres az éhes vaddisznókonda,
Csíkos malackákat nevelget fészkében.

A fenyvesek szélvédett dombüregében
Tűlevelű lágy párnán remél szelíden
Napfényes tavaszt az őzár reménységben.

Tükrös-rózsás-páncélos a Lendva-patak,
Széles kardpengéjű gyékény s káka között
Cserkészve vár a fürge vidra jó halat.

A megárvult szántások bordái alatt
Nyúlanyó félti fiatal csemetéit.
Puska szól… s egy élet a halálba szalad.

Hóbunda mélyén alszik a szőlőtőke,
Pincék ölében telt hordók sorakoznak.
Vígan gondol a gazda a szép jövőre.

Csörög a szarka a közeli jegenyén,
Nyest oson sötét padlás bús csöndje alatt,
És vidám gyerekek a tó sima jegén.

Téli táj

A tájon vastag homály.
Fagyot pattog a határ.
Tiszta hóbundalepel
Vajúdó időt befed.
Alszik, hallgat az erdő,
Jeget érlel a mező.

A Lendva-hegyi lankán
Akáckaró-katonák.
Rajtuk bő hattyúlabda,
Jó vastag, fehér sapka.
Törzsükön varjú károg,
Várva egy szebb világot.

Kosárfűzbokrok mélyén
Szelíd őz lapul, félénk.
Vén tölgyek odújában,
A puha mókusvárban
Kis bohócol álmodnak,
Békés tavaszra várnak.

A gönci hordó

Jaj de kicsi
jaj de kicsi
ez a gönci
hordó
még az ősszel
még az ősszel
festette a
„bordó”

újév táján
újév táján
üres lett a
hordó
kiszáradt már
kiszáradt már
s a gyomra most
kongó

kongó hordó
gyomra kongó

János-napra

János-napra kövér disznót,
vörös borral teli hordót,
kenyérmagtárt,
gyümölcsraktárt,
az új évre fényes naptárt!

Teli zsákot, boldogságot,
minden házba bő családot,
egészséget,
víg örömet,
az új évben békességet!

Kongó hordóm...

Kongó hordóm gyomra
üres,
messze még a gazdag
szüret.
Vékony dongák száraz
torka,
Józsi szomját már nem
oltja!

Út porában

Út porában beteg veréb,
mellében egy ólmos serét.

Szárnyaszegett, fáj a Feje,
Azt sem tudja mi van vele?

Gyilkos csőből golyó villant:
szegény madár, lelke illan!

A piros labda

Kék felhőben
piros labda úszik,
mögötte egy
sötét bolygó kúszik.

Belsejében
bolygólakók hada
villámesőt
szór a szálló napra.

Felhőrongyból
ködpalástot fodroz,
fénysugárból
csillagszemet ormoz.

Zöld pázsitra
piros labda leszáll,
a sok gyermek
vígan kergeti már.

Csokipapír

Csokipapír
színes masni
sörös doboz
gurul forog
halomszámra
az utcákra

szél röpíti
messze löki
Bodri Kormi
bambán lesi
de fura egy
játékszer ez

Tik-tak, tik-tak...

tik-tak tik-tak
int az óra
hetet kongat
kakukkszóra

Szandi Bandi
táskát ragad
fürge lábbal
máris szalad

rohannak az
iskolába
hol őket a
tudás várja

A csodás léggömbök

Az égen tengernyi
színes ballon úszik,
kékek, zöldek, sárgák,
pirosak és lilák:
szerelem, irigység,
szomorúság, remény.

Egy vasárnap reggel
lengtek fönn a légben,
útjukat követi
vágyó szem; ezernyi,
vajon kiknek visznek
békét s boldogságot?

Tibinek

Óvodás lett a kis Tibi,
Magát máris nagynak hisz.
Buksijában tudomány,
Mese, versek, fogalmazvány.

Kapja magát, tollba diktál,
Vagy papírra autót pingál.
Ürge-fürge, okos fiú,
Rá az anyja kicsit hiú.

Engem!

Engem Juli ne
csalogass,
házatokhoz ne
hívogass!
Úgy sem leszek én
a tied,
Bacsi Ferku
lesz a híved!

Egy szem búza...

Egy szem búza,
egy szem bab,
barna kislány,
kié vagy?
Nem vagyok én
senkié:
Csak az édes-
anyámé!

Tüske között

tüske között
az egrest
tüske miatt
ne keresd
gyöngyös násfa
sok bogyó
aranyszínű
szép golyó

Az unokám

Van nekem egy
kis unokám,
úgy hívják, hogy Gorán,
nem szereti
a meséket
lompos róka komát.

Egyedüli
szenvedélye,
traktor, motor, vonat.
Velük játszik,
velük alszik,
dédelgeti sokat.

Éjjel-nappal
száguld rajtuk
a nagy végtelenbe,
s holtfáradtan
bukik este
anyja lágy ölébe.

Az 54 gyermekversem a TAVASZI ÉBREDÉS című könyvemben jelent meg 2002 ben.

Parázs volt bennem

Vendégem volt ma drága lényed,
S lelkembe szállott égi fényed.
Kinyílt hitemnek rózsaága,
Létedre világok Királya.

Parázs volt bennem Istenséged,
Örök fénnyel tündöklő mécses.
Most lángtengerré vált a szívem,
És benne szereteted pihen.

Így lettél életem napfénye,
Rügyet fakasztó reménysége.
S míg hitbimbómat ápolgatom,
Hálaének fakad ajkamon.

Légy hát áldott, ó, menny s föld Ura,
Örök életünk alkotója!
Tárd ki felénk ölelő karod,
Add meg nékünk mennyei lakod!

Égi harmat

Bimbó fesel a lelkem mélyéből,
S mint virág szirmából az illat,
Dalolva száll ajkamról a szózat:

Te vagy az életem
Márványkő oszlopa,
Vajúdó keblemnek
Enyhítő balzsama.
Lángoló szívemnek
Szomjoltó itala,
Vágykeltő szememnek
Hűsítő harmatja.
Csábító mosolyom
Fagyasztó tilalma,
Gyönyörtől vonagló
Testemnek oltalma.
Sötétség elleni
Küzdelmem harcosa,
S múlandó életem
Mennyei vigasza.

Nyílj hát lelkemből fakadó rózsa!
Égi harmat öntözgesse ágyad,
Isten keze ápolja az ágad!

Iluska emlékkönyvébe

Légy ártatlan, mint a rózsa,
Hallgass mindig a jó szóra!
A tisztaság örök erény.
Mint a lélek, örökké él!

Virágszálnak lenni soha
Ne feledjél, kis Iluska!
Benned mindig tisztán égjen,
A szeretet szelíd fénnyel!

Jövőt adó

Úgy őrizlek téged,
Mint egy kristálykelyhet,
Melyben szerelmünknek
Szép virága erjed.

Ha fagyos szél éri,
Elhervad a rózsa,
Ha nem éri harmat,
Szárad töve alja.

A fényes nap heve
Felüdíti kelyhét,
Szirmaiba rejtve
Az élet bő nedvét.

Őrizem is féltőn
Bensőm kis virágát,
Szerelmes szívemnek
Jövőt adó álmát!

Fehér liliom

Légy te is hasonló,
mint e nemes virág!
Lelkedben viruljon
a szűzi tisztaság!
Élettitok rejlik
e virág kelyhében,
mint igaz boldogság,
erények medrében.

Aranybíbort

Oly sok bölcs kereste hajdan,
Az igazság áldott kútját,
Kutatom én lelkem mélyén,
Boldogságom hév forrását.

Benne lellek kedves téged,
Kire oly sokáig vártam…
Ott pihensz most, szerelmesen,
Mint a gyermek anyja karján.

Aranybíbort tűz rám a nap,
Mert te szeretsz, érzi szívem.
Boldogságom virágdíszes,
Madárdallal lelked izen.

Jaj, de árnyék suhan végig
Éltem bíboros hajnalán,
S ködfátyolba burkolózva
Közeleg a sötét halál…

Követ dob rám...

Követ dob rám gonosz világ,
Mert tégedet úgy szeretlek,
Mint óceánok titkos mélye,
Öleli a tengervizet.

Hogy szeretlek, mért tagadjam,
Hisz ezt súgja, mondja ajkam.
Érző szívem érted dobog,
Égő szomját hogyan oltsam?

Szeress te is, barna lányka,
Májusom nyíló virága!
Légy sötét éjemnek fénye,
Lelkem örök reménysége!

Hagyd a rózsát leszakítnom,
Véle létem földíszítnem,
Mint szép csokrot megőrizlek,
Örökké, kisvirág téged!

Tűzsugarat nékem

A napfényt, ha durván
Lelopják az égről…
Olyan most a lelkem
Elszakítva fénytől.

Hozd vissza szép szemed
Tűzsugarát nékem,
S a te drága lényed
Boldogítsa éltem!

Fogom a kezed

Még mindig fogom a kezed,
Bár már öregesen reszket.
Még mindig bűvöl a szemed,
Ámulva hódolok neked.
Még mindig érzem a szíved,
S maradok hűséges híved!

Vágy

Szeretnék néha visszajönni,
Ha majd a síron túl leszek,
Ne félj kísértő lényemtől,
Panaszt neked sosem teszek!

Arannyal vonnak be

Most kellene égned,
míg ragyognak lelkedben
az ezüstös Csillagok.

Most kellene lépned,
míg lángolnak szívedben
a tavaszi Hajnalok.

Most kellene kérned,
míg hallgatnak kegyesen
a megőszült Harangok.

Most kellene félned,
míg hatalmad élvezed,
s rád törnek a Bitangok.

Most kellene élned,
míg arannyal vonnak be
a sugárzó Nappalok.

Apám utolsó nyara

Apám a diófánk
Árnyékában pihent.
Nyár volt. A magasban
Lanyha szellő lengett.
Kismadár csicsergett
A dús lombok között,
Napsugár bújt meg a
Bárányfelhők mögött.

Ábrándozott szegény.
Igézte a szép múlt…
Magát látta újra,
Mint gondtalan ifjút.
Ekeszarvát fogva
Vígan, dalolva szánt,
Veti az életet,
Sok gondot boronál.

Egy lány csodás képe
Villant szeme elé,
Kit büszkén vezetett,
Fényes oltár felé…
Hatvan év boldogság
És együttélés után,
Itt hagyta őt árván
Ez évnek tavaszán.

Nyolcvan év nyomja már
Meggörnyedt két vállát,
S nem tudja feladni
Gazdagon szőtt álmát.
– Nagyapó! – kiált a
– Legkisebb unoka.
– Lepkét fogtam. Nézd meg!
– S kacagva mutatja.

– Gyere ki a rétre,
Kergetni nyuszikát!
Ragadjuk meg fülét,
Kapjuk el a farkát!
Vagy vessünk bukfencet,
puha most a pázsit,
Dobd le a párnádat,
Rúgd félre a sámlit!

Megcsillan a szempár,
mosoly ül az arcon.
– Hej be rég volt fiam,
Hogy perdült a lábam.
Most már csak azt várom,
Hogy jöjjön a halál,
S kidőlt vén legénnyel
Csendesül a határ...

Tavasz

A tetőkről megindul
a fehér fedő,
mint vászon alsószoknya
lágyan aláhull.
Üres marad a tető,
s a cserép izzad.

A tó tükrén roppan a
vékony jéglemez.
Napfény gyöngyöz a fűszál
még zsenge hegyén.
Álmos kankalin ébred
a partok ölén.

A patak menti sárga
fűz barkát dajkál.
A fenyves tűlevelén
víg ének fakad,
de a bérc sziklaormán
még csillog a hó.

Nyár

Smaragd színű fűtenger
között tűzpiros
pipacsot ringat lágyan
az enyhe szellő.
Fecskemama eteti
éhes csöppjeit.

Dús kalász hull a földre
a kaszaéltől,
zsákokba kerül a szem,
az áldott kenyér.
Bodri hancúroz büszkén
öt gyermekével.

A cseresznyefán rigó
bogyót csipeget.
Édes körte harangoz
gazdag lomb között.
S vidám gyermekkacaj száll
messze a nyárban.

Ősz

Tarkablúzos dombhátak
nyerges lankáin
jó szagú illat terjeng.
Mézédes mustot
sajtol a szorgos gazda,
telnek a hordók.

Ügyes kezek kopasztják
a gyümölcsfákat.
Szegény lesz a természet.
A szántón már csak
a kukorica megtört
szára őrködik.

Üres a fecskék, gólyák
megrongált fészke.
A fagyos-felhős égen
vadludak szállnak,
s a kihalt mezőkön a
varjak az urak.

Tél

A diófa ágán még
csüng néhány levél,
csípős szél cirógatja,
síri hangja száll,
zenéje az elmúlás
bús fuvolája.

A tájra újra ezüst-
fehér hó terül.
Az ablaküveg furcsa
virágot terem.
Kályha mellé bújnak a
gyerekek, vének.

Babonás mesék élnek
a lelkük mélyén.
Kis Jézust váró szívük
hálával telik,
s boldog reménnyel várják
az új év jöttét!

Körtefa

udvarunk
sarkában
virágzó
körtefa

dúslombú
ága közt
gyümölcse
harangoz

fényes nap
érleli
bő harmat
áztatja

ősz felé
tél elén
mi Matyink
élvezi

Érik...

érik a
rizling
énekel
a pint
gyöngyöt vet
szája
a gyönyört
várja

Jövőnek fénye

Gyertyafénnyel gyújtottuk meg
A mai ünnepségünket,
A boldogság örökhangú
Dicsérő üdvözlésünket.

Elűzzük a gonoszságot
A megmérgezett lelkekből!
Rakjon fészket most újra ott
Bárányszelíd örömökből!

Jó szándékunk nem is titkolt:
Békét lopni a szívekbe,
Gazdagrétű bátorságot,
Megértést az emberekbe.

Karácsony szép éjszakáján
Legyen veletek a béke,
S a világot ölelje át
A jövőnek boldog fénye!

A szűzi hó...

Azt hitted te balga ember,
Örök tavasz lesz az élet?
Rózsák között, tövis nélkül
boldogulhatsz majd tétlenül?

Tudd meg: harc az élet!
Küzdj hát véle, hogy legyőzzed!
Bor, szerelem, május-éjek
Tündérálom, csalfa képek.

Haldoklik a gonosz világ,
Hervad, mint a beteg virág.
Bosszú érik a szívekben,
Tőr lapul a tenyerekben.

Testvérvérre szomjas a nép,
Megtagadja nemes lelkét.
Erkölcstelen fertő a föld,
S a szeretet benne kiölt.

Várlak téged, ó, szűzi hó,
A sok bűnre szennytakaró.
Hozd vissza a szeretetet,
Teremtsd újra értékrended!

Szállingózva már...

Szállingózva már hull a hó,
Az új sírra gyásztakaró.
Virágdíszes koszorúkkal
Most hantolták fájó búval.

Egy jó anya pihen csendben,
Elhagyva a földi létet,
De itt maradt árva fia,
Szívében a bánat kínja.

Engemet is vigyetek el.
Túlvilági sötét lelkek!
S sírhantomra nefelejcset
Jó emberek helyezzetek!

Néhány téli haiku

A házereszről
üvegjégcsapok lógnak –
fagyasztó világ.

Az ablakokra
virágot mintáz a tél –
élethaldoklás.

Erdőn és mezőn
fehér bundát ölt a táj –
fákon hólabdák.

Meleg kéményből
a szőke füst száll, kormoz –
békés a szobánk.

Jézust váró lelkem

Jézust váró lelkem
Most csodára vágyik,
Kicsi fenyőfácskát
Neki csendben állít.

Szerényet, szegényet,
Jusson mindenkinek.
Krisztusi kegyelmet,
Vágyó emberszívnek.

Sugározzon fénye
Az egész világra,
Angyali üdvözlet
Szálljon békés tájra.

Hálát zengve

Kettős tornya égbe mered,
Rajta régi vaskereszt,
Hirdeti az Úr otthonát,
Hit-reményt, szeretetet.

Lágyan szóló orgonadal
Emeli föl lelkemet,
Mámorító tömjénillat
Tölti be a szívemet.

S míg vonszolom fáradt léptem,
Zengő szava hull elém:
Üdvözlégy, ó, áldott Jézus!
Védő karod nyújtsd felém!

Add, hogy ajkam érinthesse,
Megváltónk öt szent sebét,
Krisztus vére lobbantsd lángra,
Hitem alvó mécsesét!

Jézus teste: élő kenyér,
Légy vendége bensőmnek!
S hálát zengve én boldogan
Néked adom éltemet!

1954

Évváró

Új évet köszöntünk
Újévnapján reggel,
Adjon boldogságot
Szent János nevével!

Jézust köszönteni
Gyűljünk most templomba,
Az Igét hallgatni,
Urat magasztalva!

Kérjük a jó Isten
Kegyelmes áldását,
Hintse ránk békéjét,
S végtelen jóságát!

Szilveszter ’74

Megjött a tél, itt van végre
Szilveszter, az óév vége.
Összegyűltünk jó barátok,
Testvérek és sokan mások.

Köszöntjük a ház asszonyát,
Nyújtson nékünk bő lakomát!
Cserépbogrács húst rotyogjon,
Kristálypohár bort csillogjon!

Fiatal még a ház ura,
Legyen neki sok utódja!
Sokasodjon jóság, erény,
Szívünkben a boldog remény!

Új esztendő első napján,
A szeretet víg hajnalán,
Azt kívánjuk mindenkinek:
Legyen boldog e kis sziget!

Táborozók

Táborozók, gyűljetek,
Lepjük el a hegyeket,
Örülni a tavasznak,
Reggeli hűs harmatnak!

Sátrat verni völgy ölén,
Bársonyos rét szőnyegén,
Fodros vizű patakban
Fürdeni a habokban!

Tábortűz fénye mellett
Eltölteni az estet,
Növényeket gyűjteni,
Természetet védeni!

Légy kis pajtás szorgalmas,
Mutasd meg, hogy cserkész vagy!

Cinkepanasz

kemény télben
a jó gyerek
magot szór a
kisablakba

erőszakos
verébcsapat
rákapott a
magtálkára

bő asztalkán
üres tányér
a kis cinke
futhat másért

A gerle

ablak előtt
áll egy fenyő
sűrű ágú
magas törzsű

bús gerlice
fészkel rajta
tollászkodik
szelíd fajta

zúzmara hull
jégcsap törik
várja már a
tavasz jöttit

Orgonabomlás

A szöszke szellő göndör
fürtjei közül
bomlott ki bódítóan
a virágillat,
s mámoros-ölelkező,
vad táncba perdült
egy lángoló napsugár
fényhajtincsével.

Figyeld csak ezt a furcsa,
abszurd játékot! –
Szólt részeg csodálattal
a kékliliom
bársony szirmán szerelmi
párnászra váró
zümmögő kis darázshoz
suttogva társa.

A rozsdamart csatorna
alatt rejtező,
tollas-meleg fészkében
fiókát költő
nyugtalan fecskemama
ámulva nézte
az ébredő évszak
víg változását.

A fehérszoknyás-díszes
cseresznyeágon
játszó tarka pillangó
is boldog, vidám.
S aggódó szívemben már
a bűvös tavasz
békés jövőt ígérő
hangja muzsikál!

Hárfásdal

Halicanumi lantos
vagyok én,
muravidéki Nimród-
ivadék.

Álmos szépen álmodó
utóda,
pogány-jobbágy nemzedék-
fióka.

Új Tavaszt váró Nyárfa,
gólyahír,
a Lendva menti tájon
zengő síp!

Hónapsoroló

január január
fehér bundás
január

február február
jeget törő
február

március március
télkergető
március

április április
vén-furfangos
április

szép május szép május
meleg-fényes
szép május

június június
kalász-védő
június

július július
kenyéradó
július

augusztus augusztus
nyarat űző
augusztus

szeptember szeptember
gyümölcs-védő
szeptember

október október
víg kedélyű
október

november november
búfelejtő
november

december december
áldást váró
december

A „viharmadár”

(A költő születésének 150. évfordulójára)

1822. december éjének utolsó perceiben
megrendült az ég, följajdult a föld,
s hidegen vajúdott a zúzmarát pattogó
téli éjszaka. Csillag pattant, fénysugár,
harang kondult öregtompán,
s a szalmatetős kiskőrösi házikó
alacsony, mestergerendás szobájában
„világra pottyant” egy emberóriás:
Petőfi Sándor, a költő és forradalmár.

Szíve viharos dobogását
a szülőföld őszinte szeretete,
az ezerarcú, varázsos Alföld
sokszínű világa pezsdítette.
Vére feszülő-lázongó lángolását
a világforradalmak újító tüze hevítette.
Gyermekkorának gazdag-formáló forrását
a magyar táj varázsos ereje,
a népmesék lebilincselő-hódító,
tündér-boszorkány-kiskondás hatása,
az ezer évig zsellérgúzsban tartott
nép ajkán fakadó népdal virágoztatta.

És legnagyobb lett a legnagyobbak között!

Dózsa parasztbocskorába lépve
magasra szállt az Olümposzra.
Jobbjában a világszabadságért szikrázó
lánglelkű-élű, rendbontó-erejű kard,
baljában a leigázott embermilliók
hő vágyát kifejező lírai lant.

Dúsgyökérzetű költészete a népélet
változatos világából meríti bő tápanyagát:
a rongyokkal bélelt cigányputrik füstös
homályából, a vályogfalú, nádtetős kunyhók
földbesüppedt pocsolyaodúiból,
az ódon-dohos pincék, bérkaszárnyák
poloskabűzös munkás-nyomortanyáiból,
az útszéli bokrok, árkok, tanyák, puszták,
parkok és vasútállomások mélyén megbújt
szegénylegények, kivetettek, nincstelenek
siralomház-jajgató, létfojtó nyomorából;
a ponyvanagyságú földjéért remegő
sovány tehenét féltő-védő,
szegényparaszt-igavonó-izzadó gyötrelméből,
a föld kincseit feltáró-bányászó,
olajgőzös vájárok ezer-átkot sziszegő,
keservet sirató panaszaiból.

Fonta a búzakalászt ringató, pipacs-hullámzású,
kékbúzavirág-szemű, gyöngyharmatos rónán,
a tölgyet, bükköt, nyárfát, égert, fenyőt
susogtató, görbeívelésű, termő dombok
barnabarázdás gazdag hátán,
a morotvák, pocsolyák, kákástavak
rekettyés-szegélyű gólyahírvirág-szőnyegén,
a mindenkor áldott és ezerszer megálmodott
édes szülőföld soknépű, ajkú, gazdagterméső,
jövőt formáló délibábos földjén.

Költészetét a szabadság-szerelem istennője
ihlette tartalmi, érzelmi, eszmei, formai,
népművészeti értékelemekkel, s érlelte
őszinte, mély, bárányszelíd, galamblelkű,
jó illatú, szénaszagú, rózsaszínű, tájleíró,
homokízű, felhőfodrú, kacagtató, harcos-hódító,
borongó, halálmegvető forradalmi értékké;

a Lúdas Matyi-s igazságtételű,
Csokonai Mihály-osan egyszerű,
fölülmúlhatatlan emberközelségű
és központú, népies hangvételű,
János vitézes, kalandos, gazdag-életrajzú,
nagyerejű, ősiparaszt-büszkeségű,
szabadvilágot teremtő:
KÖLTÉSZETÉT, MŰVÉSZETÉT!

A Szem, a Száj, a Fül

(Költemény-féle a Lilla-díj elnyeréséért –
Hévízi Irodalmi Napok)

Anyám szelíd szeme
vigyáz már az égből,
aranyköntöst sző rám
a meleg napfényből.

Arám édes szája
víg mosolyt küld felém,
olt varázsos bája
boldogságot belém.

Apám éles füle
felfog minden balhét,
sokrétű kalandot,
életem balléptét.

Így e három testrész:
a Szem, a Száj, a Fül,
óv engem, míg létem
mély sírba nem merül.

II. Rákóczi Ferencre emlékezve

A végeken Vak Bottyán népe örült
– Kibontották Rákóczi lobogóját,
Rajta: „Pro Patria et Libertate!” –,
Amikor háromszáz évvel ezelőtt
Meghallották a tárogató hangját.

Esze Tamás talpasai, Bercsényi
Megalázott, nyomorba süllyedt hada,
Béri Balogh Ádám jobbágy serege
Végigdübörgött a Kárpát-medencén,
S ujjongva szállt szerte győzelmük dala.

A kuruc fejedelem a francia
Királytól várt fegyvert és támogatást,
Az orosz cár segítségét… Megbukott
Zrínyi szellemisége, s Rodostóban
Hunyt el árván, a Márvány-tenger partján!

„Berzsenyinél”

Hova tűntek a niklai
Öreg vadgesztenyefák?
Milyen álmokat őriznek
A vén kúriaszobák?

A kertben még árválkodik
Egy soktörzsű naspolya.
A sövénynél múltat gyászol
A százéves diófa.

Érzem ódai szellemed,
A szép Horatius-dalt,
Mit büszkén dédelgetnek még
Az ódon, titkos falak.

Itt született maradandó
Költészeted, magányban:
Aranyozza magyar egünk
Ragyogó fénysugárral!

Deák Ferenchez

(születésének 200. évfordulójára)

Mért neveznek téged
A haza bölcsének
A megtorlás után,
Népünk gyászos sorsán?

Látnoki szemeddel,
Megértő szíveddel
Jelölted utunkat,
Becsülve múltunkat.

A zsitkóci dombok
Őrzik gondolatod,
Őseid örökét,
Itt élők örömét.

Eltűntek a bölcsek,
Az igaz váteszek;
Reméljük a békét,
Jövőnk gazdag fényét!

Gárdonyi Géza sírjánál

Egri nyughelyed előtt állok,
Körben a dúslombú, öreg fák.
Gondolatom a múltban kószál,
S szívemet a mámor hatja át.

Az egri bátor vitézeknek
Állítottál dicső emléket,
A végvárak hősi harcának,
Kik általad örökké élnek!

Jeltelen sírodra ezt írták:
„Csak a teste!" Lelked bennünk él;
Sok vihart megélt utódokban.
De te csillag vagy hazánk egén!

Rajta magyar!

Rajta, magyar! Rajta!
Elő kopja, szabja!
Török feje hulljon!
Rájuk éj boruljon!
Rajta, magyar! Rajta!

Szindbádhoz

(A 125 éve született Krúdy Gyula emlékére)

A Nyírség igézett,
Hogy téged idézlek,
Fényes prózacsillag.

Fényes prózacsillag:
Költők királya vagy,
Kedélyes utazó.

Kedélyes utazó,
Vidám mulattató,
Messze látó dalnok.

Fényes prózacsillag,
Kedélyes utazó,
Messze látó dalnok!

Krúdyhoz a Kéhli Vendéglőben

Varázsos szellemed járt
A Kéhli Vendéglőben.
Ott találkozott velem.

Megigézett a múltad,
A szép világod éke;
A kisemberek népe.

Őrzik csodás emléked.
Zamatos zöldszilvánit
Mégsem élvezhettem itt.

Sugallj bátorító szót,
Emeld föl az esendőt,

hogy hihesse a jövőt

Költő...

Költő, bánj csínján
a szóval,
mint háziasszony
a sóval!

Gondolataid
tömörítsd,
fékezd romboló
béklyóit!

Lobbanjon lángra
a fáklyád,
s őrizd a béke
virágát!

Mura mente dalnoka

(Kanizsa Józsefnek)

Honnan bukkantál elő?
Nem a tenger hulláma
vetett a felszínre!
Te, a Mura mente
bátor dalnoka vagy.
Rokonlélek velem.

Milyen fából faragtak
édes Zalánk szülöttje:
te, gyenge alkatú,
gránit jellemű,
nemes lelkületű,
mélyen érző Ember?!

Szellemiséged békét,
szerelmet gazdagon hint
e romlott világra
jobbító szándékkal.
Pazar költészeted
értékrendet teremt!

Élj még sok szeretetben
számos bőtermő évet!
Légy mindig mellettem,
te, igazi barát,
hogy gyakran élvezhesd
a Cser-hegy zamatát!

Segíts nekem!

segíts nekem költemény
sugározz bátor hitet
a művészet eszményét
változások erejét
óceánok távlatát
egy új kozmosz melegét
emberek megértését!

Az esztergomi Duna partján

A Duna bal partján sétáltam,
A Mária Valéria hídnál.
A megcsonkított drága magyar
Földön, az elrabolt Felvidéken.
Előttem a megapadt folyó,
Hátam mögött Párkány szép városa.
Velem szemben az ős Esztergom,
Az impozáns, csodás bazilika.
Omladozó kőfal. Szent István
Királyunk különös bástyavára.

Ülök egy vízcsiszolta, sima
Kövön, s nézem a halkan hullámzó
Vén Ister titokzatos vizét.
Acélbilincs szorítja szívemet,
Népem sorsának ezer éve.
Lelkemet elárasztja őseim
Gazdag, nemes, bátor élete,
Árpád népének varázsos múltja,
A hős utódok méltó tette:
Zrínyi s Rákóczi szabad szelleme.

Hallgatom a felszín csobbanó,
Csillogóan tükröző habjait.
Mintha csendben szólnának hozzám:
Sajnálunk téged, szegény „idegen”.
Itt számodra nem érik gyümölcs,
Ne keresd hát hiába a javad!
Bősz viharok átkos hatalma
Törték meg történelmünk szép fényét:
A bal part most nem lehet „jobb part”!
Az egységet gyűlölet dúlta szét.

Mégis, mit gondolsz, hű Barátom?
Lesz még itt újra boldog kikelet?
A mezők pacsirtája milyen
Nyelven énekel? A szép magyar szó
Eltűnik az idő rostáján?
A lankák víg oldalán a nedű
Milyen dalt csal a nép ajkára?
A szláv-teuton értékrend, szellem
Elfojtja a Góg–Magóg-erőt?…
Ne hagyd, hogy ez megtörténjen, Nagyúr!

Párkány–Esztergom, 2003. augusztus 31.

Átkot szül

Ne higgyétek, hogy meghaltam!
Az élő is lehet halott?!
Csak kikapcsoltam agyamat,
Hogy vállalhassam a harcot.

Ki ellen kell most küzdenem?!
Mért háborog folyton bensőm?
Mi nyomasztja, gyötri lelkem?
Mi sorvasztja konok erőm?

Szemem izzik, vérem pezseg.
Hálót fon a gaz gondolat!
Bennem a létigény remeg,
De átkot szül a fondorlat.

Munkanapom

Reggel korán ébredek. Hat óra előtt.
Örömmel hallgatom a kakukk víg dalát,
A szoknyásharang lélekemelő hangját.

Egy órát olvasok. Vallásbölcseletet.
Azután jön a kényes borotválkozás,
Majd a langyos vízben történő pancsolás.

Vérnyomásmérés, cukorszínt-ellenőrzés,
Inzulinadagolás, tablettafalás.
Diétás reggeli, gyógyteafogyasztás.

És kezdődik a nehéz taposómalom.
Órákra való készülés, fűkaszálás,
Előadások írása, cikkfordítás.

Délben könnyű ebéd. Újabb injekció.
Egy óra kötelező pihenés, alvás,
Majd a mindennapi, házi barkácsolás.

Internetezés és elektromos posta.
Művészkedés, líra- és prózaalkotás,
Sok időt igénylő, gyötrő ihletvárás.

Vacsora teljes őrlésű rozszsömle, tej,
Inzulin. Szlovén–magyar tv-hallgatás.
Akciófilm, szórakozás, nyugtalan alvás.

Távozás

a háztetőre szállt a gondolatom
a rigó éretlen szőlőt csipeget
a pokol tornácán most
nem táncolnak a lelkek

az őrült zivatar rongybabát kerget
a napfényt sűrű ködfelhő szűri át
macska gombolyítja már
Fortuna szép fonalát

az üvegfal mögött bátran élek
de odakint ördögök víg tánca dúl
két bizonytalan kozmosz
a lélekharang kondul

a szennyes levegőt beszívja tüdőm
arcomba röhög az alattomos lét
s a messze sikló vonat
világom rombolja szét

Meddig él még

a tudósok szerint
a szív nem fáj
akkor mitől reszket
ég a magány

agyadban gát szakad
benső sajog
dübörgő vérfolyam
árad zajong

lebénult gondolat
részeg érzés
szakadó kapcsolat
meddig él még

Üzenet...

a rejtett Nap
fényburka
felpattan
s lelkembe
deríti
a béke
olajágát

Rabsors

deszkapriccsen gyászos
gondolatok
rácsos pincék mélyén
sorvadozok
nincs itt meleg napfény
ólmos homály
telepszik lelkembe
szabadságvágy!

Vigadjanak!

Mi van itt ma? Csodát látok?!
Mennyi vendég! Hölgyek, Urak.
Nagyszülők és gyermekeik,
Szórakozó unokáik.
Mindannyian sorban ülnek,
Velünk együtt ünnepelnek.

Bemutatjuk tudományunk,
A megújult kultúrházunk.
Énekelünk, citerázunk,
Verset mondunk, drámát játszunk.

Sok-sok szépet láthatnak itt.
Arra kérek most mindenkit,
Boldog ifjat, víg öreget,
Csapják össze tenyerüket!
Dallal, verssel mi köszöntünk,
Vigadjanak hát közöttünk!

Az útszéli fakereszt

Hány éve állsz itt az árokparton
Bádog-Krisztus árván, megcsonkítva
A korhadt fakeresztre akasztva?
Fiatalon a jámbor utasok
Fejet hajtva még tiszteltek téged,
S erős hittel bízott benned néped!

„Dicsértessék” – mondták az asszonyok.
A férfiak keresztet vetettek.
A gyerekek félénken néztek.
Reményt vártak tőled a vándorok.
A szegény nép segítséged kérte,
Békés boldogságot a vidékre.

Mért tűnt el arcodról az égi fény?
Rozsda marja időtépte tested.
Jobb kezed hüvelykujja hová lett?
Bal lábadat himbálja a zord szél,
És zörgő-kotyogó bádog-hangja
Riasztja a szelíd madarakat.

Ma már a koldus sem köszön néked,
Bár fáradtan a fűhalmodra ül.
Hátát törzsedhez támasztja, s örül,
Hogy ott a kóbor kutyáktól védett…
Aztán vállára veti batyuját,
Úgy folytatja reménytelen útját.

Búcsú Barátomtól...

Még mindig nem hiszem,
hogy vége, elmentél!
Még mindig nem értem,
miért ennyit éltél!

Az élet morotváján

Mi az, mi bennem folyton tombol?
Miért is van, óh, varázsszemed?
Nem kérdezem, úgy sem értem,
Csak azt tudom, hogy szeretlek.

Bár lehetnék zúgó orkán,
Mely tombolva fákat dönt le,
Vagy lehetnék tüzes vulkán,
Mely Földet füsttel vonja be.

Lerombolnám a drága oltárt,
Melyen hű szerelmem lángja ég!
S nem maradna lelkem mélyén,
Egyedül csak a puszta tél.

De nem lehet, mert hívogatsz te,
Kit szeretnem úgysem szabad,
S így az élet morotváján
Fájdalmaim kínja fakad!

Lelkemre rázuhant...

Vulkán lett a bensőm,
Forró lávatenger,
Vészes önemésztő,
A nagy, tehetetlen.

Lelkemre rázuhant
A föld egész gondja,
Most agyam, a józan,
Részeire bontja.

Még igádban ember
A gyilkos atommag,
De űzöttként remeg
A Jövő, a Holnap.

Mégis fény gyúlt

Engem a viharok szültek,
A fájók, nyögők, betegek.
Bennem csak zokog az ének,
Mert engem viharok szültek.

Jajgató korok kórleplén
Kínlódtam vágytól részegen.
Fetrengtem sárban, hevenyben
A korok jajgató leplén.

Szememben fény hiába gyúlt,
Bolygók, s atomok szikrája…
Legázoltak bosszúvágyak,
Ha szememben mégis fény gyúlt!

Halálcella

Kip-kop, kip-kop,
mi kopog? –
Haláltánc,
csörgő lánc.

Kip-kop, kip-kop,
mi zokog? –
Kurtavas,
gyenge agy.

Kip-koip, kip-kop,
mi dobog? –
Kalapács,
zuhanás.

Kip-koip, kip-kop,
mi susog? –
Kaszaél,
halál, vér!

1953

Csokrot emlékül

Kertész vagyok a rózsakertben,
Hol a szívek nyiladoznak.
Gyenge rügyüket ápolgatom,
Nemes ágat beléoltva.

Miként a virág drága kelyhét
Méhnek nyújtja illatozva,
Bensőm értékét úgy osztom szét:
Vándornak, sivatag kútja.

Nektek, ti kékszemű virágok
Új világot teremtek…
S midőn kifosztva, összetörten

Lezáródik majd fáradt szemem;
Sírhantomra nefelejcsből
Csokrot emlékül tegyetek!

Lélekvergődés

A leláncolt Prométheusz
kínja lett lelkem,
télvirágot megdermesztő
jégfagyos fohász,
lángokádó sárkánytűzre
hiába várok.
Erósz hatalma megöl itt
mindent, s a magány
közönyködében új fényre
hiába várok?!

Páris almája már nem kell
Aphroditének?
A trójai faló ténye
bűvölőn hódít.
Sámson erejét megtörték
az ál-Delilák?
Dávid oroszlánjai nem
oltanak tüzet.
Noé bárkája sem őrzi
az élet magját.

Új Nérók gyújtanak lángot
rakétamaggal.
A gladiátorok most más
célokért küzdenek.
Vér és pénz a játék tétje;
és a hatalom.
Érzelmet, szellemet törő
átkos aratás:
a bilincsbe vertek fölött
lélekuralom!

Csont-bőr karok nyúlnak égbe
bízó reménnyel.
Milliók vágyát ordasként
Fáraók ölik.
Aranyszobrokat őriznek,
gyűjtenek vágyva.
A szabadság szép álma bús
szívekben él, s Ők
Isten Igéjét taposssák
gyalázva sárba!

A 60 versem a MÉGIS FÉNY GYÚLT című könyvemben jelent meg 2004-ben.

Távol élő anyám

Mint sírbörtönből hazajáró
bús lélek, lopva lebben álmom
az éj függönye mögé rejtett,
pihegő, alvó falum felé.

Néma csendben ültek a házak
hunytpillájú, sötét szemekkel,
s kutyák dalától zsongó tájon
repült velem az emlékezés.

Egy asszony virraszt magányosan:
kis sziget óceán közepén.
Fekete felhők örvényei
ölelik át bánatos szívét.

Homályt elosztó fényként jöttem,
kelet napszeme hűs hajnalon,
virágot ültetni szívébe,
soktermőt, örökké virulót!

1953

Anyám virága

Tarka szirmú őszirózsa,
Anyám kedvenc virága,
Tégy részeggé illatoddal,
S vidd lelkemet tavaszba!

Emelkedjünk fel az égbe,
Repüljünk a magasba,
Távol élő bús anyámnak,
Hadd omoljak karjába!

Öregedő két vállára
Hajthassam rá fejemet,
Köré fonva védelmezőn,
Két remegő kezemet.

Becézgetve szavaimmal
Békéltessem bús szívét.
Álmot adó őszirózsa,
Tedd boldoggá életét!

1955

Anyám névnapjára

Örök hó fedte szívedet,
Tél vihara tombolt benned.
Nem ismerted mi a rózsa,
Csak könnyed hullt zápor módra.

Elbújtál a bánatoddal,
Mikor mások vigadoztak.
Ha örömöt láttál szerte,
Sajgó szíved tőrél szelte.

Alvajáró voltál csupán,
Nem törődve mások zaján.
Fájdalmadnak nem volt írja,
Csak a bizonytalan kínja.

Mint zátony a tengervízben,
Éltél árván, fosztott sziget.
Nem nyílt virág illatozva
Jó anyám bús magányodra.

Sötét felhők tornyosultak
Egymást űzve, bőszek, újak.
Elmerül a sziklasziget,
Hullámverés úgy közeleg.

Állj meg! Állj meg, tajték fodra!
Küldj napot e gyászos foltra!
Hol valaha öröm zajlott,
Derű s vígság hadd legyen ott!

S lásd, a habok mind megállnak,
Bókolva a szelíd árnak,
Mely jön fényes lángpallossal,
Létet hintő kosarával.

Viruljon hát újra virág,
Hadd csodálja meg a világ
Szeretet és béke égjen:
Anya s fia hű keblében!

Anyám sírjánál

Azt mondtad, visszajössz:
Hogyha már ott leszel,
És majd elárulod,
Hogy engem ki nemzett.

Lelkembe sugárzod
Hű imáim közben,
Létemre vigyázol,
Ott őrködsz fölöttem.

Most itt állok, anyám,
Sírod előtt várva,
Teljesüljön immár
Szívem régi vágya!

Üzenj a csillaggal,
Esti harangszóval,
A suttogó erdők
Lombja hullásával,

Vagy a napsugárral,
Patak csobogással,
Pohárban csillogó
Illatozó borral!

Csak tudjam meg végre,
Ki volt az én apám,
Kire várok mindig
Álmatlan éjszakán!

Nagyanyám

A metringalmafánk alatt ült,
szunyókált.
Ki tudja miről ábrándozott,
álmodott?

Jóval túl volt a kilencvenen,
héttel is,
bottal járt már, hajlott háttal,
bicegve.

A távolba meredt bambán, várt
valakit.
Talán Ő hívta… egy boldogabb
világba?!

Jobbágy őseim

Jobbágy őseim
mezítláb taposták
a Muravidék
agyagos talaját.

Élték keményen
a gyötrő életet

Nina néni

A faluban mindenki csak
Nina néninek hívta.
Az első világháború
után maradhatott itt.
Magányban élt viskójában.

Mindenhez értett, vajákolt.
Ha kellett vizet csinált
ártó szemmelverés ellen,
ráolvasással kezelt
látást gátló, gennyes árpát.

A rossz nyelvek szerint még a
kapufát is megfejte.
Az irigy gazda tehenét
meddővé babonázta.
Szerelmet is tudott bűvölni.

Volt keletje varázsának.
Jártak is hozzá sokan,
férfiak és fehérnépek
Gazdag csodát remélve.
Üzlete szépen virágzott!

Az első csók

A lány még gyerek volt.
Fehér blúza kemény mellett takart.
Szemében félő kíváncsiság csillogott,
s ösztönös vággyal tapadt a fiúhoz.
Ajkán szelíd remegés futott át,
s itta a mámoros csók borát.

Őszi gondolatok

Hervad a nyár sápadt arca,
Virág hinti levelét,
Őszi szellő fújja lágyan,
Az elmúlás bús lehét.

Nyílik még a dombok alján,
Bársonyszirmú sok virág,
De bensőmben avar csillan,
S ködbe borul a világ.

A távoli hegyoldalon,
A sötétlő vadonban
Elhallgat a víg madárdal,
Nem hallik a magasban.

Madáranya szólítgatja
Csacsogva gyermekeit,
Elhagyni a puszták honát,
Árnyat adó fészkeit.

Gyülekező énekeshad
Köröz még a fák fölött,
Búcsúdaluk messze röppen
A suttogó lomb között.

Tarka lepkék aranyköre
Lengi körül virágit
A pusztának pompát adó,
Dérlepette szirmait.

Délre szálló vándornépek
Vigyétek el dalomat,
S víg karotok énekeljen
Anyám ablaka alatt.

A kószapocok panasza

Mért rágok növénygyökeret,
vájok romboló üreget?
Mert nekem is élnem kell!

Mért haragszik rám az ember?
Ő is pusztítja a Földet!
Nem védi az Életet!

Börtönálom

Sűrű erdők völgyölében
Meredező vén falak,
Rácsos ablak, szürke élet,
Nem ragyog ott fényes nap.

Ott őrzik egy anya fiát,
Pókként szövi álmait,
Hazarepül lelke szárnyán,
Így tengeti napjait.

– Vigyétek, ó, kismadarak
Szabadulásom hírét,
Otthon leszek szép tavaszon,
S megnyugtatom bús szívét.

1956

Vonaton

(Belgrád és Zágráb között 1956 őszén)

Stara Pazova

Minden percben rád gondolok,
Szívem gyémánt éke,
Minden gondolatom tiéd:
Növénynek napfénye.

Szeretnélek megölelni,
Karjaimba zárni,
Rózsapiros ajakadat
Forró csókkal zárni!

Elképzelni életemet
Nélküled nem tudom…
Vagy eltűnök, mint tűzbolygó
Szürke halálúton.

Vrpolje

Minden bokor rólad mesél,
Merre visz a vonat,
Csalogatva vágyképekkel
Soha meg nem unlak.

Hogy lesz kettőnk boldogsága
Alapozva mélyen,
Árván élő égő szívem
Még mindig reméljen?

Mikor építjük meg fészkünk,
Mint a kicsi madár,
S benne kacaj, vigadozás
Száll míg a világ áll!

Slavonski Brod

Míg a vonat robog velem,
Rólad álmodozom,
Varázslatos tündérlényed
Remeg szempillámon.

Mosolyogva hív a szemed
Boldogságot adva,
S én követlek, hű királynőm,
Szerelemnek rabja.

Ha szólítasz, rögtön megyek,
Még a síron túl is,
Hol az élet mezejére
Gyászos lepel hullik.

Nova Kapela

Ha az élet zajló vize
Elsodorná sajkám,
Vagy pusztító viharával
Kettétörné orkán,

Úgy érzem, azt nem élném túl
Szívszakadás nélkül,
Bár a jövőm boldogsága
Csak fájdalmon épül.

Szeress engem, te kis virág,
Hűséges krizantém,
Minden kincsem érted adom,
Csak enyém lehessél!

Novska

Ha szép rózsát látok nyílni
A virágos kertben,
Mint a madár, énekelek,
Égbe száll a lelkem.

De nagyobb öröm számomra,
Ha itt vagy mellettem,
Gyönyörködhetem mélyvizű,
Szép, csábos szemedben.

Így megnyugszik sajgó szívem,
Csendesül vihara,
S bensőm gyászos udvarának
Felpirul hajnala.

Banova Jaruga

Sok rózsaszál nékem terem
Sötét bolygónk ölén,
Mégis körülölel fázón
Fagyával a zord tél.

Nem találom vadvirágom
Buja növény között,
Csalogatnak szép pipacsok,
Dal a mezők fölött.

Hajnali fény dereng távol,
Lángol a kikelet,
Életemnek örömtüze
Elűzi a telet!

Dugo Selo

Sokszor gondolkoztam azon,
Mit adhatok néked.
Kincset, gazdagságot talán,
Vagy milyen értéket?

De csak egyet tudok adni,
Szívem gyöngyvirágát.
Igaz hitem és hűségem
Aranykelyhű vázát.

Szerelmem tiszta bimbóját
Szerelmedért adom,
Így mindketten elnyerjük a
Földi boldogságot!

Sesvete

Tagadom, hogy nem lesz május,
Rügyet bontó tavasz,
Hogy nem nyílik soha nékem,
Nefelejcs mosolya.

Nem hajtja keblemre lágyan
Rózsám kócos fejét,
S nem csókolhatom ajkáról,
Varázsos nedűjét?

Tévedni emberi dolog…
Így mondja a szólás.
Tarka szirmán az életnek
Érik a boldogság.

Maksimir

Bűvös volt az első csókod,
Mikor csókoltalak,
Mérget csurgattál testembe,
Soha el nem hagylak!

Szeretnék elmenekülni,
Hogy ne legyek rabod,
Midőn kábán csalfa szíved
Más legénynek adod.

Mégis áldom azt a napot:
Decemberi estét,
Mikor furcsán mosolygott ránk,
Irigyen a holdfény.

Zágráb

Közeledem hozzád, Szívem,
Ujjong bensőm, repes,
Ugye te is várod jöttöm,
Teljesül szerelmed?

Eltűnnek a mezők, dombok,
Te maradsz egyedül.
A kattogó Pullman-kerék
Lelkemben hegedül.

Újra együtt leszünk, kedves,
Mit annyira várok,
S szerelemtől, boldogságtól
Elszállnak a gondok!

A Vid-kútnál

Virágbontáskor május végen
Merengve jártunk tarka réten.
Bűvkörbe vont az illatár,
Lelkünk hűvöse mesze szállt.

Kispatak csacska locsogása
Hívott a bűvös árnyvilágba.
Vízében fürdő hattyúpár
Szerelmi játékot kínált.

Mámort hintett a tölgyek lombja,
Peregve hullt a hűs habokba.
A mohás part arca derült,
S ajkunk csókárba merült!

Dobronakon, 1957-ben

Szeress!

Valakit kell, hogy szeress:
füvet, folyót, fát vagy követ!

Az én falum

Naponta végigjárom
kis falum utcáit,
ujjaimon számolom
fogyó lakosait.

A kilencvenegy házból
hatvanötben laknak.
Ezt eredményezték a
többségi hatalmak?!

Bámuló bús ablakok,
hallgató gyér falak,
nem hallik vidám kacaj,
az utcák kihaltak.

A régmúlton merengek…
az udvarok puszták,
itt valaha négyszáz élt,
most alig van kétszáz.

Milyen sorsod szán neked
a bizonytalan jövő,
vagy talán csodát küld rád
az égi Teremtő?!

Vers Irénke születésnapjára

Jézus születése havában
Láttad meg a szép napvilágot.

Hat évtizednyi életedben
Sok öröm és bánat ért téged.

Szellemed gazdagodjon fénnyel,
Lelked, hited nemes erénnyel!

Ragyogjon fény hosszú élted
Egén, s neved értelme: béke!

Csönd tör...

csönd tör a
fénybe
az éjbe
a mélybe

alszik a
város
a vándor
a távol…

Ködöt sző...

Füstöt fúj a kémény
a házak tetején,
ködöt sző az erdő,
a rét és a mező.

Jeget sír a határ,
a vándor, a madár,
jajgatnak a völgyek,
a véneres tölgyek.

Megsárgult levelek,
nyárfogyasztó szelek
nyelik a meleget,
érzik a zord telet.

Látomás?

A Mecsek lejtőjén barangol elmém,
Csak a vén fák dús lombja suttog halkan.
A szívem is néma, nem feszíti gond,
Szélcsend van, béke. – Az utolsó nyaram?

Fölöttem a Misina tv-tornya,
Lent a gazdag múltú település, Pécs.
Hirtelen megzörren egy cserjebokor,
És elém varázslódik egy furcsa lény.

Habkönnyű alakja fényárban úszik.
Elkápráztatja a szemem, vakítja.
Tenyerem gyorsan elétartom. Szólnék,
De hangom, lélegzetem belém szakad.

– Ne próbálkozz! – hallom szelíden szólni.
– Mit akarsz tőlem? Még élni akarok!
Vagy csupán csak álmodom az egészet?
– Nem. Nem álmodsz. A valóságot látod.

Menj, barátom, bátran, büszkén utadon!
Kövesd szellemed és lelked igéjét!
Ne törődj a fullánkos bántalmakkal!
Egyszer megleled életed békéjét!

Tévés-haikuk

A tévé előtt
bódult nénik nézik a;
szappanoperát.

A tévé előtt
tinédzserek bámulják;
a *Megasztár-show*-t.

A tévé előtt
sok ember élvezi;
a *Fábry-show*-t.

A tévé előtt
idős tanár szunyókál;
így *pereg a kép.*

Göntérházán, 2003 telén

A végzet

Csattogó fogát mutatja
a zord tél,
zúzmarát pattog süvöltve
a bősz szél.

Jég dermed a dérpáncélos
faágon,
s a végzet halkan átsuhan
a tájon!

A tavasz hírnökei

Kék ibolya szirmát
darázs lengi körül,
a mosolygó nárcisz
a tavasznak örül.

Sűrű erdők mélyén
sok gyöngyvirág nyílik,
bársonyos fű között
dús kankalin virít.

A hóvirág kelyhén
megpihen a napfény,
a Lendva-vidékről
búcsút int a vad tél.

Búcsúzik

Az öreg tölgy alatt
Friss gyöngyvirág nyílik,
A kankalin csókja
Moha közül virít.

A tulipán kelyhét
Darázs lengi körül,
Ébredő ibolya
A tavasznak örül.

A hóvirág szirmán
Pihen már a napfény,
A murai tájról
Búcsúzik a zord tél.

Derűsen incseleg

Már duzzad a vesszőn a rügy
az áprilisi napfényben
a Cser-hegyi dombok
nyergesívű hátán,
ahol szorgos munkáskezek
egyengetik a karókat.
Feszül a dróthuzal,
melyre majd bilincsként
fonódik a fiatal kacs.

Májusi eső növeszti
a gazdag hajtások testén
bimbódzó fürtöket.
Permetező kattog.
A szomszéd lombozatot véd,
dúskeblű gyümölcsöt érlel,
s augusztus végén
sárgás-kékes-vörös
színnel derűsem incseleg.

Szeptember végén prés zúzza,
leve tölgyhordóba kerül.
Duzzog, fortyog, sziszeg,
kellemes éneke
szívet-lelket lángra hevít;
Márton-napkor már aranyló
teste fényes, csillog
a kristálypohárban.
Boldoggá teszi a gazdát!

Éles kasza pengése

Menyasszonyi ruhát ölt
tavasszal a barackfánk.
Fehér fátyol, illatozó;
segíti lelkem nyugalmát.

Érik hamvas termése,
napsugárban mosolyog,
nyár végére a sok gyermek
zamatos húsától boldog.

Életfám gyümölcse fogy,
hullatja gyér levelét.
A távolból újra hallom
az éles kasza pengését.

Égjen benned

Állok a vár ablakában,
Szemben kanyarog a Mura.
Mély érzéssel ábrándozom,
S visszatekintek a múltba.

Vad török hordákat látok
Gyújtogató csatazajjal,
Életrontó, bősz haraggal;
S égnek szalmatetős házak.

Jobbágyösöm szorongva szól:
Látod mivé lett a világ?
Átkos idők viharától,
Fájdalomtól jajgat e táj.

Égjen benned erős hittel:
Lesz még itt fényes kikelet;
Az éledő napsugárban
Rügyet bont a boldog béke!

Göntérháza, 2004 júliusában

Ha álomba merül...

Éjjel,
ha álom kerüli szemem,
furcsa lények kísértenek.

Kéjes,
bűbájos, tivornya táncuk
nyugodt éjem tépik széjjel.

S fáradt
testem, ha álomba merül,
bensőmben békesség árad.

Megcsaltak az álmok

Ablakom alatt érik a szilva.
A szomszédban kutya ugat.
A számítógép előtt ülök,
s a gondjaimra fütyülök.

Mardosnak a galád szívhullámok.
Megcsaltak a gazdag álmok!
Megnyugvásra hiába várok.
Új utakon balgán járok?!

Az öreg eperfánk

Öreg eperfa állt
az udvarunk végén.
Valamikor még
dédapám ültette.
Gazdag terméssel
ajándékozott meg
minden évben.

Haragos-kékes,
zamatos gyümölcsét
majszolva temettük
kurtyogó gyomrunkba.
Utána úgy néztünk ki,
mintha sötét tintába
mártottuk volna
kezünket, arcunkat.

Ha szél lebbentette meg
göcsörtös ágait,
az apró majérság
vígan lakmározott.

Dúslombú sátra között
sokszor elrejtőztem,
olvasva a falunkban
levő ponyvairodalmat;
munka elől megbújva.

Megkönnyeztem,
amikor csonka törzsét
Apám egy vihar után
szomorúan kivágta.

Dongájából boroshordót
készített.

Kúp alakú lett

kúp alakú lett a
facsigám
rá körbe vágtam
rovátkát
jancsiszeggel óvtam
a talpát

madzag-ostorral
pörgettem
megirigyelték a
gyerekek
kértek hogy nekik is
készítsek

Már csillogva ragyog

Valahol, valaki eldöntötte,
Hogy nekem milyen legyen a sorsom:
Égbe szállok könnyű lepkeszárnyon,
Vagy sötét tengerek mélye nyel el?

Enyves kátyúba kényszerült lényem
Most biztos utat hiába keres.
A hervadás bús ténye fenyeget,
Köd burkolja önalkotta fényem?

Keletem még szunnyad a virradat,
De bensőmben vulkán tüze lobog,
S szívemben már csillogva ragyog
Az ígéretes, a régen várt Holnap!

Fészküket féltik

Az erkély korlátján
galambok ülnek,
a meleg napfényben
most fésülködnek.

Az út menti fákról
verebek nézik,
az eresz alatti
fészküket féltik.

Szőrlabda

Gyűjtöttem a tehénszőrt,
Minden reggel, este,
Sokat forgott kezemben
Az éles fogú kefe:
Labdát gyúrtam belőle.

A Dolacon

Hegyre mentem,
a nagy hóban
keservesen
szánkót húztam.

Tarisznyámban
teli pintes,
nedűjéből
nagyot húztam!

Küldd a fényt!

Uram, most hozzád szólok bátran.
Sokáig kerestelek:
fűben, fában, kőben, virágban,
égbe nyúló bérceken;

titokzatos tengerek mélyén,
tüzes villámok ágán,
kökénybokrok mérges tűhegyén,
őserdők avarágyán;

süppedő morotvák aljában,
felhők fodrai fölött,
fenyők tölcséres tobozában,
érdes tölgygubacs között;

lengő búzaszár kalászában,
mákgubó rekeszében,
szelídbodza virágszirmában,
az élet lényegében;

gondolatom szövevényében,
szürke agysejtjeimben,
szívem lüktető rejtekében,
igét váró lelkemben.

Küldd már a fényt, hogy öleljelek,
az égiek örömét,
hogy végül megleljem, elnyerjem
az öröklét várt kegyét!

Szellemidézés

Petőfi szellemét idézem,
a harcos forradalmárt,
gyújtott lángot,
ki verseivel
a szív mélyén parázsló
békevágyat;
s kibontott
szent zászlóval
a mának hirdetett
igazságot:
„Világszabadságot”!

Hazám!

(Referendum a kettős állampolgárságról – 2004. december 5.)

Mióta az eszem tudom,
felnéztem rád,
édes Hazám!
Így bátran vallottam:
hitem, vérem, fajom;
magyarságom.

Most hát büszke lehetsz
önmagadra!
Becsaptál mostohán!
Hites gyermekedet
tagadtad meg;
nem védted meg!

Mikor létünk tatár
horda dúlta,
te a pusztulástól
őt megóvtad,
a török rabigát
is őrző balzsammal
enyhítetted.
A Habsburg-átoksúly
alatt is mellettünk
bátran álltál,
hősi pajzsod oltalma
bár éltetett.

Trianoni nemzet-
ölő tiprás,
gyalázatos, galád
jogbitorlás!
Tűrted elrablásom,
idegenbe taszításom
kábán, gyáván.
Írt égő sebemre
nem kerestél,
mikor gyenge lényem
meggyilkolták,
énem megbéklyózták,
magyarságom
sorvasztották!

Megbújtál germán–szláv
bástyád mögött,
harácsoló hadat
uszítottál reám,
zsoldos-pogány-barbár
farkashordát.
Zászlót bontó karunk
csonkítottad;
Lettél vad hóhérunk
bűnös társa.

Most, az EU-hajnal
szép küszöbén
újra megtagadtál!
Mostoha gyermeked
Lettem megint?!
Könnyáztatta kenyér,
idegen hatalom,
sors az enyém?
Nem mertél vállalni,
fattyúd lettem!

Góg–Magóg kebledben
kiégett az igaz,
hős érzelem?
Önző, rideg szívű
anya lettél?!

Gyermeked pusztulása
elé nem emeltél
erős gátat,
hagytad, hogy megölje
a sorvasztó,
bősz áradat!

És én mégis hűen
ragaszkodom hozzád,
„kegyetlen mostohám”,
édes Hazám!,
mert tovább is vallom:
hitem, vérem, fajom;
magyarságom!

Göntérháza, 2004. december 6.

József Attila

(születésének 100. jubileumára)

Most lenne száz éves, ha Balatonszárszón
A kegyetlen, lelketlen, rideg vaskerék
Nem szaggatja, tépi szét drága életét.

Ki Ő? – kérdezem hatvannyolc év után, Én.

Gazdag élményvilág,
érzelmi lázadás,
merész gondformálás,
emberi megnyugvás,
őszinte újdonság,
tiszta világlátás,
kamasz játékosság,
nyelvformáló másság,
ódai jóhangzás,
feltörő szárnyalás,
szellemi áramlás,
költői látomás!

Képalkotó készség,
teremtő műveltség,
korfordító érték,
modern versszerkesztés,
eleven tükrözés,
ösztönző világkép,
kapcsolatteremtés,
nemzetőrző hűség,
summázó szervezés,
zenei örökség,
elégikus mélység,
kifejező szépség!

Büszke világpolgár,
humánus bátorság,
lírai magasság,
gondolathullámzás,
szárnyaló hagyomány,
sűrítő ráhatás,
érző realitás,
drámai nagyítás,
monumentalitás,
feszült aktivitás,
értő magatartás,
örök forradalmár!

Ő az összmagyarság őrző büszkesége,
Békés, víg jövőt ígérő reménysége;
Míg a világ világ, népünk erőssége!

Szindbád világa

Gondolatom
a Nyírség sokszínű táján
barangol
keresi a költő által megálmodott
varázslatos világot
a múltba révedek
énem magánysátrába
szelleme belép
megszólítom
mosolyog
hangja szívemben él
millió érzés
kusza képzettársítások
kézen fog
magához ölel
száguldunk a „vörös postakocsin"
a „szindbádi világ" csábít
feszülnek a fásult idegszálak
az éjben
kopogó patkók
acélszikrája száll
varjú károg
menny dörög
folyó örvénylik
minden a semmibe vész
ne keresd az igaz utat balgán
sokan megpróbálták
hasztalan
ismered a „farkasmondást"
csak menj menj
a saját utadon
s teremtsd meg önarcú világod!

Göntérháza, 2004. augusztus 9.

Mért bánt...

Most csak megértésre vágyom!
Ez egyedüli álmom!
Mért bánt, akit szeretek,
Sok évtizede imádok?!

Nyugalmas béke kell nekem,
Hisz a világ galádul
Megsért, lényembe tapos.
Értékeim gyalázza meg!

Csendet és nyugalmat kérek
Baráttól és élettárstól!
Ne dobjatok rám követ!
A megalázástól félek.

A szép szellemet akartam
Sugározni, formálni:
Szívekbe átültetni
A szeretet-olajágat.

Foszlik a drága szószövet.
Mért nem értjük meg egymást?
A számtalan gondolat
Miért szül romboló követ?

Most csak megértésre vágyom!
Ez egyedüli álmom!
Mért bánt, akit szeretek,
Sok évtizede imádok?!

Cser-hegy, 2004. augusztus 10.

Végre megpihenek

Azt kérditek, mért háborgok,
mért nem vagyok boldog?
Mi motoszkál az agyamban,
szívem kamrájában?

Az égbolton ezer csillag
békés jövőt sugall,
az éjszaka lágy csendjében
végre megpihenek!

Kanizsa Józsefhez

Ha gép lenne, úgy nevezném:
perpetuum mobile,
mert örökmozgó ember Ő.

Tervez, szervez, értéket vet
az emberi szívekbe;
a Kultúra Lovagja Ő.

Szelleme bő erényt áraszt,
Lelkében sok virág nyílik;
A Krúdy Kör bajnoka Ő.

Általa lett gazdag énem,
nyílt világra két szemem.
Igaz lelkű barátom Ő.

Lelkem fénnyel

Agyam szüli
a gondolatokat,
szívem érzelemmel
telíti meg,
a lelkem fénnyel,
színárnyalattal
burkolja be.

Laczkó András Barátomnak!

Membrán lelkű András,
Aranyszívű barát,
Magvas gyémánt-karát.

Tolla éles-fényes,
Művészete kényes,
Stílusa sem érdes.

Sok könyv jó szerzője,
Naplók szerkesztője,
Az értékek őre.

Megitta sok borát,
Megérte szép korát,
Dicsőítse honát!

Nekem jó barátom,
Bár már ritkán látom,
Szép életét áldom!

P. Barátomra emlékezem

Egy évben születtünk,
rokon volt a lelkünk,
régi játszótársak,
felnőttként bajtársak.

Mikor beteg voltam
a rossz istápolyban,
titkon látogattál,
még ételt is hoztál.

Aztán múltak csendben
a megterhelt évek,
útjaink elváltak,
álmaink elszálltak.

Most a sír méhében
pihen drága lényed,
biztos égbe emel
igaz emberséged!

Mindenszentek napján, 2004-ben

A Lendva-hegyi pincémben

Hárman ültünk csendben a meleg szobában,
Odakint pelyhekben hullt a hó javában.
Az asztalon csillogó rizling aranylik.
– Hadd látom, ízlik-e úgy mint a tavalyi. –
Mondja a sokat tapasztalt, szakértő Bandi.

– Jobb lenne talán az illatos tramini. –
Szól, kezébe fogva a poharat Jani. –
Majd az ízletes paprikás szalonnára,
Meg az igazi füstölt házi kolbászra
Jöhet a jó fröccsbor, a Cser-hegy zamata.

– Hát igen! – cuppantott egyet, és kacsintott. –
Ez a híres királyok boránál is jobb!
Ettől dől a lányka előre és hátra,
S az ilyen helyzetet sok fiatal várja.
Forrósodik teste, elborul az agya,

Édes bolondságon jár csavaros esze.
– Így összegzi Bandi ragyogó szemekkel,
Falatozás közben megemelve hangját:
– Isten éltesse e kis pincének urát,
Hogy hosszú évekig élvezhessük borát!

Húsvéti bárányka

húsvéti
bárányka
indul a
templomba

megnézni
Jézuskát
az égi
jászolkát

Józsefet
Máriát
a mennyek
nagy Urát

Jézus, a pásztor

Karácsonyi áldott éjben
Csillag ragyog, sok az égen.
Himnusz száll, angyali ének,
Béke s öröm emberszívben.

Betlehemi istállóban
Istengyermek a jászolban.
Melegítik az állatok,
Imádják a hű pásztorok.

Te vagy az égi Messiás,
Rád várt sokáig a világ.
Légy a mennynek boldog ura,
Híveidnek jó pásztora!

2003 karácsonya

Békét váró lényünk
megtelik fohásszal,
örvendező szívünk
boldoságimával.

Lelkünkben fölépül
a szegényes akol,
mennyeivé szépül
a kisdedi jászol.

Gondolatutunkat
csillag vezérelte,
édes Jézusunkhoz
áldó szeretetre.

Élj bennünk fényesen
Ura Földnek, Égnek,
hálaadásunkért
vár az örök Élet!

Újévváró

(2005)

Az új esztendő küszöbén
Reménytelve köszöntlek én.
Ragyogjon fényár az égen,
Áldás az isteni fényben!
Szellemözön tündököljön
Mennyben és az egész Földön!
A szeretet szelíd lángja
A világot körbe járja!…
Ültess békét a lelkekbe,
Megnyugvást az emberszívbe!

Mont Blanc csúcsán örök a hó,
Szennyre, bűnre jó takaró.
Kufárkodunk a jósággal,
Marakodunk a jómódban.
Az igazság gúzsba kötött,
A józanság távol szökött.
Lázad a tengerek mélye,
Nincstelenek koldus népe…
Ültess békét a lelkekbe,
Megnyugvást az emberszívbe!
Esőt vár sok zulukaffer,
Kenyeret éhező gyermek,
A sivatag nedves szelet,
Tundrán élő, enyhe telet,
A földműves bő aratást,
Egész évre istenáldást,
Patak vize gazdag halat,
Aggastyánok meleg nyarat…
Ültess békét a lelkekbe,
Megnyugvást az emberszívbe!

Teremts réten zöld pázsitot,
Erdők mélyén sok virágot,
Dombok alján víg szüretet,
Hegyek ormán üzenetet,
Bort, búzát és békességet,
Gond nélküli messzeséget,
Varázslatos örömódát,
Jövőt adó harmóniát!…
Ültess békét a lelkekbe,
Megnyugvást az emberszívbe!

A Napot elérni!

Szeretnék néha felrepülni,
a magasba törni,
mint valami hegyóriás
völgyeken őrködni!

Mint a vulkán, vágyik lelkem
a Napot elérni,
az igazi megbecsülést,
emberjogot kérni!

Legyek én is bátor költő,
ki szereti vérit,
örök éltű, mint Földanyánk,
századokon végig!

Békességben, szeretetben!

Áldott, kegyes ünnepeket
Az új évnek küszöbén
Kívánok az embereknek
Hálaadó szívvel én!

Ahogy az Úr Jézus mondta:
Béke legyen veletek,
Teljék meg égi malaszttal,
Istenhittel lényetek!

Nyújtsatok az éhezőnek
Mindennapra eledelt,
Védjétek a szegényeket,
Ápoljatok beteget!

Fogadjátok házatokba
Az árva hajléktalant,
Űzzétek a messzeségbe
A zord, felhős egeket!

Ültessetek rokonszenvet
A marcona lelkekbe,
Olajággal köszöntsétek
A kétkedő hitetlent!

Szálljatok a világűrbe,
Boldogságot hirdetni,
A számos pusztító fegyvert,
Poklok tüzére vetni!

Úgy éljetek e világon,
Mint mennyben az angyalok;
Békességben, szeretetben,
Míg csak a Földön éltek!

Szép Zalánk szülötte

Mura menti költő,
Zala-Zajk szülötte;
Elmédet a lágyan
Ringó búzatáblák,
Lombhullató, gazdag
Tűlevelű erdők,
Rigófüttyös, dalos,
Fényes, víg hajnalok
Érlelték tartalmas
Acél-drágakővé.

Lelked erénymagját
A szoknyásharangok,
A Mura menti pompás
Berkek, füzes partok
Színezték, fodrozták
Pazar költészetté.
Ezt az értékkincset
Oszd szét a világnak,
S általa lesz boldog,
Virágos a Holnap.

A 62 versem a KÜLDD A FÉNYT! című könyvemben jelent meg 2005-ben.

Családi nevem

Vezetéknevemet, a Vargát,
egy tizenhatodik századi
jobbágyősömtől örököltem;
az ezerötszáz-huszonnégyes
telekkönyvi adatok szerint:
egy Varga Pál nevezetűtől.

Azóta több generáción
át éltek szegényen, boldogan.
Névadó ősöm bátran harcolt
második Lajos király alatt.
Emlékül ajándékozva a
magyar haza áldott oltárán
bal kézfejének két ép ujját.

A századok békés-viharos
éveiben sok elődöm élt:
Varga József nevű nagyapám
éltében öt gyermeket nemzett:
Józsefet, Katalint, Ferencet,
Juliannát és Rozáliát.

Elhunyt nagyapám nem ismertem,
korán elvitte a tüdőbaj;
sok szépet s jót hallottam róla –
Tán ezért lettem én is József!?
Engem, a sokadik utódot,
a világra Julianna szült.

„Szülőfalum"

Itt élem világom, itt ezen a tájon,
A szép Lendvavidék egy kis falujában.
Itt érzem jól magam, a kis patak mellett,
A híres „Hetési csárda" közelében.

Békés itt az élet, kocsmája már nincsen,
Kevés a dáridó, nincs is „részeg" ember.
Volt gőzmalma hallgat, deszkáit szú rágja,
Üres a garatja, nincs egértanyája.
A „Center" belsejét pókhálózat fedi,
Siratja a múltat, elveszített nevit.
Szoknyás harangja is jó nagyokat hallgat,
Ércbe rejtve őrzi a gazdag régmúltat.

Nagyon sok lakóház már csukott szemmel néz,
Egyre kevesebb lesz, a jó paraszti kéz.
Nincsen tehénbőgés, lovak nyerítése,
Disznótoros esték, ifjak éneklése.

Kéményeken gólya oly ritkán kelepel,
Szép csendesen sorvad, fogy a magyar élet!
Az írások szerint Göntér névből ered,
Így lett Göntérháza az én falum neve.

Ki vagyok?!

Én...
Én vagyok...
És ezt nem cáfolhatja meg senki!
Senki!,
mert bizonyítani tudom,
hogy 1930. szeptember 17-én láttam meg
a fényes,
de lehet, hogy éppen a ködös napvilágot.

Bölcsőm körül nem énekeltek
mennyei angyalok,
nem őrködtek
jólelkű pásztorok.
Nem három,
de egy király sem
látogatott meg
drága ajándékokkal,
pedig én is
Isten gyermeke
voltam,
vagyok.

Nem születtem királynak:
csak Embernek!
Emberfiának,
aki megélt majd nyolc
évtizedet.

Tiszta jobbágyivadék vagyok.
Őseim...
a Varga-nevűek...
már Dózsa seregében
küzdöttek
a szabadságukért,
a jogaikért,
az emberségükért.

A mondás szerint:
fejem fölött
sokszor csaptak össze
az Élet zord hullámai.
Átéltem a sok leigázást,
népem embertelen világát,
fajom tudatos pusztítását,
szellemem béklyóba fojtását,
szép anyanyelvem sorvasztását.

Sokszor azt hittem,
hogy mindennek vége.
Vége a tündöklő Nyárnak,
a mámort teremtő Ősznek,
a napot melengető Télnek,
az újulást adó Tavasznak...

Milyen erők védtek meg
ez önpusztító világban?
Hitem?
Istenem?
Őrzőm?

Ki tudja?!

A titkokat rejtő Világegyetem
porszemcséje vagyok.
Nem tudom,
mi történik a színfalak mögött,
milyen ismeretlen erők mozgatják
– irányítják – a Mindenség bolygóinak rendszerét.
Mit rejtenek a csillagok,
az égitestek,
a kihűlt és élő
galaktikák?

Én láttam:
A kora hajnali bitófaácsolást,
A lámpavasra akasztott ember csonkját,
A lövészárkokban gubbasztók csoportját,
A halált szóró fegyverek kattogását,
A síró-éhező gyermek jajgatását,
Lebombázott lakások szurkos talaját,
Élettelen magzatát ringató anyát,
Az otthon melegét elhagyók családját,
Az útszélre roskadt lombhullató nyárfát,
Galád rombolást, pusztítást, harácsolást.

Miért?
Kiért?
Kérdem magamtól,
tőletek is, öntelt, kapzsi, szívtelen
Emberek.

Társatok vagyok.
Sodor az ár,
bár próbálok ellenszegülni,
akaratlan veletek úszom...
de...
Én... akkor is...
Ember vagyok!
Maradok!

Életfám...

Menyasszonyi ruhát ölt
tavasszal a barackfánk.
Fehér fátyol, illatozó;
segíti lelkem nyugalmát.

Érik hamvas termése,
napsugárban mosolyog,
nyár végére a sok gyermek
zamatos testétől boldog.

Életfám gyümölcse fogy,
hullatja sárgult levelét.
A távolból már hallom
az éles kasza pengését.

Két véglet között...

lefeslik rólam a fájdalom
a cseresznyefa mézgás ágán
árva madarak gubbasztanak

az égen sötét felhőrongyok
esőt fújnak a fásult szelek
agysejtben idegek bomlanak

fal tövében hangyák nyüzsögnek
a tó partján beteg gólya sír
az útjelző kétfelé mutat

vándor szabadon válassz irányt
jobbra visz a fenyőszegélyű
balra a gazdag lombhullató

fáradt lelkem bénultan töpreng
vajon melyiken induljon
melyik nyújtja a békés jövőt

az égből angyalok kara szól
lépj bátran a fényforrás felé
öröklét istenáldás vár rád

az alvilág ura incseleg
itt végtelen boldogságot nyersz
nem kell magasztalnod senkit sem

két véglet között vergődik énem
oszlik a bűvölet a csábköd
és én újra egyedül vagyok!

Lelopták az égről...

Lelopták az égről
a csillagomat,
a békét sugárzó
biztonságomat.

Most életem napja
sötétben zajlik,
gondolatom fáradt
gyászba temetkezik.

Hiába világít
megértőn a Hold,
létem bús tengerén
csak szomorú folt.

A Vigasztaló

Amikor úgy érzed,
hogy megbántottak,
mellőznek,
vagy ép leírnak;

Gondolatban fordulj
a Teremtődhöz!
Kérd meg Őt,
hogy adjon erőt.

Megnyugvást tőle nyersz,
és megbékélést;
örömet,
kegyelmes békét.

Születésnapomra

Hetvenhat éves vagyok ma,
boldog, nyugdíjas nagypapa:
kevés foggal,
ritka csonttal,
görbe háttal,
gyenge lábbal.

Azt gondoltam, szobrász leszek,
vagy csodás képeket festek:
gyermekálom,
úgy sajnálom,
hiú ábránd,
messze szállt már.

Lett belőlem magyartanár,
örült ennek édesanyám:
tanítottam,
gyarapodtam,
így lélekben
gazdagodtam.

Költő vagyok, írogatok,
formálnám e vad világot:
amit lehet,
érte teszek,
meg is védem,
amíg élek!

25 éves jubileum

Igen tisztelt szülők, rokonok, vendégek,
Asszonyok, férfiak, felnőttek, gyerekek!
Engedjék meg nekem a szónoki jogot,
Hogy elmondjak ma itt néhány gondolatot
Arról, hogy mért vagyunk ily sokan együtt;
Kerüljük a pletykát, s vígan igyunk, együnk!

Az éhes verebek hírt hoztak a héten,
Beszélgettek csöndben, s ezt mondták el nékem.
Kérem, ha valakit sértenék a szómmal,
Bocsásson meg érte, majd pótolom jókkal;
Nyissa ki a fülét férfi, nő és gyermek,
Kezdődjék a mese, két ember élete!

Volt egyszer egy falu,
Úgy hívják, hogy Kapca.
Ott jött a világra
Egy tündéri lányka.

Szép volt, mint a mezők,
Mura-parti tölgyek,
Tudást vetett mindig,
Gazdagítva Földet.

Dobronakra került,
Hetés városába,
Hol egy ifjú legény
Már nehezen várta.

Cselédlány fia volt,
Sok reményű, szegény,
Hullámokat gyűrt le
Az élet tengerén.

Közöttünk fejlődött,
Vadcsikó a réten,
Álmot látott, s vágyott
Túl a messzeségen.

Hajnal akart lenni
Kopár tarlók felett,
S két barna szempárnak
Örökös rabja lett.

Ötvenhét március másodika napján,
Halad az ifjú pár Dobronak utcáján.
Nagy a boldogságuk, sivár a lakásuk,
Egy kincstári asztal lett a nyoszolyájuk.
Öntöttvas-kályhájuk két és fél lábon áll,
Kopott bádog tálban krumplileves árván.

Tíz hónap teltével lányka sír a háznál,
És rá hét év múlva már egy fiú járkál.
Gyorsan elrepültek a száguldó évek,
Hét télből hét nyárból negyedévszázad lett,
Unoka is van már, de legyen még három;
S találkozzunk újra huszonöt év múlva!

Ezt kívánom mindenkinek,
Menyasszonynak, vőlegénynek,
Kevés gondot, sok örömet,
Egészséget, hosszú éltet!

Ötven év

(1957. március 2.)

Most, a szép jubileum ünnepén,
számot vetek életpályámról én:
a tavaszelő második napján,
Mars fényesen ragyogó déltáján,
kéz a kézben vidáman, gondtalan,
nem limuzinnal, és nem hintóval,
gyalog mentünk a poros főutcán.
Fölöttünk víg madarak cirpeltek,
békét és boldogságot hirdettek.

Esküvőnkre a Császár-pár kísért.

Megértünk sok örömet, szenvedést,
gazdagságunk csak reményekben élt,
de nemzettünk két drága utódot:
egy szolid leánykát s egy jó fiút.

Sok gondvihar zúgott el fölöttünk,
mindig legyőzte megértő lényünk.
És az elmúlt ötven év után is,
gyérült hajjal, csonttal, görbe háttal
fogom meg Irim reszkető kezét,
s őrizem, féltem tiszta szerelmét!

Ténymorzsák az életemből

Fiatal koromban
sokszor gondoltam:
vajon meddig élek?
Mit nyújt majd az élet?
Megérem a hetven évet,
az ezredfordulót?
Úgy gondoltam, boldog leszek,
ha megélem a hetvenet.
Hát így történt, de túléltem,
hisz a nyolcvanat taposom.

Gyermekkorom szépségeit
gyakran felhőzték be megbántások.
Nyugalmat csak megboldogult
öreganyám nyújtott csupán,
de szívesen emlékezem vissza
anyám nővérére, Kati nénémre,
aki Kámaházán igyekezett
széppé varázsolni „fattyúéltem".
Jót mondhatok Rozi némről is,
anyám ikertestvéréről,
aki szép szavakkal,
ínyencségekkel enyhítette
keserűségem, bánatom.
A lenézett, félénk,
magába zárkózott énem
viharfelhős óráit
ezek a jóságos teremtmények
tették elviselhetővé.

A serdülőkor sokszínű, boldog
Világát ritkán tapasztaltam,
bár ekkor már jobban
el tudtam viselni
néhány ember gonoszságát.
Milyen érdekes,
nem a gyerekpajtások
mellőztek a születésem miatt,
hanem a felnőttek,
az akkori közösségi,
bigott, erkölcsi szokások.

Magányos és árva voltam, félénk.
Legtöbbször kerültem
a felnőttek társaságát.
Egyedül nagybátyám
faragóműhelyében éreztem
nagyon jól magam.
Ott kedvemre alkothattam,
Mert a tárgyak nem bántottak,
és nem voltam megkülönböztetett.

Aztán gyógyulni kezdtek a „sebek”.
Megtanultam: Nem érdekel,
mit mondanak, csak ki mondja.
Sorsomat megpróbáltam úgy
irányítani és megoldani,
hogy elfogadható,
szép és békés legyen.
Ezt azóta is így teszem.
Én nem bántok senkit!

Még mindig szeretem, féltem,
védem a feleségemet,
azt az áldott asszonyt,
akit 1956 őszén ismertem meg
a tarlók hajlatán,
akivel már 53 éve
éljük gazdagcsodás életünket,
gyermekeinkkel, unokáinkkal:
a gondos kislányunkkal, Lenkével
s az értékteremtő
férjével, Ivekkel.
Öcsivel, a rátermett fiunkkal,
az emberformáló nejével, Valival.
A szelídlelkű,
de mindig segítőkész
Gorán unokánkkal
és lánygyermeküknek
életet adó Beával.
A kedves, víg kedélyű
Péter unokánkkal.
A múzsák kegyeltjével,
az alkotó Tímeával
és a vele élő
szorgalmas Andrejjal.
A hallgatag, mindenre kész,
fanyar mosolyú Mátyással.
Végül a legdrágább,
aranyos Hanni dédunokánkkal.

Most már a felhőtlen,
békés, boldog életemet
csak a családom megértő
békés szeretete biztosítja:
még nyolcvan évesen is!

Nem hagyom magam!

Fekszem a kórházi ágyon,
néma falak,
agyamban ezernyi gondolat.

Valami túl közel van már:
a testembe,
szívembe mar jéghideg szele.

Dalolok. Nem hagyom magam!
élet-énem,
a remény dacol vele; érzem.

Fénylő szememre a konok,
szürke homály
nem borítja még mély fátyolát!

Keresd az égi harmóniát!

Teremtmény az Úr által lettél.
A Semmiből nem születhettél!
Szellemet és lelket is adott,
Édes gyermekévé fogadott.

Szabad gondolkodóvá Ő tett.
Rendelkezhetsz életed felett.
De vigyázz, könnyű a választás,
S nem tudhatod, hogy ott mi vár rád.

Életed útján sok a csábítás:
Kalandok, zsibvásár, ámítás.
Aranyfénybe vont csodás eszmény,
Csalogató álmok, ármánykép.

Keresd az égi harmóniát!
Gondtalan ne pazarold a mát!
Azt hiszed balgán, mindig így lesz,
Árnyék nélküli lesz életed?!

Tekints az Égre hiú Ember!
Ott rejtőzik jövőd reménye.
Megnyugvást hol nincs, ott ne keress!
Szeresd a világot, az Embert!

Imádat várják, hallják ott fenn,
Szép, s nyugodt békét ígér a menny.
Légy a Földön is kiváló lény,
Mely által biztos örökké élsz!

Végrendelet-féle

Tudom, hogy sajnáltok,
ha síromba helyeznek.
Fejfámra kegyelettel
e verssoromat írjátok:

Őrizzétek a Magot,
a Szót, az Álmot!

Dr. Varga József
(1930–20...)

A temetőben

itt nyugszanak csendben
örökös álomban
e szomorú sírkert
néma magányában
szeretett szüleim
édes testvéreim
drága rokonaim
sok-sok embertársam
két négyzetméternyi
sötét sírgödörben
hatlábnyi mélységben
korhadt koporsóban

igaz hitünk szerint
csak a féregrágta
porrá váló testük

és a könnyű lelkük
alkotó szellemük
melyik világűrben
hol talál mentsvárat
végső nyugodalmat
a tisztítótűzben
Isten országában
víg angyalok között
ördögök körében
más univerzumban
tévelyeg merengőn
ez titok rejtelem

fejet hajtok nektek
ti hajdani elhúnyt
bátor embertársak

akik még tudtátok
büszkén vállaltátok
mélyen éreztétek
a Góg–Magóg-magot
az Emese-álmot
Ős-szellemiséget
míg a Kaukázus
vadvizes sztyeppéin
űztétek a vadat
s táncoló-bájoló
vajákos sámánok
igéit lestétek

bűvölten hittétek
a jövőt ígérő
melegfényes Napot

a régi sírdombok
helyén a zöld pázsit
között még meglelni
a fejfacsonkokat
pazar márványlapon
számos színes gyertya
műcsokor díszeleg
bő-giccses tarkaság
hol a fátyolvirág
az elhunyt emlékét
megdicsőült lelkét
megidéző gyászjel

a múltat megőrző
új létet teremtő
békés boldog világ

Balatonfüreden

Jókai bűvös szelleme
érintette meg lelkemet,
ahogy a füredi sétányon,
egy nyári délután sétáltam
s ábrándoztam bús magányomon.

A Balaton vize halkan
hullámzott, ringott kedvesen
s halk, suttogó hangon szólt hozzám:
évezredes titkaimra vagy
kíváncsi ismeretlen barát?!

Ki szólított sejtelmesen
a leáldozó Napfényben?
Vagy agyam szülte a szavakat?
A „tihanyi visszhang" messze van;
a csendet hajókürt sem bontja.

Gazdag múltú, ékes Füred,
jövőt szövő példaképed!
Szép csábvarázsos leánytáncod
és értékőrző hagyományod
tett ismertté a nagyvilágon!

Szüretkor

Hozdd már azt a papramorgót,
Lángol már a torkom.
Száraz dongák ásítoznak,
Várják a jó mustot.

Házi kenyér, jó szalonna,
Paprikázva, sózva,
Párosítva fokhagymával,
Öntözgetve borral.

Szorgos kezek megkopasztják,
Gazdag fürtű tőkét.
Forognak a puttonyosok,
A daráló harsog.

Domboldalon már felhangzik,
A vidám kacajuk.
Végig száll a Lendva-hegyen,
Messze leng a daluk.

Az apró nép hancúrozik,
Kergetősdit játszik.
Öreg gazda prést igazgat,
Csuroghat a must is.

A délelőtt vígan telik,
Akárcsak a hordók,
A gazdáné sürög-forog:
Bográcsban hús rotyog.

Estére már nem dolgoznak,
Vége a szüretnek.
Éjbe nyúlik a préselés,
A hordók megteltek.

Ördögi lakoma...

A világ felbolydult méhkas,
Rajzanak a gonosz eszmék.
Orkán pusztít tébolyultan,
Kutyákat ölnek éhezők.
Patkány pirul a vasrácson,
S ha a macska egeret fog,
Együtt kerülnek a tálba.

A harangok zúgnak...

a harangok zúgnak
a harangok zúgnak
zakatol a sok gép
zakatol a sok gép

bomlik a szürke sejtmag
bomlik a szürke sejtmag

dübörög a vonat
dübörög a vonat
a harangok zúgnak
a harangok zúgnak

Az új világ éneke

(1945)

Szőke hajú lányok
Zászlót lobogtatnak,
Piros-fehér-zöldet:
Új időt a Földnek.

Gyárak hűvös mélyén
Csattog a kalapács,
Gépek szabad dala
Segíti a munkást.

Arat a cséplőgép,
Szedik már a szőlőt,
Védik tenyerükben
A boldog jövendőt.

Búcsú Gyurica Józseftől

Kedves Jóska! Társunk! Hamar elmentél!
Mindig elbűvölt citerajátékod.
Még fülemben cseng zsörtölődő hangod:
„Józsi! Gyakorlás nélkül nincs jó játék!”
Megrendített hirtelen távozásod.
Én hittem, hogy egyszer még megpendítjük
Hangszereink szépen zengő húrjait,
És messze száll a légben vidám dalunk.

Utolsó találkozásunkkor mondtad:
„Ritkán veszem kezembe a citerát.”
S most örökre elhallgatnak húrjai,
Nem érintik többé bütykös ujjaid,
Csak a szobád falát díszíti, némán.

Azt kívánom, hogy az égi világban
Zenéd hódítsa meg a Mennyek Urát;
És vegye magához tiszta szellemed!

József Attilához

Jóban, rosszban mindig
„tiszta szívű” voltál,
Óva intett téged,
barátod és véred,
Zengve szállt ajkadról
a magasztos ének,
Sok-sok újdonságot
adtál, jövőlátást,
Emelt fővel jártál,
másokért küzdöttél,
Forrongó lelkedre
angyalok vigyáztak,

A pegazus szárnyán
napkorongra hágtál,
Tiltottak hatalmak,
itt emberként élned,
Te voltál a Holnap,
a boldog, szép Jövő,
Ide kötött sorsod,
„meglelted hazádat”,
Lánglelked fölemelt,
lírád messze szárnyalt,
Arattál álmokat...
Most magasban trónolsz!

Szilveszteri köszöntő

Gyertyafénnyel megnyitottuk
Mai ünnepségünket,
A boldogság örökhangú
Dícső üdvözlésünket.

Jó szándékunk nem is titkolt,
Békét lopni szívekbe,
Gazdagrétű boldogságot,
Megértést a emberbe.

Elűzni a gonoszságot
A mérgező lelkekből,
Rakjon fészket most újra ott
Szeretet örömökből.

Szilveszternek éjszakáján
A Földön legyen béke,
S a világot ölelje át
Szép jövőnk áldott fénye!

Búcsú a legdrágább Anyától

Igaz édesanya voltál,
Szíved szeretettel tele,
Ragaszkodtál családodhoz,
Mert ez töltötte be éned.
Gondolatvilágod főleg
Édes gyermeked, fiad volt,
Férjed mellette imádtad.
Méhednek tiszta gyümölcse
Számodra a legdrágább volt.
Önzetlenül segítetted
Céljai elérésében.
Örültél sikereinek,
Hogy munkáját megbecsülték,
Boldog és büszke voltál rá.

Végső búcsút tieidtől
A rideg kórházban vettél.
Biztató szavad békés volt,
Áldásod mosolyba rejtve.

Érző szellemvilágod most
Néma, hallgat, szíved fásult.
Lelked várja a megváltást,
Az ítélet dicsőségét,
Hisz egész életed nemes,
Isteni hittel volt tele.

Vezessen az égi mécses
A mennyei öröklétbe!

Giling-galang

Giling-galang, szól a harang,
Égbe repül szelíd hangja,
Szétterül a csendes tájon,
Békét hirdet a világon.

Megüli az öreg nyárfát,
Körül lengi lombos ágát.
Bekúszik az eresz alá,
Borzolja a tollas párnát.

Együtt sír a kisbabával,
Öreganyó bánatával.
Imára hí, lelket vidít,
Tőle erősödik a hit.

Szól a harang: giling-galang,
Búsan dalol a vadgalamb.
Keresi elvesztett párját,
Elfelejti víg nótáját.

Felém száll a csengő zene,
Kora reggel, délben, este.
Fohász fakad az ajkamon,
Uram, add meg örök lakom!

Még nem mehetek el

Még nem mehetek el,
hiába szeretnétek.
Itt rám még feladatok várnak!

Csillaghullás...

Csillaghullást várok,
bő meteoresőt;
helyükbe repülök
s az égen ragyogok!

Honnan érkeztél...

Honnan érkeztél el
hozzánk,
pilleszárnyú fecske-
madár?

Mely országok boldog
népe
vigyázott rád, mint nap-
fényre?

Nincs istálló

Nincs a falunkban
már tehénbőgés,
az istállókban
se lónyerítés.
Nincs is istálló.
Nyári konyha lett.

Igazság

csillagok születnek
csillagok megszűnnek

Békevarázs

az égen jövőfény ragyog
űzi a botor
rút galádságot
látod Uram Istenem
ezt vártam már régen tőled

A szónok

a szóáradat
bravúros mestere
a gondolat-bokrok
bátor szövője

Ajándék

mosolyom dús illatát
osztom szét köztetek
hogy legyenek igazán
békítő követek

A szerelemről

[A Szex(text)ológia című vers (151. oldal) átdolgozása]

F ö l ö t t ü n k
a súlyos gondokkal terhes évek oly
rohamosan száguldanak
mint az atommaggal töltött
életveszélyt hordozó
robbanó rakéták
a még fényesen ragyogó kékes égbolt
nyugalmat sugalló biztos peremének
békét nyújtó tiszta karzatán
de
M E D D I G ? !

Pedig az élet örömeit,
Perzselő gyönyöreit
Még alig ízlelte fiatal,
Sápadt, remegő ajkunk,
Új szerelemre áhítozó
Teljes mámort igénylő,
Ébredést váró testünk.

F i a t a l
üde lányok csábosan szédítő csókját
még csak alig ismertük meg
a szédítő szerelem lángoló bomló
ájult hevületben
alig oltottuk gyönyörtől epedő
remegő kéjes szomjunkat
és beteljesülni a heves
vágyainkat.

Akadtak gazdag motívumok,
Buja töltetű vágyak,
Kínálkozó lehetőségek,
Végzetesnek tűnhető
Bolondos halálba kergető
Kalandos epizódok,
Varázslatos helyzetek.

A m i k o r
a kínzó gyötrő érzések
úgy tombolnak bennünk
a birtokolni vágyás reményében
a nyári éjszakák csillagdús
vagy holdfényes
vagy felhőbe rejtett lámpák
áljában
becsukott kapualjba húzódva
védelmet keresve
vadgesztenyék fehér ruhába öltözött
menyasszonyi fátyla mögött
nyitott bérházak sötét zugaiban
mozik oszlopos előterében
kocsmák félhomályos folyosóján
lépcsőházak kopott padlózatának
árnyékában
templomok nyitva felejtett
haranglábjában
elhagyott szegényes barakkok
titkokat őrző konok csöndje alatt
mindenütt
ahol csak szeretni lehet
és szeretni
K E L L !

Bennünket nem zavartak soha
Bősz esőzuhatagos
Betongyűrűs záporpatakok
Gátszakító sodrásai,
Félelmet görgető robajai,
Villámok éghasító,
Dörgedelmes fényei.

F e l h ő s z a k a d á s
s fagyot dermesztő
átkos jégeső
s földgátakat szakító
vasbeton-hidakat romboló
rémisztő vad árvizek
érzelmi kapcsolatainkat
megtörni akaró erőszak
mások mély érzéseit
figyelembe sem véve
senkire és semmire sem vigyázva
mert mi csak élni akarunk
élvezni az élet kínálta nyújtotta
lehetőségeket
a legszebb és legdrágább
emberi vágylehetőségek
szép emlékekkel
szellemi lelki érzéki
és szerelmi motívumokkal gazdagított
világának bírását
az enyves szagú
tűlevelű fenyőerdők
tüskés-ágyán
vén-odvas öreg tölgyesek
lombsátoros kupolája alatt lapuló
vastag avarpárnák ölén

fehér szoknyás
karcsú nyírfák
lágy zöldmohás szőnyegén
a csendben csacsogó
gyérvizű patakok
fűzfákkal ékesített partjain
a tavaszt csalogató
kankalinos gólyahírvirágos mezők
fűfátyollal színezett
illatos függönye szegélyén
a hullámos dombok
védett-rejtett hajlataiban
szőlősorok csábító csalogató
hűs biztonságot nyújtó
ágyástövében
mindig mindenütt
élni
a S Z E R E L E M N E K !

—

Szemed kéksmaragdos sugara
Gyémántos tűzben lobog.
Vulkanikus forró lávakút
Tör ki belőle izzó,
Égető, perzselő erővel:
Lebilincselő kéjjel,
Babonás hatalommal.

—

M i n d i g
szem előtt tartani szerelmünk tárgyát
drága személyét
nem feledkezni meg az érzelmi
és érzéki közös érdekeinkről
a kapcsolatunk tisztaságáról
a tudatosan vagy ösztönösen kötött

érdekviszonyunk értékrendszeréről
az őszinteség bizalom
odaadás eggyé olvadás
és
eggyé válás
csodás bűvöletében
feladni önmagunkat
elégni megsemmisülni
Ő-érte
hogy utána
a
szerelmi gyönyör fürdőjéből boldogulva
lényünk teljes átalakulásával
dicsérhessük
Vénuszt
Aki e csodás
isteni-emberi játékot
nekünk ajándékozta
hogy általa felejtsük gondjainkat
s olyan szellemi és lelki
erőkkel gazdagodjunk
amellyel e földön
szebbé boldogabbá
és elviselhetőbbé lesz
számunkra
az É L E T !

Belevésődtek sejtjeinkbe
A bő kéjgondolatok.
Összeomlott bennünk a világ.
Te vagy nekem mindenem:
Földi és mennyei boldogság,
A végzetes-halálos
Égi beteljesülés!

Furcsa álom

Az éjszaka azt álmodtam:
Újra boldog ifjú voltam.
Büszkén jártam a faluban,
A lányokat meg sem láttam.

Pedig milyen ékes-szépek,
Rám nevettek, incselkedtek.
De én egyikre se néztem,
Kötöttségtől nagyon féltem.

Egy patakban kislány mosott,
És én néztem, fura dolog.
Talán bizony csoda történt:
Felé mentem tüstént, fürgén.

Megszólítom, reám nevet,
Csillogott varázsos szeme.
Nem tudtam, hogy mit csináljak,
Maradjak vagy továbbálljak?!

Hála Isten, fölébredtem.
Furcsa álmom elfeledtem.
A nőket már nem nézhetem!
Hisz van áldott feleségem!

„Gyöngyvirágom”

(Hanni dédunokámnak)

dédunokám okos „nagylány”
ennivaló huncutka is
szereti őt a dédapja

ágyba bújnak pokróc alá
dobot vernek, nyuszit néznek
kis kannában vizet visznek
kis cipőjét megöntözik

virágot szed nekem adja
pofikáját csókra nyújtja
nem sokat kér de követel
cukrot csokit krumpliszirmot

ha megunja sok játékát
halkan mondja jó éjszakát

„Tündérke”

(Mia dédunokámnak)

Mia, Mia, de nem cica!
Hisz nevében nincsen -u.
Kisleányka ő, nem fiú!
Boldog is az anyuka.

Imádja az apukája,
Nővérkéje a Hanni,
Bábi, Teri, Dedi, Kari,
Dédanyja és Dédapja.

Szereti a finom almát,
De az anyatejet is,
Amit szülője ad neki.
S övé még a szép világ!

Guri, guri...

Guri guri
guriga
pörög pörög
a csiga
robog robog
karika
talpal talpal
Palika

Fagyos eső...

Fagyos eső permetez
a szalmaeresz alatt:
didergő madarak.

A távoli zöld erdő
zsíros homályba merül:
nyerges a tó háta.

Kemény dér ül a tájon,
az ég függönye szakadt:
itt van a jeges ősz.

Kiolvasó számház

Egyszer egy az egy,
Kati bálba megy.
Kétszer kettő négy,
Jancsi ügyes légy!
Három pipaszár,
Füstös, régi már.
Négy meg négy az nyolc,
Elfogyott a konc.
Öt meg öt az tíz,
Vár a tiszta víz.
Hatszor hat már sok,
Bátor harcosok.
Hétszer hét sok hét,
Több mint harminchét.
Nyolc meg nyolc, jaj,
Mennyi volt tavaly?
Kilenc karcsú lány
Ügyes valahány.
Tízszer tíz az száz,
Betelt a számház.

Furcsa verssorok

Az én falum neve Bugyi,
Fontos kelme ott a bugyi.

—–

Döglött tyúkot lelt a cigány,
Megette, és mindent kihányt.

—–

Sörpusztító lett a Pista,
Nadrágszárán friss a pisa.

—–

Gubbasztunk a tévé előtt,
Nézzük bűvölten a Nagy Őt.

—–

Tejet ivott kis Mariska,
Sokat adott ma a Riska.

—–

Szép a Rákóczi téri csaj,
Körülötte nagy a ricsaj.

—–

Nem jut eszébe a Pin-kód,
Elfelejtheti a pinkót.

—–

A jó király sok koron át,
Hordta büszkén a koronát.

Levágták a macska bajszát,
Nem nyerheti meg a hajszát.

Vadászatra ment a patkány,
Ott maradt az enyves padkán.

Gazdag a patakpart, tarka,
Szirmot bont a pelyhes barka.

Kórót rág az éhes kecske,
Feje fölött száll a fecske.

Vadászni ment paparóka,
Lekonyul a tyúkparóka.

A kis ovis

Óvodába jár már
Hanni,
Hogy szorgalmas azt jó
tudni.

Kora reggel gyurmát
formál,
Sok játék közt vígan
turkál.

Szereti a pajtá-
sait,
táncol velük, pajkos-
kodik.

Nagyon szeret éne-
kelni,
Ici-picit durcás
lenni.

Nagyon jó az óvó-
dában,
De boldogabb, ha
otthon van.

A 42 felnőtt és gyermekveresem
a KERESD AZ ÉGI HARMÓNIÁT című
könyvemben jelent meg 2012-ben.

Kutyus

Bodri magában
Lustálkodik,
Eltűnt a párja,
Szomorkodik.

Viszket a farka,
Bolha rágta,
A hűs patakba
Belemártja.

Boci

Csapdos a Bence
Seprű farka,
Legyeket kerget,
Magyar fajta.

Tavasszal borja
A legelőn,
Hasát hizlalja
Friss levegőn.

Réce

Sáros úsztató
A kacsató,
Benne gázoló
sok hápogó.

Csupasz kacsaláb,
Zsírtalan hát,
Mondja nótáját:
Háp-háp-háp-hát.

Cicus

Kunkori farkú
A cicánk,
Szép szőke hajú
A Vicuskánk.

Kergetőznek a
Dús pázsiton,
Borsó kúszik a
Szikla-falon.

Bárányka

Kis bari béget,
Mondja a béé-t,
Harmatos füvet
Most legelhet.

Göndör a sőre,
Bő a szőre,
Tavasszal pőre
Lesz a bőre.

Koca

Kocánk az ólban
Nagy bajban van,
Böllérkés várja
Majd hajnalban.

Belőle lesz a
Májas hurka,
Szomjazik rá a
Lusta Gyurka.

Nyuszi

Nyuszi szundikál
A friss fűben,
Hímes tojást vár
A napfényben.

Húsvéti harang
Misére hív,
Kis Jézuska
Békére int.

Lovacska

Roppan a padló,
Sok a pej ló,
Hangos a zajtól
Az istálló.

Szénaszag terjeng,
Gyöngyözve leng,
Fecske csicsereg
Az égen fenn.

Liba

Sárga csőrű lúd
Totyogva fut,
Sáros most az út,
Messze a kút.

Hallatja hangját,
A sok gá-gát,
Hullatja tollát,
Tépett szárnyát.

Csacsi

Szomorú szamár
A szalmán hál,
Pünkösd napra már
Sok esőt vár.

A szamárlétrán
Gőgösen jár,
Büszkén kiabál:
iát, iát.

Kecske

Szalad a kecske
A kiskertbe,
A rózsatövet
Már megette.

Pattog a hátán
A fahuság,
Kesereg sután
Nagy fájdalmán.

Kotlós

Tyúkanyó mereng
A tojáson,
Hány kicsinye lesz
Majd a nyáron.

Kis selymes-pelyhes
Csemetéit
A fényes kertben
Ölyvtől félti.

A 12 gyermekversem a KIS BARI BÉGET című,
kifestőkönyvemben jelent meg 2005-ben

Agyam...

Agyam szüli
a gondolatokat,
szívem érzelemmel
telíti meg,
a lelkem fénnyel,
színárnyalattal
burkolja be.

A költészet

a költészet ma
jelentsen formát
előre gyártott
megfontolt strófát
rébuszfigurát
szóhalmazokat
ködfoszlányokat
hús-vér tartalmat
esztétikai
nemes értéket!

A cinkék

ablakunkban
három cinke
sárga hasú
szép picinke

apró kölest
csipegetnek
és vidáman
csivitelnek

Árt-e a média?

(Alkalmi vers – Hévízi Irodalmi Napok – 2004. okt. 8–10.)

A média néha sokk.
„Jóból is megárt a sok.”

Egyre több benne a show,
Burjánzik a durva szó.

Szégyen lett a szép beszéd,
Maradi a nevelés.

Nyíltan dívik a dugás,
Erény lett most a fúrás.

Foszladozik a család,
Hová fejlődsz, ó, világ?

Árt-e ma a média?
Döntse el a sok pi…a!

A pirkadó Holnap

Valahol, valaki eldöntötte,
Hogy nekem milyen legyen a sorsom:
Égbe szállok könnyű lepkeszárnyon,
Vagy sötét tengerek mélye nyel el?

Enyves kátyúba kényszerült lényem
Most biztos utat hiába keres.
A hervadás bús ténye fenyeget,
Köd burkolja önalkotta fényem?

Keletem még szunnyad a virradat,
De bensőmben vulkán tüze lobog,
S szívemben már csillogva ragyog
Az ígéretes, a régen várt hajnal!

Ámító jövő

(József Attilára gondolva)

ülök a gondolatom
    kuszált gombolyagágán
agyamban víg fenyőfák
    napsugara kuncorog

ne vegyétek el tőlem
    az éltető meleget
a hegycsúcson még terem
    gazdag fénykéve bőven

a tenger mélye csábít
    a szél karja átölel
betakar áldott földdel
    s a jövő lelke ámít
    Nem védi az Életet!

A tavasz hírnökei

A hóvirág kelyhén
megpihen a napfény,
a murai tájról
búcsúzik a zord tél.

Kék ibolya szirmát
darázs lengi körül,
a mosolygó nárcisz
a tavasznak örül.

Sűrű erdők mélyén
sok gyöngyvirág nyílik,
bársonyos fű között
dús kankalin virít.

Autóbaleset

– Hol vagyok? – kérdeztem fátyolos
hangon, lassan ébredezve.
– Ne beszéljen! Maradjon nyugton! –
így egy kellemes női hang.
– Hol vagy, Szivi? – kutatta szemem
boldogságom álomlányát.
– Megmondtam, hogy hallgasson! – szólt rám
most erélyesebben a nő.
– De én őt akarom! – nyújtottam
volna felé jobb karomat.
– De… hát… hol vagyok? Mi történt velem? –
bámultam bambán a semmit…
– Tudná, ha a kormányt öleli
a karcsú lányderék helyett!

A végzet

Csattogó fogát mutatja
a zord tél,
zúzmarát pattog süvöltve
a bősz szél.

Jég dermed a dérpáncélos
faágon,
s a végzet halkan átsuhan
a tájon!

Az almakukac

Hogy kerültem ide,
és mit keresek itt?
Értem. Pusztítanom
kell az alma húsát.
De jobb szeretnék kint,
a meleg napfényben,
hogy lássa mindenki;
van erőm s hatalmam!

Hogy ezt miért teszem?
Azt magam sem tudom,
de jó uralkodni,
s vesszen a férgese!

Babaszappan...

(Hévízi Irodalmi Napok – a Lilla-díjért)

a média
vígopera?
erről folyik
sok vita ma

a bővizű
hévízi tó
betegséget
bút elosztó

baba módra
szappanhabbal
jaj de ritkán
fürdök abban

Vidám világ

csiling csiling
cseng a csengő
páros patán
patkó pattog

száll a szánkó
széllel száguld
síléc siklik
sikoly suhan

domb derekán
dallam dúdol
víg-varázsos
vidám világ

Udvarunk lakói

Verebek a villanydróton
Lustán gubbasztanak,
Galambok a magas dúcban
Fásultan alszanak.

Eperfánkon sárgarigók
Bőven lakmároznak,
Bodri kutyánk az udvarban
Boldogan sétálgat.

Küszöb előtt éhes cicánk
Egérről álmodik,
Eresz alatt a sok fecske
Újabb fészket épít.

Szemétdombon kakas Marci
Büszkén kukorékol,
Gerlepár az ezüstfenyőn
Szerelmet turbékol.

Hív a halálgong

Megjött a fagyos ősz,
Viharos, nyögő, bősz,
Remeg a félénk őz,
Nincsen a mezőn csősz.

Hallgat a víg madár,
Nem zeng a hervadt táj,
Üres lett a határ,
Fagyasztó szél fúj már.

Az én életem is fogy,
Nem látom a Napot,

Hív már a halálgong...
Testem holnap halott!

Piros Pista bácsira emlékezem

Egyszerűen csak Piros Pista,
Pedig volt becsületes neve.
Fiatal korában vadászott,
Cserkészte a zsákmányt éberen.

A falusiak gúnytárgya lett,
A füttyszóra felháborodott,
Drótostorával védekezett,
Vagy sötét kuckába húzódott.

Jópofa ember volt az öreg,
Virágos borral is megkínált.
Házfalára dalokat festett,
S nyugodt, békés életet kívánt!

A gyertyások

Az öreg Gyuri bácsi haldoklott.
Papot kívánt, utolsó kenetet.
Tél volt a javából, vad, tomboló,
Amitől az élet is megdermed.

Ilyen időben nem fog be senki.
Hogy a beteg plébánost elhozza.
Az igaz ember még a kutyáját
Sem zavarja ki e zord szabadba.

A Süket János, mondta valaki.
Ő a pokol ördögétől sem fél.
Jók a lovai, bírják a telet,
A bátorság megedzette lelkét.

Így is lett, de útközben baj történt,
Gyertyások ültek a szekerére.
Imádkozott a pap, Istent hívta,
Hintette szegény a szenteltvizet.

Mind hiába, egyre többen lettek,
Még a lovak nyakán is villogtak.
Ekkor János káromkodni kezdett,
És a gonosz lelkek elillantak!

Dolgozatjavításkor

Összefolyó betűképek,
ákombákom írás,
táncpörgető gondolatok,
mesét játszó prímás.

Hadakozó kacskaringók,
félrebillent fejek,
görbe hátú körvonalak,
tintafoltos kezek.

Bánatos-bús gyermekarcok,
remegő kis szemek,
ködhomályból felém szálló
membrán szárnyú lelkek.

Sovány veréb

A szilvafánk csupasz ágán
Sovány, árva veréb guggol,
Száraz gyümölcsöt csipeget.
Megsajnáltam szegény párát,
Vittem neki kölesmagot,
Bírja jobban a zord telet.

Hamar társai is lettek,
És boldogan lakmároztak
Vidám csivitelés közben.
Éhes szarka nézte őket,
Sóhajtozott bánatában,
S fejét ravaszságon törte.

István-napi jókívánság

István volt az első király,
Csodálta az egész világ,
Szent életű, erős kezű,
Istenhívő, tiszta lelkű.
Kövesd őt emberségében,
Békét adó keresztégben!

Búcsú

Búcsúzom tőled Budapest,
Bár oly csodás az est,
Fölötted millió fény
Vibrál a vén Duna vizén.

Lelkem itt sokszor megpihent,
S mint zajló vized lent
Szelídül fékcsendesen
A daltermő, békés jelen.

Éji látogatás

Mint sírbörtönből hazajáró
lelkek, lopva lebbent álmom
az éj függönye mögé rejtett,
pihegő, alvó falum felé.

Néma csendben ültek a házak
hunyt pillájú, sötét szemekkel,
s kutyák dalától zsongó tájon
repült velem az emlékezés.

Egy asszony virraszt magányosan:
kis sziget óceán közepén.
Fekete felhők takarói
ölelik át termékeny szívét.

Homályt osztó fényként jöttem,
kelet napszeme hűs hajnalnak:
virágot ültetni szívébe,
soktermőt, örökké virulót!

Dalaim

Miért is énekelek mindig,
Mint napkeleten imamalmok?
Miért is tépdesem fel újra
Hegedt sebem, mely alig sajgott?

Miért is hívlak téged vissza,
Ki olyan hűtlenül elhagytál?
Miért is sírok minden éjjel,
Hisz könnyeim elapadtak már?

Miért is élek, mint az árnyék
Kísértet módjára bolyongva,
Ha nékem már csak tövis terem
Rózsák nélkül bús magányomra?

De nem hallgat el fájó dalom,
Kavarva lelkem hév nyugalmát.
Talán, ha egyszer elköltözöm
Meglelve majd a sötét halált!

Az első csók

A lány még gyerek volt.
Fehér blúza keskeny mellett takart.
Szemében félő kíváncsiság csillogott
S ösztönös vággyal tapadt a fiúhoz.
Ajkán szelíd remegés futott át,
S boldogan itta a mámoros csók borát.

Meddig ugatnak a fegyverek?!

Egy vietnami lány fekszik
a dzsungel morotvás
talaján,
megtépett ruhája alól
kékvörösen villan elő
sovány teste,
arcán mély seb tátong,
ajkai zöldes habot szűrnek
cserzett bőrére,
penészfoltokat térképezve,
jobb tenyere a mohás
földbe mélyed,
görcsös ujjai ráfonódnak
a zsírosfekete göröngyre.
Halotti csönd...

Ágyuk és bombák tompa puffanása.
A bűzlő tetem fölött
döglegyek raja kering
zümmögve kórusdalt;
a dzsungelélet kiált a
Világba:
Emberek! Meddig még?!
A hangot megtöri a
Rengeteg-erő,
s a távolban újra felugatnak
a gyilkos gépfegyverek...

Budapesten

Legenda
ölel
körül
s a lelkem
újra
örül...

Hős Árpád
sarja
szólít
és Margit
lénye
hódít...

Kegyetlen
durva
s rideg
e romlott
bűzös
jelen...

A Dunánál

A vén Duna partján
hallgat a fájdalmas jelen,
fölötte fénysávok lógnak,
s újra itt vagy velem.

A múltból térsz vissza,
az elrabolt évekből,
hol ifjúi álmokat
loptak a véremből.

Feltörsz a homályból,
az érzelmek mélyéről,
és letéped a fátyolt
a feledés sebéről.

Jajongsz, sírsz, bús-némán,
vad idegtépő tánccal,
véres hullámok sora;
s zuhanok az árral.

Egy gondolat bánt...

Engem csak egy gondolat bánt:
Elveszni fénytelenül, sután.
Nem lenni semmi, eszmeakarat,
Csupán magyar statisztikaadat!

Vihar

Váratlanul érkezett meg,
Nem leste, várta senki sem,
De érezte fáradt testünk
Álomringató illatát.

Háborgó lelkünk csendesült,
Imába fúlt a kacajunk,
S mint virág kelyhében a méh,
Bújt szívünkbe a szeretet.

Villámtűznél gyújt pipára,
Dübörgő szavakkal az ég,
És szeméből könnyet csal ki;
Felhőkbe szikrázó füst.

S önti könnyét az áldott ég,
Fű, fa, virág szomja elég.
Csend honol már a föld felett,
Békét sugallva a nép között.

A háború „gyümölcse”!

Jó édesanya siratja
daliás, szép három fiát.
Vérbosszú, dölyfös gyűlölet
veszté mindnyájukat el.
Az idősebbet Baranyában
érte a zord-kegyetlen halál,
a középsőt Szarajevóban
gránát szabdalta darabokra,
a legkisebbnek Boszniában
zárták le szelíden kék szemét!

Jó anya búsan keresi
ellopott, hős gyermekeit.
Titok fedi valamennyi
rejtelmes-jeltelen sírját.
De konok kitartással kutat,
aszott arcán béna fájdalom,
vérző lelkében mérhetetlen
üresség, emésztő-égő kín.
Elátkozott förtelmes világ:
virágait hervasztotta el!

Beteg anya gyászkendőt köt
lekonyult őszes fejére,
kiballag az alkonyatban,
a rideg-csöndes temetőbe.
Reáborul szüleinek vén,
rozsdásodó vaskeresztjére.
Imát rebegve fohászt küld fel
a megváltás Urához, kérve:
találkozzék az öröklétben
elhunyt, drága szeretteivel!

Biztos a szigetünk?!

Már szelíd barkát gyöngyöz
A kora tavaszi szél.
Lágyszemcsés aranyporát
Zajongva dongja körül
A mézelő szorgos nép.

Hallgat némán a bogár,
Lelkemben béke pihen,
Új érzelmek nem tépik.
Tűnik a fájdalmas múlt,
Bíztat a fényes jelen.

Fenyők enyves tűhegyén
Szelíd gerle turbékol.
Szerelemre társat hív.
Csábító dala dúdoló.
Varázslatos az égbolt.

Nyugalmat adó világ.
Még minket nem fenyeget
Égre néző bús kémény:
Bomba, gyűlölet, halál,
Batyut cipelő menet.

A biztos szigetélet,
A jövőnk félve remeg,
S míg ébred fáradt álmából
Elfásult, fáradt falum:
A nap pírja megjelent!

Kísértés

Álom nélküli éjszaka.
Ablakomba belóg a hold,
Fakóarcán kesernyés folt.

Vészterhelten virrasztó csönd.
Távolban bús bagoly,
Felén kétes árnyék suttog.

Csalogat a messzeségbe.
De bennem nyugalom honol,
És szűnik az égető gond!

Büfékaland

A kiskocsma sarokpadján ültem.
Hallgattam az andalító zenét.
Közben elmém a távolban kószált
Ismeretlen tájak, dolgok felé.

És akkor… hirtelen megjelent Ő.
Elbűvölt szépsége, bája, kecse.
Majd körülnézett, helyet keresett.
Bátorítással intettem neki.
Bizalmasan asztalomhoz hívtam.

Csodák csodája, elindult felém.
Ajkain viruló, pajzán mosoly,
Szemében varázslatos lángsugár.
Harmatos arcán pajkos, megnyerő pír.
Járása, termete elbűvölő,
Babonázóan lebilincselő.

– Szabad? – kérdezte dallamos hangon.
– Lekötelez – rebegtem örömmel.
– Mit iszol? – löktem elé a kérdést.
– Whiskyt szódával, szívecském, ha lehet.
– Persze – bólintottam megnyugtatón.
Intettem a csinos pincérlánynak,
És megrendeltem a kívánt italt.
– Te ilyen pocsék löttyel beéred,
Meredt rám tágra nyílt ablakokkal?!
– Nem bírja a gyomrom az erőset.
– Kár. Ettől az ember igazán nem lesz
Bikatermészetű torreádor!

Kedvenceink

A kékfrankos
bora rangos,
ízlelik is
az emberek.

A bikavér
nemes kékvér,
erőt, derűt
tőle nyerhetsz.

A sardoné
szép királyné,
szeretik Őt
a nemzetek.

A burgundi
fényben úszik,
vidámságot,
kedvet teremt.

Olaszrizling,
sárga billing,
belőle fogy
sok, rengeteg.

A kadarka
jó zamata
költők, írók
szerelmese.

Kiközösítve?!

Jernej lettem a hazámban,
Politikai kazánban.
A meg nem értés vesz körül,
A sátánfajzat most örül.

Megkapta hát, mit keresett:
A vád- és bűntudat-keresztet.
Viselje meggörnyedt vállal,
Tűrő kutyaalázattal.

Óhaját elveti népe,
Kit bénít a közöny kénye.
Magányos farkas lett talán:
Most konok magyar talaján!

Nekem az mindegy...

Nekem az mindegy, hogy hol és mikor,
Zongora vagy gitár hangja mellett:
Csak érinthessem bársony melledet.
Csak érinthessen bársony melledet.

Erdők mélyén kopott padok ölén,
Vagy sötét, védett vén kapuk alatt:
Csak csókolhassam szétnyílt ajkadat.
Csak csókolhassam szétnyílt ajkadat.

Neonfényes kéklámpák tövében,
Hűs páholyok rejtélyes zugában:
Csak ölelhessem karcsú derekad.
Csak ölelhessem karcsú derekad.

Színes növényparádé

A kankalin halvány arcán tavasz fakad.
A hóvirág boldog kikeletet harsog.
A nárciszok virágain méhek zsongnak.
A kék nefelejcsben drága smaragd ragyog.
A gyöngyvirág gyöngyén fehér gyémánt pereg.
Az égő tulipánban vörös láng lobog
A nőszirom tarka tövén sóhaj fakad.
A gólyahír sárga szirmán hajnal dereng.
A liliom díszes ruháján lágy pír ég.
A pünkösdi dúskeblű labdája szédít.
A szarkaláb szárnyán remény virul.
A rózsa kelyhében részeg illat remeg.
A muskátli vérpiros bársonya bódít.
A szerény írisz szeme szelíden hódít.
A máriakönny olvasóján könny rezdül.
A gladiólusz koronája tündököl.
A kána indika selymén harmat csillog.
Az őszirózsa ujjas hegyén zúzmara gyöngyöz.
A krizantém megszépült az októberi fényben.
A jégvirág gyűszűjén elmúlás hervad.
A lila orgona kacéran csillantja pompáját.

A karcsú fűzfák csibéi,
dús barkái aranypor hintenek.
A tulipánfák lilaruhás
szoknya fodrát rovarok lepik.
A labdarózsák csipkés vatta-
labdacsa csábítón integet.
A korai barackok karcsú
ágait virágok borítják.
A zamatos kajszik hosszú
karján rózsaszín bolyhok pirulnak.

A fiatal szilvafák tüskés
fehér testét fátylak borítják.
A cseresznyefák menyasszonyi
ruháját lanyha szél babrálja.
A spanyolmeggyek csészéjében
apró, zöldszemű bogyók ülnek.
A cigánymeggyek lomha tartása
gazdag termésről álmodik.
A megvénhedt almafa védett
odújában mókus szunyókál.
A téli körtefa vékony
vesszőin sárgás rügyek bomlanak.
A gyérlombú som arany-
pírban mutatja sápadt díszét.
A diófák fürtös ujjain
fényes hátú bogarak gyűrűznek.
A szelídgesztenye patyolat
lampionja illattal bódít.
A ritka eperfa szamócás
gyümölcsét rejtve dédelgeti.
A haragos birs kérge alatt
védi kicsattanó bő csíráit.
Az elárvult naspolya némán
nyújtja ég felé csupasz karjait.

A természet bővérű élettől duzzad.
Örömet, boldogságot és békét óhajt
Földünk minden élőlényének:
Növénynek, állatnak, Embernek!

Legókirály országában

Legókirály országában
sok a játék, kockadarab,
színesek és jól formáltak,
építkezni, szórakozni
gyerekeknek kitaláltak.

Egy a baj, hogy nagyon drágák,
pénzeszsák kell már hozzájuk,
nem papírból, márka, dollár,
szegény ovis csak a boltban
nézheti sóvárgó szemmel.

Az Amadeusban

Az Amadeus homályos
intimen védett zugában
szomorkodik búslakodva
egy sértett legény magában.
Megcsalta a szeretője,
becsapta őt az a barna.
Mással csókolódzott egész
éjjel; szökött meg a csalfa.

Pesti rikkancs

Óriási szenzáció!
Nincs az Adrián hó!
Hetet kölykezett egy kutya,
szegény fogatlan vén szuka.
Óriási szenzáció!
„Esti a hi… lap!”

Síró vadlibák

Síró vadlibák
gyülekeznek a
szürke felhős égen,
ez már a nehéz,
szeles, zúzmarás
ősz jele.
Nemsokára csendes lesz
a táj,
elalszik a fáradt,
álmos határ.

A napot elérni!

Szeretnék néha felrepülni,
a magasba törni.
Mint valami hegyóriás
völgyeken őrködni.
Mint a vulkán vágyik lelkem
a Napot elérni.
Az igazi megbecsülést,
emberjogot kérni.
Legyek én is bátor költő,
ki szereti népit,
örök éltű, mint Földanyánk,
ezredeken végig!

Ha Ők lehetnék!

Higgyétek el,
ártatlan vagyok?
A szeretőm gyermeke
halott.
Nem mentem magam,
a boszorkányház picéje mélyén
pihen.

Bírósági végzés: Bűnös, de…
lakásgond,
megnemértés,
éhezés…

Miért néztek rám ilyen furcsán?
Már nem vagyok börtönszagú,
ingyen-kosztos,
246-os.

A mecédes-agyú nagy farkasok
szabadok.
Ők mindig tudják,
mikor kell elejteni e nemes
vadat!

A vén folyó

Megcsaltál, gonosz hazudozó.
Engem, egyetlen barátodat!
Lassan hömpölygő, szelíd folyó,
Meseszép világot ígértél.

Szárnyaló, gazdag gondolatot.
Víg, pajkos fiatalságot.
Igaz barátok szeretetét.
Jósoltad, hogy békés jövőnket

Nem robbantja szilánkos lángra
A gyűlölet átkos parazsa.
Most szárnyszegetten, letaglózva
Vágyunk egy fényesebb világba!

A rab fiú álma

Barna haja leng az éjben,
Ahogy száll felém az éjben.

Arca mosolyog a fényben,
Napsugár a hideg télben.

Szeme szomorú nefelejcs,
Amit szívem sosem felejt.

Ajka lángban égő rózsa,
Nyíljon ki szeretet-szóra.

Bocsássa meg vétkeimet,
Vihar sodort el engemet…

Letépve a rózsabimbó,
Üres szár, mint a tarló.

A siralomházban

Megjött a fagyos ősz,
Viharos, nyögő, bősz.
Remeg a félénk őz,
Nincsen a mezőn csősz.

Hallgat a víg madár,
Nem zeng a hervadt táj.
Üres lett a határ
Fagyasztó szél fúj már.

Az én éltem is fogy:
Nem látom a Napot.
Hív már a halálgong…
Testem holnap halott!

Egy kis félreértés

A trafikból rohantam ki,
Kezemben zsúfolt csomagok,
Úgy loholtam a bank felé.

Egyszer csak hupp!, lábam alatt
Nyivákoló szőrmepamacs.
Megszeppenve terültem el.
De már hallom is a hangot:
– Nem tud vigyázni, maga… ah…
Szemtelen, durva, huligán!

– Ne félj, aranyos kutyuskám,
Megvéd a jóságos mama.
De ezért lakolni fog!

Elválásunk

A megszokott, kedves padon
vártalak este,
Az idő gyorsan múlt, rohant,
de te nem jöttél.
Fájó szívvel kullogtam el
keserűséggel.

Tudom, hogy megbánod te még
balga tettedet.
Lehet, hogy más csábított el
varázserővel?
Nem baj. Nem sírok elbújva
régmúlt dolgokon.

Egyszer rájössz, hogy számodra
mit jelentettem.
Igaz szerelmes, hűséges
egyedüli társ,
Akit eldobtál magadtól
önzőn, hidegen.

Peng a gitár...

Peng a gitár vidám hangja,
Benne zeng a szerelem,
Bűvös dala zengő hárfa:
Érted vágyó sejtelem.
Bűvös dala zengő hárfa:
Érted vágyó sejtelem.

Ülj hát mellém szép kedvesem,
Te fiatal barna lány,
Nyújtsd az ajkad páros csókra:
Hadd égessen meg a láng!
Nyújtsd az ajkad páros csókra:
Hadd égessen meg a láng!

Valami nagyon fáj

Valami mindig nagyon fáj,
csak nem tudom nevét.
A véremben gyökeredzik,
a mellemben ül,
vad tivornyával
agyamban hegedül.

Valami mindig nagyon fáj,
bősz erővel szorít.
Gyilkos tüze velőmbe mar,
csatázok vadul,
lázálom gyötör
s dalom színe fakul.

Valami mindig nagyon fáj,
tombolni, szétzúzni
e vadfeszítő erőket!
A szívre, agyra
tébolyult béklyót,
hogy nyugalmam adja.

Az Árpád hídon

Az Árpád hídon ballagtam át
Pestről Budára.
A Duna zavaros volt. Sötét
vize sandán néma.

Megálltam a közepén. Vártam,
hogy beszéljen hozzám.
Mesélje el rég történelmét,
évezredek múltját.

Csak csobogott, folydogált tovább.
Én álltam, álltam ott,
mint az érzéketlen kőbálvány
néztem a világot.

A magányos tölgy

Vadon kellős közepén,
A rengeteg völgy ölén,
Hova napfény lopva jár,
Sűrűsége árny, s talány.

Él magában mogorván,
Mint vízvirág morotván,
Jó öreg tölgy magában,
Bús elhagyatottságban.

Nem keresi senki már,
Végideje felé jár.
Kígyót-békát szórnak rá,
Testét vad szél sorvasztá.

Törzsét hosszú éveken
Hamvas moha lepi be,
Gyérlombú zöld levelén
Csak elvétve csillan fény.

Kelet szele tombolt rajt,
Űzve bősz sátántáncát,
Az élete csupa dér,
Fagyérlelő zordon tél.

Óh, ki lesz az áldott lény,
Ki e tölgyre küld napfényt?
S elűzve bús magányát,
Visszaadja szép álmát!

Modern bukolika

Ébredez álmából az elhagyott puszta,
Zöldbársony ruháját felöltötte újra.
Leveté magáról hófehér lepelét,
S virulni engedi kebelén gyermekét.

A kapott életért cserébe újat ad,
Göröngyös földteste büszkeségtől dagad.
Recsegnek csontjai, duzzadnak bordái,
Ég felé szöknek fel, magtermő csírái

Gyönyörű templommá válik a természet,
Ahogy bontja rügyét sok fakadó élet.
Gabonák levelén hűs harmat lágy cseppje,
A titkos teremtés ereje él benne.

Ujjong vaseke, kiált a borona:
Tavasz van, vár reánk barázdák dús sora.
Jármot vesz magára a hűs igás-állat,
Segíti munkában a jó embertársat.

Múló évek!

Az életem nagyobb részét
már megéltem én.
Adott nekem boldogságot,
sok hiú reményt.
Most csak békés öregséget
kívánhatok én!

Hol van...

Hol van ma itt
irodalom?
Bár születnek,
mint hatalom.
Talán csak nem
írott halom?

Tragédia
csak a színház?
Furcsa szöveg,
farsangi bál?
Hol találod
már a drámát?

Irodalom,
pazar színház,
Nemes művek
bő garmadát
Jó közönség
téged nem lát!

Bús a határ

Bús a határ,
fázik a határ,
elalszik a határ:
bús
fázik,
elalszik:
a határ bús, fázik, elalszik.

Száll a madár,
dalol a madár,
búcsúzik a madár:
száll,
dalol,
búcsúzik:
a madár száll, dalol, búcsúzik.

Gyere Dani

Gyere Dani rókát fogni,
Vörös szőrű lompost hozni.
Három domb között,
Rókalyuk mögött.

Gyere Dani mókust lesni,
Ürge-fürge bűvészt lesni.
Zöld levél között,
Fenyőág között.

Gyere Dani nyuszit látni,
Kurta farkú fülest várni.
Friss here között,
Barázdák mögött.

Napraforgó

napraforgó napot néz
napot néz
sárgarépa orsós méz
orsós méz

tarlórépa kis cipó
kis cipó
megérett a tök-hordó
tök-hordó

kukorica sokszemű
sokszemű
vöröshagyma keserű
keserű

piros alma mosolygó
mosolygó
sárgadinnye ízes jó
ízes jó

Napot vár

krumpli szárán
bogár jár
bogár jár
sárga csonkja
napot vág
napot vár

bogyójában
féreg jár
féreg jár
csonka szeme
napot jár
napot vár

Aláhull

Hull lassan az őszi köd,
Megdermed rét, láp, a rög,
Fűszálra hóharmat ül,
Égen varjúraj repül.

Hull csöndben a pelyhes hó,
A világra takaró,
Rőzsét nyel a kemence,
Derűt hint a lelkekbe.

Elmentél

(2014. január 7-én)

Előtte este sokáig beszélgettünk.
A téma: az első találkozásunkról
Meg az ’56. december 28-i
Este, a döntés, hogy házastársak leszünk.
Talán megéreztük, hogy vége lesz a szép,
Békés, boldogsággal gazdag életünknek?!
Ki tudja megmondani. Csak a jó Isten.
Csókkal tértünk nyugvásra az Úr nevében.

...Szép álmom volt. Irimmel virágos réten
Jártunk. Fiatalok voltunk, szerelmesek.
Változott az álomkép... a kék Adrián
Nyaraltunk. Már áldott állapotban voltál.
...Sírtunk mindketten, mikor ’59-ben
Elváltunk egy évre, mert katona lettem.
Homályos képsorok: gondok és szegénység.
Boldogság. Lányunk után fiúnk született...
étkor ébredtem. Irimet nem találtam
Mellettem a paplan alatt az ágyamban.
Furcsa... Mi történhetett, hogy nincs itt. Alszik?!
Megnézem. Üres az ágya. Hol vagy, Irim!
Csönd... Istenem! Ájultan fekszik a piros
Szoba szőnyegén. Mit tegyek?... Jaj!... Telefon...
Mentő, orvos, kórház, élesztés-kísérlet...
Búcsú nélkül, némán hagytál itt. Elmentél.

3 év után – 2017. január 7-én –,
Göntérházán, férjed

Irim a mennyben!

Biztos vagyok benne, mert hiszem,
Hogy elhunyta után a lelke
A tisztítótűzben pihent meg.

Nem veszett kárba imádságom.
A mennyek Ura meghallgatott
S égbe vitte Istenhez méltón.

Ő most boldog, mert az Úristen
Kegyében tanítja a gyermek-
Angyalkákat szép énekekre.

Közösen áldják és imádják
A Teremtőt, az örök Atyát,
Szívük isteni hódolatát.

Most megnyugodott Irim lelke.
Megszűnt fájdalma, gondja, vétke.
S békében él az örök Létben!

A 61 versem a DALAIM című kötetben
jelent meg 2017-ben

Tartalomjegyzék

Egérbolt ... 5
Ébredés ... 6
Gyermekkorom ... 7
Tavaszi hangzavar ... 8
A kisfecskék ... 8
Palika és a cica ... 9
Merre száll? ... 9
Méhecske ... 10
Hóvirág ... 10
Madárfütty ... 11
Búzaszár ... 11
A vidámparkban ... 12
Az elefánt ... 13
Pipacs-tár ... 13
Szappanbuborék ... 14
Dongó-darázs ... 14
Patak partján ... 15
Falra kúszik ... 15
Meggy-makk ... 16
Napraforgó ... 16
Többet ésszel ... 17
Napot vár ... 17
A szöcske ... 18
A kis elsős ... 19
Kék szilva ... 19
Búcsúzik a nyár ... 20
Ősszel az erdő ... 20
Varjú bácsi ... 21
Szürke ég ... 22
Aláhull ... 22
A kis mókus ... 23
Kutyaház ... 23
A szarka ... 23
Harkály doktor ... 24
Zerge volt ... 24
Tudod pajtás ... 25
Hópihe ... 25
Itt van a tél ... 26
Susog a nád ... 27
Három cserép, három veréb ... 28
Csillagom ... 29
Magabiztonság ... 30
Verseim ... 31
Gondolataim ... 32
Lemondás ... 32
Akarsz még valamit? ... 33
A forradalom emlékére ... 34
Felháborodás ... 35
Acéldrótok ... 35
Tömeggyűlés ... 36
Vérmalom ... 37
Eredmény ... 38
Kontradikció ... 38
Körúti aluljáró ... 38
Mikro-miniszoknyás lány ... 39
A türelmes koldus ... 39
Autóbuszon ... 40
Csontok a tetőn ... 41
Visszhang vonó nélkül ... 42
A hídvégi kertek alatt ... 43
Kétfajtán ... 43
Társad vagyok ... 44
Biztonság ... 44
Benned a szójáték ... 45
Újra veled ... 46
Lenkéhez ... 47
A fiam ... 48
Tavasz ... 49
Pásztortüzek ... 49
Kenyérvető ... 50
Elmerül az éj ... 51
Ősz árnyéka ... 52

Régi szüretek 53
Reggel:..... 53
Délben:..... 54
Este: 55
Éjjel: 56
Őszi ritmus..... 57
Tollam 58
Gyertek! 59
Mondóka..... 59
Falusi lakodalom 60
Lovam füle 61
Udvarban..... 62
Mit is mond? 63
Vesszőparipám 64
Rókamese 64
Három egér 65
Ébredés 66
Élet a mezőn..... 66
Ébredj Balázs! 67
Kertek kincse 68
Rókarejtő réten 69
Gólyahír..... 70
Béka-akarat 70
Farsangolás 71
Rókabőrbe?..... 72
Mákot fejtett..... 73
Vers Öcsinek 74
Október 75
Ince-pince 76
Ősz szele sír..... 76
Tél 77
Hóember..... 77
Kocasors 78
Télapó zsákja..... 79
Jó lenne élni! 80
Mit tudják... 81
Gondjaim..... 83
Nem mindegy..... 85
Valami nincs..... 86
Ember vigyázz!..... 87
Gyötrődés 88
A vártán..... 89
A holnap fiai 89
Tito..... 90
A Drávánál..... 91
A Pohorje 92
Nyár végi motívum 93
Tavasz szimfónia..... 94
Nap-lop... 94
Találkoztunk..... 95
Ugye érzed 95
Azt hittem 96
Máglyatűz 96
Bálványrombolás 97
Valami eltörni
készül... 98
Még mindig... 99
A búcsúzó ősz..... 100
Bolondos április..... 101
Gyümölcsszedés..... 102
Hintapalinta..... 103
Mák – rák – zsák..... 103
Az udvari hajós 104
Öreg kandúr 105
A kis hős 106
Tyúkanyó..... 106
Kakastaréj 107
Meseszárnyon..... 107
Rétes-krémes-béles 108
Réti mozaik 109
Peti fiam..... 109
Csalogató 110
Ellentét.....110
Valaki Ady-verset
mondott 111
A lerombolt templom 111
A telefonkönyv 112
Tíz para..... 113

Szilánkok 114
I. Vezetés 114
II. Kényes ügy 114
III. Másképpen 115
IV. Ellentét 115
Szilveszteri vidám sorok 116
Létünk 117
Vallomás 118
Az új idők szava 119
Hajnalérés 121
Huhogók 122
Márciusi dal 123
Most… 124
Sodrásban 125
A szorongó 126
És mégis… 127
Láttam 130
Új nyár 131
Szerelem 132
Még mindig 133
Szerelem 134
Szeretnék… 134
Belenyugvás 134
Vágy 135
Derengés 135
Meddig magyar a magyar?! 136
Végzet 137
Kohóizzás 139
Kórházi képek 139
Múltidéző 140
Társaim! 140
Maribori panoráma 142
Tűnődés 144
Merengés 146
Felhőt fodrozó… 147
Téli világ 148
Temetőben 148
Fohász 149
Végpontok 150
Groteszk 150
Gyászlakodalom 151
A tyúkszem 151
Ítélet 152
Erő-politika 153
Modern rébusz 153
Nyelvhasználatunk tüskéi 153
I. Előszó 153
II. Autóbuszon 154
III. Két magyar beszélget 154
IV. Egy középiskolai szlovénórán 155
V. Egy gyárban 155
VI. Kétnyelvű gyűléseink 156
VII. Utószó 156
Bántanak 157
Századunk vágya 158
Vers a kétnyelvűségről 159
Ereszlakók 160
Ablakunkban 161
Gyorssegély 161
Rózsaágon 162
Elemér és az egér 163
Pajtások 164
Delelőfény 165
Meseszárnyon 166
Farkasmese 166
Télapóvárás 167
Tájkép 168
Tréfavers 168
Kikelethirdetők 169
Itt a tavasz 171
Tavaszkor… 172
Téli táj 173
Hóember 174
Hang-bona 175

Hetési élcelők 178
Bánután az..... 178
Dobronakon 178
Göntérházán 179
A hídvégi 179
Hosszúfalu 180
Kámaházán 180
Radamosban 181
Zsitkócban a 181
Hagyományápolás 182
Mesterségűzés 182
Nálunk régen?! 183
Milyen lett? 188
Piki és Blöki..... 190
Rigó szállt… 191
Az én keresztpókom..... 192
Madárfütty..... 193
A kis mókus 194
Békaakarat..... 194
Rókamese 195
Hol érik, terem…..... 196
Vadgesztenyét… 197
Cseresznyeszüret 198
Élet a mezőn..... 199
Az út szélén…..... 200
Láttál-e már:..... 201
Erre ment…..... 203
Karácsonyfánk…..... 204
A muravidéki magyarokhoz!... 205
Mardosó gondok 206
Görcsös virrasztásban..... 209
Mag – Szó – Álom… 211
A Kő! 212
Világaim 220
Ha szárnyam lenne… 221
Hozzátok szól Igém! 222
A vén Tölgy lakói 224
Fénykeresés..... 225
Add vissza!..... 226
Új remény 227
A zsarnok 227
Ott, a segesvári rónán… 228
Esti fohász 229
Mi lesz velünk?… 230
A munkáshoz! 232
Szürke vasárnapok 233
Hetven év! 234
Pincérszemlélet 235
Hetven évem..... 236
Rád gondolok..... 237
Csábítás..... 238
Még harminc év után is… 239
A virágbibe…..... 240
Negyven év után..... 241
Nosztalgia 242
Szex(text)ológia..... 243
A piacon…..... 247
Ifjú szívem…..... 248
Nyelvprivatizáció –
szövegdömping?..... 249
Csokonai..... 250
Színház az egész irodalom? 252
Mi a mosoly?..... 252
A divat 254
A halcsontfűzős lidérke 256
Késői virágzás..... 257
Októberi hangulat..... 258
Régi aratás..... 258
Az első hó..... 259
Téli világ..... 260
Halált hozó Hajnal..... 261
Jól sikerült zsúr..... 262
Antennapárbeszéd..... 263
Fiúk a gyepen 264
Versfaragás..... 266
Korszerűen..... 267
F. B. Barátomnak! 267
„Füstbe ment terv”..... 268

FÁK ... 269
Mezők, rétek kincse ... 270
Rétek dísze ... 272
Mocsarak éke ... 273
Kiskertek szépe ... 274
Díszbokrok ... 275
Sárgarépa ... 276
Vöröshagyma ... 276
Paradicsom ... 276
Karalábé ... 277
A sárgarépa gyökere… ... 277
A spenótról ... 278
Aranyalma ... 278
Rózsaszőlő ... 279
Piros málna ... 279
Madarak ... 280
A kis őz ... 281
Az árva őzike ... 282
Nyuszi anyó ... 283
A bizonytalan jövő ... 284
Ravasz róka ... 285
Mókusvár ... 286
Mókus él ... 287
Szarvasbőgés ... 288
Biztonságban ... 289
Tehén szarva ... 289
Csirke csipog ... 290
Kutya ugat ... 290
Macska farka ... 291
Macskasors ... 291
Macskát patkol… ... 292
Egeret les… ... 292
Egy kis veréb ... 293
Tavaszi ébredés ... 294
Jégtörő Mátyás ... 295
Suttog… ... 295
Húsvétra… ... 296
Kenyéradó hónapok ... 297
Tarka levél ... 297
Télen ... 298
Téli táj ... 299
A gönci hordó ... 300
János-napra ... 301
Kongó hordóm… ... 301
Út porában ... 302
A piros labda ... 303
Csokipapír ... 304
Tik-tak, tik-tak… ... 304
A csodás léggömbök ... 305
Tibinek ... 305
Engem! ... 306
Egy szem búza… ... 306
Tüske között ... 306
Az unokám ... 307
Parázs volt bennem ... 308
Égi harmat ... 309
Iluska emlékkönyvébe ... 310
Jövőt adó ... 310
Fehér liliom ... 311
Aranybíbort ... 311
Követ dob rám… ... 312
Tűzsugarat nékem ... 313
Fogom a kezed ... 313
Vágy ... 313
Arannyal vonnak be ... 314
Apám utolsó nyara ... 315
Tavasz ... 317
Nyár ... 318
Ősz ... 319
Tél ... 320
Körtefa ... 321
Érik… ... 321
Jövőnek fénye ... 322
A szűzi hó… ... 323
Szállingózva már… ... 324
Néhány téli haiku ... 325
Jézust váró lelkem ... 325
Hálát zengve ... 326

Évváró 327
Szilveszter '74 328
Táborozók 329
Cinkepanasz 329
A gerle 330
Orgonabomlás 330
Hárfásdal 332
Hónapsoroló 332
A „viharmadár" 334
A Szem, a Száj, a Fül 336
II. Rákóczi Ferencre emlékezve .. 337
„Berzsenyinél" 338
Deák Ferenchez 339
Gárdonyi Géza sírjánál 340
Rajta magyar! 340
Szindbádhoz 341
Krúdyhoz
a Kéhli Vendéglőben 342
Költő… 342
Mura mente dalnoka 343
Segíts nekem! 344
Az esztergomi Duna partján 344
Átkot szül 346
Munkanapom 347
Távozás 348
Meddig él még 349
Üzenet… 349
Rabsors 350
Vigadjanak! 350
Az útszéli fakereszt 351
Búcsú Barátomtól… 352
Az élet morotváján 352
Lelkemre rázuhant… 353
Mégis fény gyúlt 353
Halálcella 354
Csokrot emlékül 355
Lélekvergődés 356
Távol élő anyám 358
Anyám virága 359
Anyám névnapjára 360
Anyám sírjánál 361
Nagyanyám 362
Jobbágy őseim 362
Nina néni 363
Az első csók 363
Őszi gondolatok 364
A kószapocok panasza 365
Börtönálom 365
Vonaton 366
Stara Pazova 366
Vrpolje 366
Slavonski Brod 367
Nova Kapela 367
Novska 368
Banova Jaruga 368
Dugo Selo 369
Sesvete 369
Maksimir 370
Zágráb 370
A Vid-kútnál 371
Szeress! 371
Az én falum 372
Vers Irénke születésnapjára 373
Csönd tör… 373
Ködöt sző… 374
Látomás? 375
Tévés-haikuk 376
A végzet 376
A tavasz hírnökei 377
Búcsúzik 377
Derűsen incseleg 378
Éles kasza pengése 379
Égjen benned 380
Ha álomba merül… 381
Megcsaltak az álmok 381
Az öreg eperfánk 382
Kúp alakú lett 383
Már csillogva ragyog 383

Fészküket féltik 384
Szőrlabda 384
A Dolacon 384
Küldd a fényt! 385
Szellemidézés 386
Hazám! 387
József Attila 390
Szindbád világa 392
Mért bánt… 393
Végre megpihenek 394
Kanizsa Józsefhez 394
Lelkem fénnyel 395
Laczkó András Barátomnak! 395
P. Barátomra emlékezem 396
A Lendva-hegyi pincémben 397
Húsvéti bárányka 398
Jézus, a pásztor 398
2003 karácsonya 399
Újévváró 400
A Napot elérni! 401
Békességben, szeretetben! 402
Szép Zalánk szülötte 403
Családi nevem 404
„Szülőfalum” 405
Ki vagyok?! 406
Életfám… 409
Két véglet között… 410
Lelopták az égről… 411
A Vigasztaló 411
Születésnapomra 412
25 éves jubileum 413
Ötven év 415
Ténymorzsák az életemből 416
Nem hagyom magam! 419
Keresd az égi harmóniát! 420
Végrendelet-féle 421
A temetőben 422
Balatonfüreden 424
Szüretkor 425
Ördögi lakoma… 426
A harangok zúgnak… 426
Az új világ éneke 427
Búcsú Gyurica Józseftől 428
József Attilához 429
Szilveszteri köszöntő 430
Búcsú a legdrágább Anyától 431
Giling-galang 432
Még nem mehetek el 433
Csillaghullás… 433
Honnan érkeztél… 433
Nincs istálló 433
Igazság 434
Békevarázs 434
A szónok 434
Ajándék 434
A szerelemről 435
Furcsa álom 440
„Gyöngyvirágom” 441
„Tündérke” 442
Guri, guri... 443
Fagyos eső… 443
Kiolvasó számház 444
Furcsa verssorok 445
A kis ovis 447
Kutyus 448
Boci 448
Réce 448
Cicus 449
Bárányka 449
Koca 449
Nyuszi 450
Lovacska 450
Liba 450
Csacsi 451
Kecske 451
Kotlós 452
Agyam… 453
A költészet 453

A cinkék ... 453
Árt-e a média? ... 454
A pirkadó Holnap ... 455
Ámító jövő ... 455
A tavasz hírnökei ... 456
Autóbaleset ... 456
A végzet ... 457
Az almakukac ... 457
Babaszappan… ... 458
Vidám világ ... 458
Udvarunk lakói ... 459
Hív a halálgong ... 460
Piros Pista bácsira emlékezem ... 460
A gyertyások ... 461
Dolgozatjavításkor ... 462
Sovány veréb ... 462
István-napi jókívánság ... 463
Búcsú ... 463
Éji látogatás ... 464
Dalaim ... 465
Az első csók ... 465
Meddig ugatnak
a fegyverek?! ... 466
Budapesten ... 467
A Dunánál ... 468
Egy gondolat bánt… ... 468
Vihar ... 469
A háború „gyümölcse”! ... 470
Biztos a szigetünk?! ... 471
Kísértés ... 472
Büfékaland ... 473
Kedvenceink ... 474
Kiközösítve?! ... 475
Nekem az mindegy… ... 475
Színes növényparádé ... 476
Legókirály országában ... 478
Az Amadeusban ... 478
Pesti rikkancs ... 478
Síró vadlibák ... 479
A napot elérni! ... 479
Ha Ők lehetnék! ... 480
A vén folyó ... 481
A rab fiú álma ... 481
A siralomházban ... 482
Egy kis félreértés ... 482
Elválásunk ... 483
Peng a gitár… ... 484
Valami nagyon fáj ... 485
Az Árpád hídon ... 486
A magányos tölgy ... 487
Modern bukolika ... 488
Múló évek! ... 488
Hol van… ... 489
Bús a határ ... 490
Gyere Dani ... 490
Napraforgó ... 491
Napot vár ... 492
Aláhull ... 492
Elmentél ... 493
Irim a mennyben! ... 494

Megjelent könyveim jegyzéke

Naphívogató (gyermekversek), 1974
Pásztortüzek (versek), 1979
Élni (versek), 1981
Sorvadó népem (elbeszélések), 1990
Konokhit (versek), 1992
Hang-bona (válogatott gyermekversek), 1995
Az ellopott tündér (mesék), 1998
Nyelvhasználat, névdivat (tanulmány), 1999
A lendvai vár kapitánya (ifjúsági regény), 2001
Létforgá(c)sok (elbeszélések), 2001
Mag – Szó – Álom… (versek), 2001
Tar Mihály szüretjén (elbeszélő költemény), 2002
Tavaszi ébredés (gyermekversek), 2002
Életfojtó lánc (versek), 2002
Muravidéki személynevek (tanulmány), 2003
Mondjuk, írjuk hetésiesen? (tanulmány), 2004
Egyperces mesék (mesék), 2004
Mégis fény gyúlt (versek), 2004
Tudatformáló idők (novellaregény), 2005
Kis bari béget (kifestő versesfüzet), 2005
Küldd a fényt! (versek), 2005
Vallomás / Ispoved / Geständnis (versek / pesmi / Gedichte), 2005
Az apró pásztortüzek bennem égnek... (válogatott versek), 2005
Časi oblikovanja zavesti (novellaregény), 2006
Misi és a csodaegér / Miši in čudežna miška (meséskönyv), 2006
Egyfelvonásos drámai játékok, 2009
Esszék könyvekről, 2009
A kétnyelvű oktatás Szlovéniában (tanulmányok), 2009
Bennem a Muravidék (esszék, tanulmányok), 2010
Életem mozaikövei (életrajzi események), 2010
Nyelv-, hagyomány- és identitásőrzés a megmaradás záloga (tanulmányok), 2011
A magyar irodalom a Muravidéken (Szlovéniában) – Tanulmányok, 2011
Múltban érett írások, 2012
Keresd az égi harmóniát! (versek, fordítások), 2012
Muravidéki (hetési) magyar értékteremtő-őrző írások (tanulmányok), 2013
Muravidéki (hetési) nyelvi és létmorzsák, 2015
Dalaim – (versek), 2017

VARGA JÓZSEF ÖSSZES KÖLTEMÉNYEI

Borítóterv: Németh Csongor
Nyomdai előkészítés: Angráf Bt.
Nyomda: Bodnár Nyomda Bt., Budapest
Kiadó: Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület (MBKKE)
2085 Pilisvörösvár, Szt. János u. 8.
muravidek@freemail.hu
www.muravidek.eu

ISBN 978-615-5750-09-0
ISBN 978-615-5750-10-6 (online)

Prof. dr. Varga József nyugalmazott egyetemi tanár, nyelvész, költő, író, a Magyar Kultúra Lovagja.

1930. szeptember 17-én született Verőcén (Horvátország). Az elemi iskolát Göntérházán, a tanítóképzőt Muraszombatban végezte. Több muravidéki általános iskolában és középiskolában tanított.

1966-ban szerzett főiskolai oklevelet magyar nyelvből és irodalomból az Újvidéki Egyetem Bölcsészettudományi Karán.

1976-ban a budapesti Eötvös Loránd Tudomány-egyetem Bölcsészettudományi Karán diplomázott magyar nyelv és irodalom szakos középiskolai tanárként. Itt is doktorált magyar nyelvből, 1986-ban.

Az 1980/81-es tanévtől nyugdíjba vonulásáig a Maribori Egyetem Pedagógiai Karán a Magyar Nyelv és Irodalom Intézet tanszékvezető tanára volt.

Göntérházán él.